

ASTRID LINDGREN

Kalle Blomkvist och Rasmus

RABÉN & SJÖGREN

Astrid Lindgren

*Kalle Blomkvist
och Rasmus*

Illustrationer av
Kerstin Thorvall

RABÉN & SJÖGREN

Rabén & Sjögren Bokförlag
Box 2052, 103 12 Stockholm
www.raben.se
www.astridlindgren.se

© Text: Saltkråkan AB / Astrid Lindgren 1953
Omslag och illustrationer av Kerstin Thorvall
Femtonde upplagan. Andra tryckningen
Tryckt hos Fäth & Hässler, Värnamo 2004
ISBN 91-29-65764-4

*Rabén & Sjögren Bokförlag ingår i
P.A. Norstedt & Söner AB, grundat 1823*

”Kalle! Anders och Eva-Lotta!
Är ni där?”

Sixten kikade upp mot bageri-
vinden för att se om någon av de
vita rosorna skulle sticka ut huvu-
det genom gluggen och svara på
hans anrop.

”Och varför är ni inte där i så
fall”, skrek Jonte, när inget liv för-
märktes uppe i de vitas högkvarter.

”Är ni verkligen inte där”, und-
rade Sixten en gång till ganska otå-
ligt.

Kalle Blomkvists ljusa huvud
blev synligt i vindsgluggen.

”Nä, vi är inte här”, försäkrade
han allvarsamt. ”Det är bara som vi
låtsar.”

Den fina ironin i detta var bortkastad på Sixten.

"Vad gör ni", ville han veta.

"Ja, vad tror du", sa Kalle. "Tror du att vi leker mamma-pappa-barn?"

"Er kan man vänta sej vad som helst av. Är Anders och Eva-Lotta där också", undrade Sixten.

Två huvuden stack fram bredvid Kalles uppe i vinds-gluggen.

"Nä, vi är inte här vi heller", sa Eva-Lotta. "Vad vill ni förresten, rödingar?"

"Bara knacka er i skallen lite grann", sa Sixten ömt.

"Och veta hur det ska bli med Stormumriken", fortsatte Benka.

"Eller är det meningen att hela sommarlovet ska gå innan ni kan bestämma er", undrade Jonte. "Har ni gömt den än eller har ni inte?"

Anders rutschade hastigt utför linan, den där linan som de vita använde sig av för att raskt ta sig ner från sitt hög-kvarter på bagerivinden.

"Nog för att vi har gömt Stormumriken", sa han.

Han gick fram till de rödas ledare, såg honom allvarligt in i ögonen och läste med tonvikt på varje ord: "Fågel svart och vit bygger bo ej långt från öde borg. Sök i natt!"

"Kyss mej", var det enda den röde ledaren svarade på denna uppmaning. Dock tog han genast sina trogna med sig till en skyddad plats bakom vinbärsbuskarna för att när-

mare begrunda det där om 'fågel svart och vit'.

"Äsch, det är en skata förstås", sa Jonte. "Stormumriken ligger i ett skatbo, det kan en barnunge räkna ut."

"Ja, lille Jonte, det kan en barnunge räkna ut", ropade Eva-Lotta uppe från bagerivinden.

"Tänk, till och med en liten barnunge som du kan räkna ut det – då är du väl glad, lille Jonte?"

"Kan jag få gå ifrån och klå henne", frågade Jonte sin ledare. Men Sixten ansåg att Stormumriken var viktigare än allt annat – Jonte måste inställa sin straffexpedition.

"*Ej långt från öde borg* – det kan bara vara slottsruinen dom menar", viskade Benka försiktigt för att Eva-Lotta inte skulle höra det.

"I ett skatbo nära slottsruinen", sa Sixten belåtet. "Kom, så sticker vi!"

Bagarmästarns trädgårdsgrind slog igen bakom de tre riddarna av Röda Rosen med en smäll som fick Eva-Lottas katt att vettskrämt spritta upp ur sin förmiddagssömn på verandan. Bagarmästare Lisander stack ut ett godmodigt ansikte genom bagerifönstret och ropade till sin dotter:

"Hur länge tror du det dröjer innan ni välter hela bageriet?"

"Ni!" sa Eva-Lotta förnärmad. "Kan vi hjälpa att rödingarna far fram som en skock bisonoxar. Vi smäller minsann inte så där."

"Tro det", sa bagarmästarn och räckte fram en plåt fres-

tande wienerbröd till de hänsynsfulla riddarna av Vita Rosen, som inte smällde i grindar.

Ett ögonblick senare flög de tre vita rosorna ut genom grinden och slog igen den med ett brak som kom de nästan överblommade pionerna på rabatten intill att fälla sina sista kronblad med en liten vemodig suck. Bagarmästaren suckade också. Bisonoxar var det hon hade sagt, Eva-Lotta!

En stilla sommarkväll för två år sedan hade det brutit ut, kriget mellan Vita och Röda Rosen. Det rasade nu på tredje året, och ingen av de krigförande parterna såg ut att vilja tröttna. Anders brukade tvärtom framhålla 30-åriga kriget som ett efterföljansvärt exempel.

"Kunde dom hålla på så länge förr i tiden så kan vi", bedyrade han entusiastiskt.

Eva-Lotta såg mera nyktert på saken.

"Tänk, när du blir en fet gammal prisse på fyrtio år och ligger och smyger i diken efter Stormumriken, det kommer att bli nånting för stans alla ungar att fnissa åt."

Detta var en olustig tanke. Att man skulle bli utskrattad och – ännu värre – bli fyrtio år samtidigt som det fanns andra lyckliga, som fortfarande inte var mer än tretton fjorton. Anders kände en avgjord motvilja mot de där ungarna som en gång skulle överta lekplatser och gömställen och krig mellan rosor och som kanske dessutom skulle ha oförsämndheten att skratta åt honom. Åt honom, Vita Rosens

ledare under fornstora dagar, då de där osnutna ungarna inte ens var födda!

Anders var bekymrad. Eva-Lottas ord fick honom att inse att livet var kort och att det gällde att leka medan man ännu kunde det.

"Ingen kommer i alla fall nånsin att ha så mycket kul som vi", tröstade Kalle sin ledare. "Kriget mellan Vita och Röda Rosen, det får dom aldrig maken till, dom där småglina!"

Det höll Eva-Lotta med om. Ingenting kunde mäta sig med rosornas krig. När de en gång blev sådana där beklagansvärda gamla fyrtioåringar som hon hade siat om, så skulle de ändå minnas sin underbara sommarlek. Och de skulle aldrig kunna tänka på den utan att komma ihåg hur det kändes att springa barfota över Präriens lena gräs om försommarkvällarna, hur ljumt och vänligt åns vatten porlade under fötterna, när man plaskade fram över Eva-Lottas spång på väg till någon avgörande drabbning och hur varmt solen lyste in genom de öppna luckorna till bagerivinden, tills själva trägolvet i Vita Rosens högkvarter luktade sommar. Ja, rosornas krig var förvisso en lek för evigt förbunden med sommarlov och lena vindar och klart solsken! Höstmörker och vinterkyla medförde ovillkorlig vapenvila i kampen om Stormumriken. Så fort skolan började, inställdes fientligheterna, och de blossade inte upp på nytt, förrän Storgatans kastanjer stod i blom igen

och vårterminens betyg hade granskats av kritiska föräldraögon.

Men nu var det sommar, och rosornas krig blomstrade i kapp med de riktiga rosorna i bagarmästarns trädgård. Konstapel Björk, som patrullerade på Lillgatan, förstod vad som var i görningen när han såg först de röda storma förbi och ett par minuter senare de vita med samma vilda fart komma flängande och ta vägen upp mot slottsruinen. Eva-Lotta hann bara skrika 'Hej, farbror Björk', innan hennes ljusa hårsvall försvann bakom närmaste knut. Konstapel Björk log för sig själv. Tänk, den där Stormumriken – vad ungar i alla fall kunde ha roligt med lite! Stormumriken var ju bara en sten, inget annat än en konstig liten sten, och ändå var den tillräcklig för att hålla rosornas krig i gång. Ja, ja, när det gällde krig behövdes det ju oftast så lite! Konstapel Björk suckade, när han tänkte på hur lite det behövdes. Därpå gick han med betänksamma steg över bron för att ta sig en titt på en bil som stod felparkerad på andra sidan ån. Hunnen halvvägs blev han stående och glodde filosofiskt ner i vattnet som stillsamt porlade fram under brovalven. Där kom en gammal tidning seglande med strömmen. Den guppade sakta på vågorna och förkunnade med stora rubriker ett budskap, som var nytt i går eller i förrgår eller kanske i förra veckan. Konstapel Björk läste det förstrött.

OGENOMTRÄNGLIG LÄTTMETALL – REVOLUTION INOM KRIGSINDUSTRIN

Svensk vetenskapsman löser problem, som sysselsatt
forskare över hela världen.

Konstapel Björk suckade en gång till. Tänk, om folk ville inskränka sig till att kriga om stormumrikar! Då skulle det inte behövas någon krigsindustri!

Men nu var det den där felparkerade bilen han måste titta på.

"I oxeln bakom slottsruinen – där kommer dom att leta allra först", försäkrade Kalle och gjorde ett muntert snedsprång av belåtenhet vid denna tanke.

"Säkert", sa Eva-Lotta. "För maken till skatbo finns inte."

"Och därför har jag också lagt ett litet meddelande till rödingarna där", sa Anders. "Och när dom har läst det så kommer dom att bli väldigt arga. Jag tror att vi kan göra halt här och förbida deras anfall."

Rakt framför dem uppe på en höjd lyfte den gamla slottsruinen sina brustna valv mot en blekblå sommarhimmel. Den låg där övergiven, en vresig gammal borg som redan för sekler sedan hade lämnats åt ensamhet och förfall. Långt under sig hade den stadens övriga bebyggelse, där bara ett och annat hus liksom tvekande hade klättrat uppför

branten och närmat sig den väldige uppe på höjden. Som yttersta utpost låg där halvvägs uppe mot ruinen en ålderstigen villa halvt dold bakom en frodig vegetation av hagtorn, syrenbuskar och körsbärsträd. Ett skröpligt staket omgärdade den lilla idyllen. Och med ryggen bekvämt lutad mot detta staket hade Anders bestämt sig för att invänta de rödas återtåg.

"Ej långt från öde borg", sa Kalle och slängde sig ner i gräset bredvid Anders. "Det beror ju på hur man tar det. Om vi jämför med avståndet härifrån och till Sydpolen, så kan vi gömma stormumriken i trakten av Hässleholm och ändå påstå att det är 'ej långt från öde borg'."

"Du har så rätt så", sa Eva-Lotta. "Vi har aldrig sagt att skatboet ska finnas precis utanför knuten på slottsruinen. Men rödingarna är alldeles för korkade för att begripa det."

"Dom borde tacka oss på sina bara knän", sa Anders bister. "I stället för att gömma Stormumriken i trakten av Hässleholm, som annars hade legat nära till hands, så har vi gömt den alldeles här i närheten av Eklunds villa – vi är verkligen hyggliga."

"Ja, vi är verkligen hyggliga", skrattade Eva-Lotta belåtet. Därpå sa hon någonting alldeles oväntat: "Titta, det sitter en liten unge där inne på verandatrappan!"

Det gjorde det. Det satt en liten unge på verandatrappan. Och mer behövdes inte för att Eva-Lotta skulle glömma Stormumriken ett slag. Den frejdiga Eva-Lotta som var

en så tapper krigare hade sina ögonblick av kvinnlig svaghet – det hjälpte inte att ledaren försökte få henne att förstå att sådant inte gick an i rosornas krig. Anders och Kalle blev alltid lika häpna och förbryllade över Eva-Lottas beteende, så fort hon kom i närheten av små barn. Såvitt Anders och Kalle förstod var alla småungar lika ohängda och besvärliga och blöta och snoriga. Men på Eva-Lotta verkade det som om de vore små bedårande ljusalfer allihop. När hon kom inom en dylik ljusalfs trollkrets mjuknade hennes pojaktiga lilla amasonkropp och hon bar sig åt på ett sätt som enligt Anders var absolut veligt, sträckte ut armarna mot ungen och fick plötsligt en röst, som var full av underliga, ömma läten och som kom Kalle och Anders att rysa av obehag. Den kavata, övermodiga Eva-Lotta, riddare av Vita Rosen, var som bortblåst. Och det

fattades bara att rödingarna skulle överraska henne i en sådan stund av svaghet – det skulle bli en fläck på Vita Rosens vapensköld som inte kunde tvättas bort i första taget, ansåg Kalle och Anders.

Ungen på verandatrappan hade visst märkt att något ovanligt försiggick utanför hans grind, ty nu kom han långsamt klivande nerför trädgårdsgången. Han tvärstannade när han fick se Eva-Lotta.

"Hej", sa han lite tveksamt.

Eva-Lotta stod utanför grinden och hade det som Anders kallade fånleendet på sig.

"Hej", sa hon. "Vad heter du?"

Ungen betraktade henne med ett par mörka, allvarliga, blå ögon och tycktes inte särskilt mottaglig för fånleendet.

"Rasmus heter jag", sa han och ritade med stortån i trädgårdsgångens grus. Så kom han närmare. Han stack ut ett litet trubbigt, fräknigt tryne genom spjälorna i grinden och fick se Kalle och Andes sittande i gräset utanför. Hans allvarsamma ansikte klövs i ett brett, förtjust grin.

"Hej", sa han. "Jag heter Rasmus."

"Ja, vi hörde det", sa Kalle nådigt.

"Hur gammal är du", frågade Eva-Lotta.

"Fem år", sa Rasmus. "Men nästa år då blir jag sex år. Hur mycket blir du nästa år?"

Eva-Lotta skrattade.

"Nästa år blir jag en gammal tant", sa hon. "Vad gör du här förresten, bor du hos Eklunds?"

"Det gör jag ju inte", sa Rasmus. "Jag bor hos min pappa."

"Bor han här i Eklunds villa?"

"Det är klart att han gör", sa Rasmus förnärmat. "Annars kunde jag ju inte bo hos honom, begriper du väl."

"Rena logiken, Eva-Lotta", sa Anders.

"Heter hon Äva-Lotta", frågade Rasmus och pekade på Eva-Lotta med stortån.

"Ja, hon heter Äva-Lotta", sa Eva-Lotta. "Och hon tycker du är trevlig."

Och eftersom rödingarna ännu inte var inom synhåll klättrade hon raskt över grinden in till det trevliga barnet i Eklunds trädgård.

Rasmus kunde inte undgå att märka att här fanns åtminstone en, som var intresserad av honom, och han beslöt vara artig tillbaka. Det gällde bara att hitta på ett lämpligt samtalsämne.

"Min pappa, han gör plåt", sa han efter moget övervägande.

"Gör han plåt", sa Eva-Lotta, "är han plåtslagare?"

"Det är han ju inte", sa Rasmus. "Han är en professor, som gör plåt."

"Å, så bra. Då kanske han kan göra en plåt åt min pappa", sa Eva-Lotta. "Han är bagare, förstår du, och han behöver hur många plåtar som helst."

"Jag ska be min pappa att han gör en plåt åt din pappa", sa Rasmus vänligt och stack sin hand i Eva-Lottas.

"Äsch, Eva-Lotta, strunta i ungen", sa Anders. "Rödingarna kan komma när som helst."

"Var lugn", sa Eva-Lotta. "Jag ska bli den första som slår dom i skallen."

Rasmus stirrade på Eva-Lotta full av beundran.

"Vilka då ska du slå i skallen", frågade han.

Och Eva-Lotta berättade. Om det ärorika kriget mellan

Röda och Vita Rosen. Om vilda klappjakter längs gator och gränder, om farliga uppdrag och hemliga order och spännande smygningar i mörka nätter. Om den vördade Stormumriken och om hur rödingarna snart skulle dyka upp, arga som bålgetingar, och vilken präktig drabbning det då skulle bli.

Och Rasmus förstod. Äntligen förstod han vad som var livets mening. Det var att vara en vit ros, något underbarare kunde inte finnas. Längst nere i hans femåriga själ föddes i denna stund en vild längtan efter att få vara som den här Äva-Lotta och Anders och vad var det nu den där andre hette – Kalle! Att få vara lika stor och stark och få slå rödingarna i skallen och häva upp härskrin och smyga och allt det andra. Han såg upp mot Eva-Lotta med ögon som var bräddfulla av hans längtan och sa bevekande:

”Äva-Lotta, kan inte jag också få bli en vit ros?”

Eva-Lotta gav hans fräkniga näsa en lekfull liten knäpp.

”Nej, Rasmus, du är för liten än”, sa hon.

Då blev Rasmus arg. En helig vrede grep honom när han hörde de där förhatliga orden – ’du är för liten’. Jämt och jämt fick man höra det. Han glodde ilsket på Eva-Lotta.

”Då tycker jag du är dum”, sa han. Sedan han hade konstaterat detta lämnade han henne åt sitt öde. Han skulle gå och fråga de där pojkarna i stället om han inte kunde få bli en vit ros.

De stod vid grinden och kikade intresserat bort mot vedboden.

”Du, Rasmus”, sa han som hette Kalle, ”vems är den här motorcykeln?”

”Pappas förstås”, sa Rasmus.

”Kors”, sa Kalle. ”En professor som åker motorcykel, hur ska det se ut? Jag tycker skägget skulle trassla in sej i hjulen.”

”Vilket skägg”, sa Rasmus argt. ”Min pappa har inget skägg.”

”Har han inte”, sa Anders. ”Det har väl alla professorer.”

”Tänk för att dom inte har det”, sa Rasmus och gick med värdiga steg tillbaka till verandan. De här barnen var dumma allihop, och han tänkte inte prata med dem mer.

När han hade kommit i säkerhet på verandan vände han sig om och skrek åt de tre vid grinden:

”Fy bubblan, vad ni är dumma! Min pappa är en professor utan skägg som gör plåt.”

Kalle, Anders och Eva-Lotta tittade roat på den arga lilla figuren uppe på verandan. De hade ju inte menat att reta honom. Eva-Lotta tog ett par snabba steg för att störta efter honom och trösta honom lite, men hon hejdade sig hastigt. Ty i samma ögonblick öppnades dörren bakom Rasmus och någon kom ut. Det var en solbränd ung man i 30-årsåldern. Han tog ett stadigt tag om Rasmus och slängde upp honom på sin ena axel.

"Du har så rätt, Rasmus", sa han. "Din pappa är en professor utan skägg som gör plåt."

Han kom gående nerför sandgången med Rasmus på axeln, och Eva-Lotta skyggade lite, ty hon var ju inne på privat område.

"Kan du se nu att han inte har skägg", skrek Rasmus triumferande till Kalle, som tveksamt dröjde kvar vid grinden. "Så han kan visst åka motorcykel", fortsatte Rasmus.

För sitt inre öga såg han en pappa med långt, böljande skägg som trasslade in sig i hjulen, och det var en ytterligt motbjudande syn.

Kalle och Anders bockade sig hövligt.

"Rasmus säger att farbror gör plåt", sa Kalle för att komma ifrån det där med skägget.

Professorn skrattade.

"Ja, det kan man väl nästan kalla det", sa han. "Plåt ... lättmetall ... Jag har gjort en liten uppfinning, förstår ni."

"Vad då för uppfinning", frågade Kalle intresserad.

"Jag har hittat på ett sätt att göra lättmetall ogenomtränglig", sa professorn. "Det är det som Rasmus kallar för att göra plåt."

"Ja, men det har jag läst om i tidningen", sa Anders ivrigt. "Då är ju farbror berömd, vetja!"

"Ja då, han är visst berömd", försäkrade Rasmus från sin upphöjda plats. "Inget skägg har han heller. Så det så."

Professorn gick inte in på något resonemang om sin berömmelse.

"Nu, Rasmus, ska vi gå in och äta frukost", sa han. "Jag ska steka skinka åt dej."

"Inte visste jag att farbror bodde här i stan", sa Eva-Lotta.

"Bara över sommaren", sa professorn. "Jag har hyrt den här kåken över sommaren."

"För pappa och jag ska ha sommarnöje här mens mamma ligger på sjukhuset", sa Rasmus. "Vi två alldeles ensamma. Så det så!"

2

Föräldrar var ofta till hindern när man skulle kriga. De ingrep i händelsernas gång på många olika sätt. Ibland fick spekerihandlare Blomkvist för sig att hans son borde kunna hjälpa till i affären under de brådaste timmarna. Och postmästaren kom titt och tätt med dumma förslag om att Sixten skulle skyffla trädgårdsgångar och klippa gräsmattor. Förgäves sökte Sixten få sin far att inse att en vildvuxen trädgård var mycket vackrare. Postmästaren skakade bara oförstående på huvudet och pekade stumt på gräsklipparen.

Ännu mer förstockad och fordrande var skomakare Bengtsson. Han hade fått börja försörja sig själv när han var tretton år, och det borde hans son också göra, ansåg skomakarmästaren. Därför försökte han med sträng hand hålla Anders till skomakar-pallen under sommarferierna. Men Anders hade med tiden utvecklat en synnerlig teknik i att undgå alla attentat mot hans gyllene frihet. Pallen där Anders borde sitta var därför mestadels tom när skomaka-

ren kom ner i sin verkstad för att inviga sin äldste son i yrkets mysterier.

Riktigt mänsklig var bara Eva-Lottas pappa.

”Bara du är glad och snäll och inte gör för mycket ofog, så lägger jag mej inte i vad du gör”, sa bagarmästaren och la ömt sin faderliga hand på Eva-Lottas blonda hjässa.

”En sån farsa skulle man ha”, sa Sixten bittert och med hög röst för att överrösta gräsklipparens knattrande.

Detta var nu andra gången på mycket kort tid, som hans obarmhärtige far hade tvingat honom att ägna sig åt trädgårdsskötsel.

Benka och Jonte hängde mot staketet och stirrade deltagande på Sixtens ansträngningar. De försökte trösta honom med glödande skildringar av egna vedermödor. Benka hade minsann plockat vinbär hela förmiddan och Jonte hade passat småsyskon.

”Ja, på det här viset blir man ju tvungen att ta nätterna till hjälp om man ska spöa dom vita”, sa Sixten harmset. ”Man har ju inte en ledig stund så lång dan är, så man hinner sköta ens det nödvändigaste.”

Jonte nickade instämmande.

”Du sa ett ord! Ska vi inte spöa dom vita nu i natt?”

Sixten slängde omedelbart gräsklipparen ifrån sig.

”Du är inte dum du, lille Jonte”, sa han. ”Kom, så går vi till högkvarteret och håller krigsråd.”

Och i de rödas högkvarter i Sixtens garage planerades så

nattens drabbning. Därpå skickades Benka med den röde ledarens utmaning till de vita.

Anders och Eva-Lotta satt i bagarmästarns berså och väntade på att Blomkvists speceriaffär skulle stänga för dagen och Kalle bli ledig. De spelade luffarschack och åt plommon för att fördriva tiden. I den varma julisolen såg den vite ledaren rätt slö och inte särskilt krigisk ut. Men han piggnade till när han fick se Benka komma lubbande över Eva-Lottas spång så att vattnet stänkte om hans bara fötter. I handen höll Benka ett papper, och detta papper lämnade han med en avmätt bugning till de vitas ledare, varpå han snabbt försvann samma väg som han hade kommit.

Anders spottade ut en plommonkärna och läste med hög röst:

I denna natt i månens sken
 står ett gästbud i mina fäders borg.
 Ty Röda Rosen skall fira den glöryrdige
 Stormumrikens återerövring från hedningarna.
 Varning!!! Stören oss icke!!! Alla smygande
 småskitar av Vita Rosen kommer att skonings-
 löst nedmejas.

Sixten

Ädling och ledare för Röda Rosen
 Obs! Klockan 12 i slottsrui-
 nen.

Anders och Eva-Lotta tittade på varann och flinade belåtet.

”Kom, så sticker vi och varskor Kalle”, sa Anders och stoppade papperslappen i byxfickan. ”Märk mina ord – här drar ihop sej till de långa knivarnas natt.”

’I månens sken’ sov den lilla staden djupt och bekymmerslöst och anade intet om de långa knivarnas natt. Konstapel Björk, som sakta vankade längs de folktomma gatorna, anade det inte heller. Allt var tyst – det enda han hörde var ljuden av hans egna klackar mot stenläggningen. Staden sov i en flod av månsken, och det klara ljuset över gator och torg förrådde ingenting om de långa knivarnas natt. Men kring sovande hus och trädgårdar låg skuggorna djupa, och om konstapel Björk hade varit lite mer uppmärksam skulle han ha märkt att där inne i dunklet fanns liv. Han skulle ha märkt hur det tassades och smögs och viskades. Han skulle ha hört ett fönster försiktigt öppnas i bagarmästare Lisanders villa, och han skulle ha sett Eva-Lotta komma utklättande på stegen. Han skulle ha hört Kalle sakta vissla Vita Rosens signal borta vid Blomkvists knut och sett en glimt av Anders, innan han försvann i syrenhäckens skyddande skugga.

Men konstapel Björk var ganska sömnig och längtade bara efter att hans pass skulle ta slut någon gång, och därför begrep han inte att detta var de långa knivarnas natt.

De stackars ovetande föräldrarna till vita och röda rosor sov lugnt i sina sängar. Ingen hade brytt sig om att fråga efter deras åsikt om nattens övningar, men Eva-Lotta hade för säkerhets skull skrivit en lapp och lagt på sin huvudkudde, ifall någon händelsevis skulle märka att hon var försvunnen. Där stod helt lugnande:

*Hej på er! Ställ inte till något väsen nu! Jag
är bara ute och krigar och kommer snart hem,
tror jag tralala.*

Eva-Lotta

"Bara som en ren säkerhetsåtgärd", förklarade hon för Kalle och Anders när de klättrade den branta vägen upp mot slottsruinen.

Rådhusklockan hade just slagit tolv, tiden var inne.

"'Mina fäders borg' – håll i mej", sa Kalle. "Vad menar Sixten med det? Såvitt jag vet har här aldrig bott nån postmästare."

Slottsruinen låg där framför dem i månskenet och såg verkligen inte särskilt postal ut.

"Rödingarnas vanliga skryt, begriper du väl", sa Anders. "Dom behöver tuktas. Och Stormumriken har dom till på köpet."

Innerst inne var Anders ingalunda missbelåten med att rödingarna till sist hade hittat det rätta skatboet och åter-

erövrat Stormumriken. Förutsättningarna för rosornas krig var ju att klenoden då och då bytte ägare.

Ganska andfådda efter den mödosamma uppförbacken dröjde de tre en stund framför ingången till ruinen. De stod där och lyssnade till tystnaden och tyckte att det såg ganska skumt och farligt ut där inne under de djupa valven. Då hörde de ur mörkret en spökröst som ropade:

"Nu är det strid mellan den Röda och den Vita Rosen, och tusen sinom tusen själar skola gå in i döden och in i dödens natt!"

Och därpå ett gällt, kusligt skratt som ekade mellan stenväggarna. Och så tystnad, en förfärande tystnad, som om de där som skrattade hade blivit överrumplade av sin egen skräck för någon okänd farlighet i mörkret.

"Strid och seger", skrek Anders beslutsamt och störtade huvudstupa in i ruinen. Kalle och Eva-Lotta följde honom.

I dagsljus hade de varit här otaliga gånger. Men aldrig förr om natten. Vid ett minnesvärt tillfälle hade de till och med varit inlåsta i ruinens källarvåning. Det hade varit ganska otäckt, men de kunde inte minnas att det hade varit så ohyggligt som detta – att mitt i natten tränga in i ett ovisst dunkel, där vad som helst kunde lura bland skuggorna. Inte bara rödingarna. Nej, inte alls rödingarna utan spöken och andar, som kanske hämnades sin störda nattro genom att sträcka ut en knotig benrangelshand ur något håll

i väggen där man minst anade det, och kvävde en.

Anders skrek 'Strid och seger' en gång till för att liva deras mod, men det lät så hemskt här inne i tystnaden att Eva-Lotta rysande bad honom låta bli.

"Och gå inte ifrån mej, vad ni gör", la hon till. "För jag mår inte riktigt bra ihop med spöken."

Kalle dunkade henne lugnande i ryggen, och de avancerade försiktigt framåt. För varje steg stannade de och lyssnade. Någonstans inne i det där mörka fanns rödingarna – för det var väl deras tassande fötter man hörde, det fick man åtminstone hoppas. Här och där lyste månen in genom ett brustet valv, och då såg man allt nästan lika klart som på dagen, de skrovliga väggarna och de kullriga golven där man fick passa sina steg för att inte snava. Men där mån-
ljuset inte kunde tränga in, där var bara hotande skuggor och skrämmande mörker och dov tystnad. Och ur tystnaden kunde man, om man lyssnade noga, uppfånga svaga viskningar, fladdrande små viskningar som flöt in i ens öron och fyllde dem med skräck.

Eva-Lotta var rädd. Hon saktade sina steg. Vem var det som viskade? Var det rödingarna eller var det bara tynande ekon av längesedan döda röster som dröjde kvar mellan stenväggarna? Hon sträckte ut handen för att förvissa sig om att hon inte var ensam. Hon behövde känna Kalles vindtygsjacka mot sina fingertoppar som ett skydd mot den lurande skrämsele. Men där fanns ingen vindtygsjacka och

ingen Kalle, bara ett svart tomrum. Eva-Lotta gav till ett tjut av förfäran. Då sträcktes där ut en arm från en djup nisch i väggen och fångade henne i ett kvävande grepp. Eva-Lotta skrek. Hon skrek, ty hon trodde att detta var hennes livs sista minut.

"Håll mun", sa Jonte. "Du låter ju som en mistlur."

Käre gamle Jonte! Eva-Lotta tyckte plötsligt så mycket om honom. Och de slogs tyst och innerligt i mörkret.

Inom sig undrade hon förbittrad var Anders och Kalle hade blivit av. Men så hörde hon på avstånd ledarens röst:

"Vad skriker du för, Eva-Lotta? Och var står du där gästbudet egentligen?"

Jonte var inte särskilt stark, och Eva-Lottas hårda små nävar hade snart gjort henne fri. Hon skyndade framåt den mörka gången så fort hon kunde, och Jonte följde henne ettrigt i hälarna. Det kom någon från andra hållet också, och Eva-Lotta slog vilt omkring sig för att få vägen fri. Men den här fienden var starkare. Eva-Lotta kände sina armar fjättrade i ett hårt grepp – det var väl Sixten förstås – men Eva-Lotta skulle inte ge honom någon lätt match, nej så sannerligen!

Hon spände varenda muskel i sin kropp och gav honom med huvudet en körare under hakan.

"Aj", sa han, motståndaren! Och det var Kalles röst som sa det.

"Vad är det med dej", sa Eva-Lotta, "vad slåss du för?"

"Vad slåss du för själv", sa Kalle, "när man kommer och ska hjälpa dej?"

Jonte fnissade förtjust och fick bråttom att komma bort från det farliga grannskapet. Ensam med två vita rosor i en mörk gång ville han inte vara. Han sprang så fort han kunde mot den ljusa öppningen för att komma ut på borggården, och han hojtade till avsked:

"Det är bra! Klå varann ordentligt, så slipper vi."

"Efter honom, Eva-Lotta", skrek Kalle, och tillsammans rusade de genom gången.

Men ute på borggården hade ledarna nu mötts och drabbat samman. Beväpnade med var sitt träsvärd fäktade de mot varann i månljuset. Eva-Lotta och Kalle rös av spänning när de såg de svarta skuggorna jaga runt den kringbyggda gården. Å, detta var i sanning rosornas krig! Just mellan sådana här gamla medeltidsmurar skulle kämpar mötas i nattlig envig. Det var förstås så här det gick till när den riktiga striden rasade mellan den riktiga Röda och Vita Rosen och tusen sinom tusen själar gick in i döden och in i dödens natt! Som en liten otäck kall fläkt svepte genom deras medvetande aningen om hur det var den gången då rosornas krig inte var bara en rolig lek. Ty den här månskensduellen kändes plötsligt inte som lek. Det var en kamp på liv och död, som bara kunde sluta med att en av de svarta skuggorna, som nu jagade fram och tillbaka längs borgmurarna, till sist blev stilla och aldrig rörde sig mer.

"Tusen sinom tusen själar ...", viskade Kalle för sig själv.

"Å, var tyst med dej", sa Eva-Lotta. Hennes ögon hängde vid de där stridande skuggorna och hon darrade av upphetsning. En bit från henne stod Benka och Jonte och följde lika andlöst den böljande kampen. De gjorde utfall, skuggorna, och parerade och gick i närkamp och retirerade och gick till attack igen. Alldeles tysta var de, man hörde bara det gruvliga smällandet när svärdens korsades.

"Vig dem till vila med svärdets vaggsång", deklamerade Benka. "Och ge honom så att det bara skvätter om'et", la han till för att bryta den där kusliga förtrollningen som de glidande skuggorna utövade på honom.

Då vaknade Eva-Lotta upp och drog ett befriat andetag. Äsch, det var ju bara Anders och Sixten som slogs med ett par träsvärd!

"Kör ut honom ur hanses fäders borg", skrek Kalle uppmuntrande till sin ledare.

Ledaren gjorde vad han kunde. Väl lyckades han inte köra ut Sixten ur hans fäders borg, men med sitt bart huggande svärd drev han honom bakåt mot pumpen på borggårdens mitt. Invid pumpen var en grund fontän fylld av grumligt vatten. Och det bar sig inte bättre än att de rödes ledare vid ett oförsiktigt baksteg ramlade ner i fontänen.

Kalle och Eva-Lotta överröstade med sina jubeltjut rödingarnas harmsna protester. Men Sixten reste sig ur badet, och nu var han arg. Han kom sättande mot Anders

som en retad tjur, och för omväxlings skull bestämde sig Anders för att fly. Hickande av skratt rusade han mot borggårdsmuren och började klättra. Men innan han lyckades häva sig upp hade Sixten hunnit fram och börjat klättra efter.

"Vart ska du ta vägen", retades Anders och tittade ner på sin förföljare. "Du ska väl till det där gästabudet i dina fäders borg?"

"Jag ska bara slita håret av dej först", försäkrade Sixten.

Anders skyndade längs murkrönet på lätta fötter. Inom sig undrade han vad som skulle ske ifall Sixten kom ifatt honom. Att slåss här uppe skulle vara direkt livsfarligt, ty nedanför borgmurens ena länga gapade en avgrund. Sixten behövde bara driva honom tjugo meter i östlig riktning, så skulle där inte längre finnas en liten mjuk grässlänt utanför muren en manshöjd under honom utan ett skrämmande djup på åtminstone trettio meter. Nu var det inget som hindrade Anders att klättra ner från muren innan han kom så långt, men det hade han ingen tanke på. Det som var farligt var roligt, och den här natten var gjord för farligheter. Kanske var det någon sorts mångalenskap över honom ty han kände en vild lust att begå handlingar av yttersta överdåd. Han ville göra något som kunde få rödingarna att riktigt kippa efter andan.

"Kom nu, lille Sixten", lockade han. "Följer du med på en månskenspromenad?"

"Var lugn du, jag kommer", morrade Sixten. Han förstod vad Anders tänkte göra, men Sixten var inte den som kippade efter andan i första taget.

Ungefär tjugo centimeter bred var muren, det var ju rena promenadvägen för den som var van att balansera på den smala sidan av bommen i skolgymnastiken.

Nu hade Anders nått östliga hörnet. Här fanns en liten rund plattform, ett skyttevärn, och här svängde muren mot söder och följde bråddjupet.

Anders tog ett par provande steg. I detta ögonblick hörde han förnuftets röst inom sig, och än var det inte för sent att följa den. Skulle han eller skulle han inte?

Sixten hade kommit oroväckande nära nu, och han flinade förtjust när han märkte Anders tvekan.

"Här kommer en som ska si hjärteblodet ditt", sa han vänligt. "Du är väl inte rädd, va?"

"Rädd", sa Anders och betänkte sig inte mera. Med ett par snabba steg var han ute på muren igen. Nu fanns det ingen återvändo. Åtminstone femtio meter måste han balansera längs det där djupet där nere. Han försökte låta bli att titta ner, såg bara rakt fram längs muren som sträckte sig framför honom som ett silverband i månskenet. Ett mycket långt silverband – och smalt! Plötsligt så oroväckande smalt! Var det därför hans ben kändes så egendomligt veka under honom? Han skulle gärna ha velat vända sig om för att se var Sixten fanns. Men han tordes inte, och det

behövdes inte heller. Ty nu hörde han Sixtens andetag strax bakom sig. Ganska nervösa andetag var det han hörde. Sixten var bestämt rädd ... han också. Själv var Anders alldeles livrädd, det tjänade inget till att påstå något annat. Och borta vid skyttevärnet hade de andra rosorna klättrat upp. De stod där och stirrade i djupaste förfäran på sina ledares vansinnesdåd.

"Här kommer en ... som ska si ... hjärteblodet ditt", mumlade Sixten, men hans blodtörst lät inte längre riktigt övertygande.

Anders funderade. Naturligtvis kunde man hoppa ner inåt borggården. Men det var i alla fall ett språng på tre meter ner mot en skrovlig stenläggning. Man kunde inte hasa sig ner långsamt och varligt, ty innan man kunde börja hasa måste man i så fall göra knäna böj uppe på muren. Och Anders kände ingen lust att göra knäna böj alldeles intill ett hotande bråddjup. Nej, det enda man kunde göra var att fortsätta och att inte ta sina svidande ögon från skyttevärdet där borta i motsatta hörnet, där tryggheten fanns.

Kanske var Sixten inte riktigt lika rädd. I varje fall hade han fortfarande lite av sitt makabra skämtlynne kvar. Anders hörde hans röst bakom sig.

"Jag kommer närmare", sa han. "Jag kommer närmare och snart sätter jag krokben för dej. Det ska bli roligt."

Detta var ingalunda menat som en hotelse att tas på allvar. Men för Anders blev den ödesdiger. Bara föreställning-

en om att någon bakifrån skulle sätta krokben för honom skrämde honom från vettet. Han vände sig halvt om mot Sixten och vacklade.

"Akta dej", skrek Sixten oroligt.

Då vacklade Anders en gång till ... Och borta från skyttevärdet ljud i samma stund ett fasans skri. Ty till sin namnlösa skräck såg rosorna den vite ledaren fara huvudstupa ner i djupet.

Eva-Lotta blundade. Förtvivlade tankar brusade genom hennes huvud ... Var, o, var fanns det någon människa som kunde hjälpa dem ... vem skulle gå och tala om för fru Bengtsson att Anders hade slagit ihjäl sig ... vad skulle de säga där hemma?

Då hörde hon Kalles röst gäll av upphetsning.

"Titta, han hänger i busken!"

Eva-Lotta öppnade ögonen och stirrade skrämnd ner mot djupet. Och där hängde Anders mycket riktigt. En liten buske hade rotat sig i bergväggen ett stycke nedanför muren, och den hade påpassligt uppfångat de vites ledare, när han kom farande mot en säker död.

Sixten kunde Eva-Lotta först inte se. Skrämseln hade fått också honom att störta, men han hade haft så pass sinnesnärvaro att han ramlade inåt borggården, där han visserligen slog knän och händer blodiga, men dock bevarade livet.

Om Anders skulle lyckas rädda livet var mera tvivel-

aktigt. Den var så ömkligt liten den där busken och den böjde sig så oroväckande under hans tyngd. Hur länge skulle det dröja innan den lossnade ur sitt fäste och gav sig iväg på en liten luftfärd ner i djupet med Anders som passagerare?

Eva-Lotta kved.

"Vad ska vi göra, vad i hela världen ska vi göra", sa hon och stirrade på Kalle med ögon som var svarta av förtvivlan.

Mästerdetektiven Blomkvist fick som vanligt ta ledningen när fara hotade.

"Håll dej kvar, Anders", skrek han. "Jag ska hämta ett rep."

De hade tränat lassokastning här uppe vid slottsruinen i förra veckan. Någonstans borde repet ligga kvar, det borde det.

"Skynda dej, Kalle", skrek Jonte, när Kalle rände ut genom borggårdsporten.

"Skynda dej, skynda dej!" De skrek allihop, fast det egentligen var en överflödigt uppmaning. Kalle kunde inte skynda sig mer än han gjorde.

Under tiden försökte de hålla modet uppe på Anders.

"Var bara lugn", ropade Eva-Lotta. "Kalle kommer snart med ett rep."

Anders behövde all den tröst han kunde få. Ty hans situation var i sanning olustig. Han hade långsamt segat sig upp i sittande ställning och där satt han nu och red på busken

som en häxa på sin kvast. Han tordes inte titta ner i djupet. Han tordes inte skrika. Han tordes inte röra sig. Ingenting tordes han. Han kunde bara vänta. Förtvivlad stirrade han på busken. Den vek sig nere vid roten, barken brast sönder i strimlor, och han kunde se de vita fibrerna där innanför som vred sig och knakade. Om inte Kalle kom snart skulle där inte behövas något rep.

"Varför kommer han aldrig", snyftade Eva-Lotta, "varför kan han inte skynda sej?"

Hon skulle bara veta hur Kalle skyndade sig. Han for omkring som en geting och letade överallt. Letade, letade, letade ... Men där fanns ju inget rep.

"Hjälp", viskade Kalle ångerfullt.

"Hjälp", viskade Anders med bleka läppar där han satt på sin buske som hade så kort tid kvar att växa och grönska.

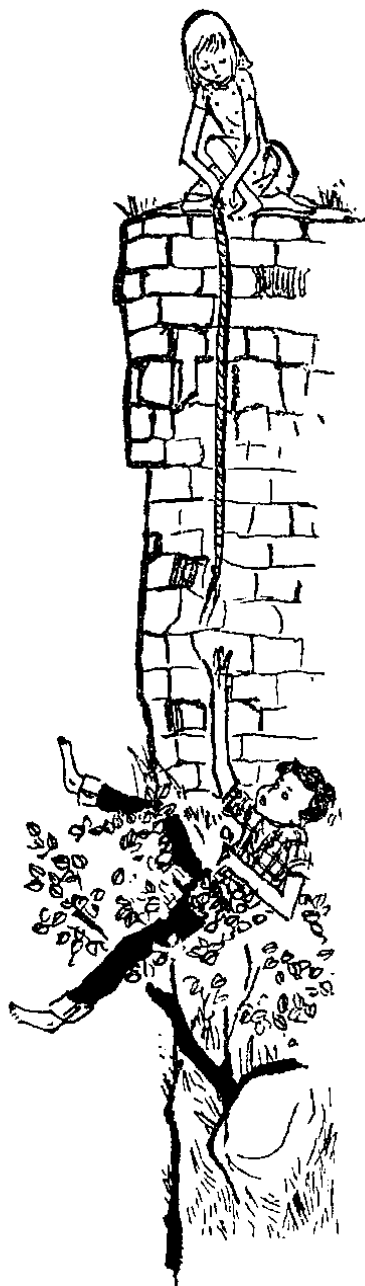
"Oj oj oj", sa Sixten uppe på skyttevärnnet, "oj oj oj!"

Men då kom Kalle – äntligen – och repet hade han.

"Eva-Lotta stannar kvar där uppe och håller utkik", kommenderade han. "Ni andra kommer ner hit."

Det måste gå fort nu. Kalle vet vad han har att göra. Söka ut en sten och binda fast i repets ena ända. Kasta den över muren, helst utan att träffa Anders i skallen. Hoppas, be och önska att Anders ska få tag i repändan innan det är för sent.

Händer och fingrar blir så fumliga när det är så bråttom. Så ohyggligt bråttom.

Där nere sitter Anders och stirrar med brännande ögon upp mot muren. Ska inte räddningen komma någon gång? Jo, den kommer. Där singlar repet över muren. Men för långt bort. Det är utom räckhåll för hans längtande händer.

"Mera åt höger", skriker Eva-Lotta från sin utkikspost.

Kalle och de andra nedanför muren sliter och rycker i repet och försöker lirka det närmare Anders. Men det går inte. Det har visst fastnat i någon ojämnhet där uppe på krönet.

"Jag står inte ut", viskar Eva-Lotta. "Jag står inte ut."

Hon ser hur pojkarna förgäves sliter i repet. Hon ser Anders vanmäktiga ångest ... Och hon ser busken som böjer sig allt djupare ner mot avgrunden ... å, Anders, vitaste vita ros, ledare för Vita Rosen!

"Inte en sekund till står jag ut!"

Med snabba, lätta, nakna fötter springer hon ut på muren. Mod, Eva-Lotta! Inte se ner i djupet, bara springa

fram till det där repet, böja sig ner, ja, ja, böja sig ner fast benen darrar, lossa repet, flytta det, vända sig om på den smala muren och springa tillbaka till skyddsvärnet.

Hon gör det – och gråter vilt efteråt.

Men Kalle sänker repet. Stenen dinglar framför Anders. Sakta, sakta sträcker han ut sina fingrar efter den. Busken böjer sig ännu längre ner, och Eva-Lotta gömmer ansiktet i händerna. Men hon ska ju hålla utkik, hon måste tvinga sig att se ... nu ... nu ... nu ger busken vika, rötterna orkar inte längre suga sig fast i klippskrevan. Eva-Lotta ser något grönt som sakta singlar ner och försvinner. Men i det yttersta av ögonblick har Anders fått tag i repet.

"Han har det", skriker Eva-Lotta gällt. "Han har det!"

De står i ring omkring Anders efteråt och tycker så mycket om honom och är så glada att han inte följde med busken ner i djupet. Kalle sträcker i smyg ut sin hand och rör lite vid hans arm. Han är bussig, Anders – det är i alla fall bra att han lever!

"Busken, den gick åt pipan", säger Eva-Lotta som en sammanfattning, och alla skrattar förtjust. Det är egentligen väldigt roligt att busken gick åt pipan.

"Vad skulle du nere i busken efter", säger Sixten. "Skulle du leta efter fågelägg?"

"Ja, jag tänkte att du kanske behövde ett par förlorade ägg till gästabudet i dina fäders borg", säger Anders.

"Men det var nära att du hade blivit ett förlorat ägg alldeles själv", säger Kalle. Och det skrattar de mycket åt. Haha, det var minsann inte långt ifrån att Anders blev ett förlorat ägg!

Sixten slår sig på knäna och skrattar mera än någon annan. Då känner han att hans såriga knäskålar gör ont. Och han fryser i sina våta kläder.

"Kom, Benka och Jonte, nu sticker vi!"

Sixten lägger av i raskt trav mot borggårdsporten, och hans trogna följer honom. I porten vänder han sig om och viftar glatt åt Kalle och Anders och Eva-Lotta.

"Hej med er, småskitar av Vita Rosen", skriker han. "I morgon ska vi utrota er från jordens yta."

Där misstar han sig, den röde ledaren. Det kommer att dröja någon tid innan rosorna drabbar samman igen.

3

De tre vita rosorna vandrade glada och belåtna hemåt. Natten hade varit givande, och Anders äventyr hade inte rubbat deras jämvikt. De hade det unga sinnets avundsvärda förmåga att ta ögonblicket precis som det kom. Så länge Anders hängde i busken var de utom sig av ängslan, men vad tjänade det till att vara rädd efteråt? Det hade ju gått bra vetja, och Anders var inte på minsta vis chockskadad. Han tänkte inte drömma några mardrömmar om den här lilla upplevelsen, han tänkte gå hem och sova lugnt och i full förtröstan om att vakna till en dag av nya faror.

Men i stjärnorna stod det skrivet att ingen av de vita rosorna skulle få någon sömn den natten.

De gick i gåsmarsch den smala stigen tillbaka ner mot staden. Särskilt trötta var de inte, men Kalle gäspade stort och sa att det där att sova om nätterna hade ju faktiskt blivit riktigt populärt på en del håll och man kunde ju alltid pröva det och se hur man tyckte om det.

"Rasmus, han tycker säkert om det", sa Eva-Lotta ömt

och stannade till utanför Eklunds villa. "O, vad han ska vara söt när han sover!"

"Nä, nä, nä, Eva-Lotta", sa Anders bevekande, "börja inte nu igen!"

Ja, säkert sov både Rasmus och hans pappa så här dags där inne i sin ensamma villa. Det stod ett fönster öppet i övervåningen och en vit gardin fläktade till som om den ville vinka åt de tre nattvandrarerna på stigen utanför. Så tyst, så stilla var det att Anders ofrivilligt sänkte rösten för att inte väcka den som sov bakom den där fläktande gardinen.

Men det fanns någon som inte var lika hänsynsfull när det gällde folks sömn. Någon som kom i en bil, vars stegrade brummande åt ut tystnaden. Man kunde höra den växla i uppforsbacken, så bromsades den in med ett irriterande gnissel – och därpå stillhet igen och tystnad.

"Vem i all sin dar kommer i bil så här dags", sa Kalle.

"Angår dej inte", sa Anders kort. "Kom nu, vad väntar vi på egentligen?"

Men djupt nere i Kalles själ satte mästerdetektiven yrvaket upp huvudet.

Det fanns en tid, när Kalle strängt taget aldrig var Kalle utan herr Blomkvist, mästerdetektiven, den skarpsinnige, den okuvliga som vakade över samhällets säkerhet och som indelade sina medmänniskor i huvudsakligen två kategorier – 'häktade' och 'ännu icke häktade'. Men Kalle hade med tiden vuxit till i förstånd och numera var det endast vid

enstaka tillfällen som han kände sig som den store mästerdetektiven.

Detta var ett sådant tillfälle. Detta var absolut ett sådant tillfälle.

Den som kommer i bilen, vart ska han ta vägen? Det finns bara en villa här uppe, Eklunds villa – den ligger som en yttersta utpost ett långt stycke ovanför stans övriga bebyggelse. Det ser inte ut som om professorn där inne i villan väntar besök, huset sover. Kan det vara ett älskande par i bilen som har farit hit upp för att sitta och svärma? Ett älskande par totalt utan lokalkännedom i så fall. Den rätta svärmeriplatsen här i stan ligger åt rakt motsatt håll. Och man ska nog vara alldeles omtöcknad av kärlek för att ge sig till att välja den här krokiga och backiga vägen för ett nattligt bilsvärmeri. Men vem är det då som kommer i den där bilen? Ingen sann mästerdetektiv kan stå till svars med att lämna detta outforskat. Det går helt enkelt inte an.

"Äh, hör ni, kan vi inte vänta ett slag och se vem som kommer", sa Kalle.

"Varför det", sa Eva-Lotta. "Tror du att det är en mördare ute och löper?"

Hon hade inte talat till slut förrän två män dök upp utanför villans grind inte mer än tjugofem meter ifrån dem. Man kunde höra grinden gnissla svagt i sina gångjärn när de två sakta öppnade den och gick in. Ja, de gick verkligen in!

"Ner i diket med er", viskade Kalle häftigt, och sekun-

den efteråt låg de där alla tre med nosen bara så pass över dikeskanten att de kunde se vad som hände där inne i professorns trädgård.

"Äsch, dom kanske är bjudna till professorn", viskade Anders.

"Trodde du ja", sa Kalle.

Om nu detta var professorns gäster så bar de sig i sanningen egendomligt åt. Ifall man är en kär gäst smyger man väl inte som om man vore rädd att bli ertappad. Man slår inte lovar runt om huset, man går inte och känner på

dörrar och fönster. En kär gäst som finner huset låst reser inte en stege upp mot ett öppet fönster i andra våningen och klättrar in den vägen.

Men just detta var vad de gjorde, de här två nattliga besökarna.

"Jag dör", flämtade Eva-Lotta. "Titta, dom klättrar faktiskt in!"

Och det gjorde de otvivelaktigt, om man kunde tro sina ögons vittnesbörd.

De låg där i diket och stirrade skrämda mot det öppna fönstret med den där lekfullt böljande gardinen. Det gick en evighet. En evighet av väntan. En evighet av tystnad utan andra ljud än deras oroliga andetag och gryningsvindens svaga rasslande i körsbärsträden.

Till sist kom en av de två ut på stegen igen. Han bar något i famnen. Vad i all barmhärtighets namn var det han bar?

"Rasmus", viskade Eva-Lotta och blev vit i ansiktet. "Titta, dom rövar bort Rasmus."

Nej, det kunde ändå inte vara möjligt, tänkte Kalle. Sådant hände helt enkelt inte. Inte här. I Amerika kanske – det hade man läst i tidningarna om – men inte här.

Tydligen kunde det i alla fall hända också här. Det var Rasmus han bar, den där mannen. Han höll honom varligt i sin famn, och Rasmus sov.

När mannen med sin börda hade försvunnit genom

grinden bröt Eva-Lotta ut i häftiga snyftningar. Hon vände ett likblekt ansikte mot Kalle och kved, precis som hon gjorde när Anders hängde i busken:

"Vad ska vi göra, Kalle, vad ska vi göra?"

Men Kalle var alltför uppskakad för att kunna ge ett vetigt svar. Han for nervöst med fingrarna genom håret och stammade.

"Jag vet inte ... Vi ... Vi måste springa efter farbror Björk ... Vi måste ..."

Han kämpade vilt för att övervinna den där otäcka förlamningen som gjorde att han inte kunde tänka klart. Här måste ske något fort, men han var inte människa att räkna ut vad. De skulle aldrig hinna hämta polisen, så mycket begrep han vid närmare eftertanke. De där bovarna skulle ha tid att röva bort ett dussin ungar innan polisen hann dit, och förresten ...

Där kom han tillbaka, mannen. Han bar inte Rasmus nu.

"Lagt honom i bilen förstås", viskade Anders.

Eva-Lotta svarade med en kvävd snyftning.

De följde barnarövaren med ögon som var runda av skräck. Å, att det fanns så avskyvärda människor ... såna jävulska skurkar ...!

Där öppnades verandadörren och medbrottslingen blev synlig.

"Skynda dej, Nicke", ropade han med låg röst. "Det här ska snart vara kirrat."

Han som hette Nicke var med ett par snabba steg uppe på verandan, och så försvann de båda in i villan igen.

Då blev det liv i Kalle.

"Kom", viskade han nervöst, "kom, vi måste röva tillbaka Rasmus!"

"Om vi hinner ja", sa Anders.

"Om vi hinner, ja, ja, om vi hinner", sa Kalle. "Var står bilen, tror ni?"

Den stod borta vid backkrönet. De rusade dit. De sprang längs dikesrenen snabbt och tyst, och de kände en vild triumf vid tanken på att de nu strax skulle rycka Rasmus ur banditernas klor. En vild triumf och en lika vild rädsla.

I allra sista ögonblicket upptäckte de att bilen var bevakad. Det stod en man vid motsatta vägkanten. Men till all lycka vände han ryggen åt dem och var upptagen med en mycket privat sysselsättning, annars hade han inte kunnat undgå att se dem. Nu hann de blixtnabbt kasta sig in bakom några skyddande buskar. Det var i sista sekunden. Mannen hade tydligen hört något ljud som oroade honom, ty han vände sig hastigt om och kom över till deras sida av vägen. Han stod där och stirrade misstänksamt rakt in i buskarna där de låg. Hörde han verkligen inte deras bulande hjärtan och flämtande andetag?

Det föreföll dem som ett underverk att han inte gjorde det. Han stod där en stund och lyssnade, gjorde så en lov bort till bilen och tittade in genom sidorutan. Vankade

oroligt fram och tillbaka på vägen. Stannade ibland och stirrade ihärdigt bort mot villan. Kanske han tyckte att de dröjde för länge, hans kumpaner.

Men bakom buskarna rådde full förtvivlan. Vad kunde man göra åt Rasmus så länge den där figuren gick där? Eva-Lotta grät, så att Kalle måste knuffa till henne på skarpen för att få henne att tiga och för att det hjälpte lite emot hans egen ängslan.

"Jämmer och elände", sa Anders, "vad ska vi ta oss till egentligen?"

Då svalde Eva-Lotta energiskt en snyftning och sa:

"Jag måste in i bilen till Rasmus. Ska han kidnappas så ska jag. Han ska inte vara ensam med en hopar bovar när han vaknar."

"Ja men ...", sa Kalle.

"Prata inte", sa Eva-Lotta. "Gå och gör lite misstänkt prassel i buskarna ett stycke längre bort, så att den där karln glömmar bilen ett slag."

Anders och Kalle stirrade skräckslagna på henne, men de såg att hon hade beslutat sig. Och när Eva-Lotta hade beslutat sig visste de av erfarenhet att inget var att göra.

"Låt mej göra det i stället", sa Kalle vädjande, men han visste på förhand att det inte tjänade någonting till.

"Spring", sa Eva-Lotta. "Skynda er, skynda er!"

De gjorde som hon bad. Och innan de försvann hörde de bakom sig hennes viskande röst:

"Jag ska vara som en mor för Rasmus. Och jag ska lämna spår efter mej, om jag kan. Så där som Hans och Greta gjorde, ni vet."

"Fint", sa Kalle. "Vi kommer efter som två blodhundar."

De vinkade uppmuntrande åt henne och rann ljudlöst bort mellan buskarna.

Å, det är bra att kunna smyga tyst vid sådana här tillfällen! Det är inte förgäves som man har hållit på med rosornas krig så länge. Man har fått en viss övning i att lura vaktposter. Som till exempel den där idioten på vägen! Han ska hålla vakt över Rasmus, det har han fått order om. Och han vankar troget fram och tillbaka mellan bilen och villan. Fram och tillbaka. Fram och tillbaka. Men så hör han plötsligt ett misstänkt knakande i buskarna lite längre bort. Och då måste han förstås dit och se vad det kan vara. Hoppar resolut över diket och dyker in bland hasselsnåren. Mycket spänd och mycket vaksam, jo då, han är så vaksam så! Men det var ju bilen han skulle vakta, den dummern! Vad kan inte hända borta vid bilen medan han letar bland hasselsnåren? Letar alldeles i onödan! Ty han hittar ingenting där, ingenting. Där ligger visserligen två pojkar hopkrupna bakom en buske, men dem ser han inte. Och han tänker i sin enfald att han hörde väl fel då eller också var det kanske något djur som hade prasslat bland buskarna. En vaksam man är han förvisso, det har han i varje fall bevisat nu. Och han är riktigt belåten med sig själv när han återvänder till bilen.

Och nu kommer de äntligen, hans kumpaner. De två smygarna som försiktigt vågar sig fram ur hasselsnåren ser dem också.

"Titta, professorn", viskar Kalle. "Titta, dom rövar bort professorn också!"

Är det sant – är inte alltihop bara en dröm? Är det verkligen professorn som de föser framför sig mot bilen? En vilt spjärande, ilsken, desperat professor med bakbundna händer och munkavle i munnen.

Det är drömligt och hemskt, men någon dröm är det inte. Det börjar ljusna nu, och man ser allt så förfärande klart. Dammet som professorn river upp med sina motsträviga fötter, det är ingen dröm. Smällen när bildörren slår igen bakom honom är också verklighet. Nu rusar bilen utför backen och försvinner. Vägen ligger där tom i det klara gryningsljuset. Det kunde kanske vara en dröm alltihop, om där inte låg en svag lukt av bensin kvar i luften. Och om där inte låg en liten blöt näsduk kvar vid vägkanten. Eva-Lottas näsduk.

Staden sover där nere, men snart ska den vakna. De första solstrålarna blänker redan mot den förgyllda torntuppen på rådhuset.

"Du gode Moses", sa Kalle.

"Ja, du gode Moses", sa Anders. "Vad väntar du på, Kalle? Är du mästerdetektiven Blomkvist eller är du inte?"

Vägen vindlar och kröker och letar sig mjukt fram genom det gröna sommarlandskapet. Den rundar små skrovliga bergknallar, små blänkande sjöar, små furudungar, löper mellan vita björkstammar, förbi blommande hagar och ängar, förbi vajande sädesfält. I många krumelurer söker den sig så småningom ut mot kusten, mot havet.

Och dit söker sig visst också denna vackra sommarmorgon en stor, svart bil som med rasande fart snor runt kurvorna och river upp moln av damm över gulmårorna vid vägkanten. En helt vanlig bil är det. Men en vaken iakttagare skulle nog ändå finna att det är något besynnerligt med den. Den lämnar nämligen så märkliga spår efter sig. Genom den öppna sidorutan sticker där då och då ut en flickhand, och efteråt kan man på den grusiga vägbanan hitta små röda papperslappar och ibland vita bullsmulor. Ja, just bullsmulor! Ty Eva-Lotta är inte för inte bagardotter med ett ständigt reservförråd av bullar i fickorna. De röda papperslapparna är bitar av en affisch, nerriven från en lykt-

stolpe just när hon smög sig in i bilen till en sovande Rasmus. 'Stor sommarfest' står det i svarta bokstäver på affischen. 'Tombola Dans Kaffeservering.' Gud signe Lillköpings Idrottsförening för den där affischen! Ty färden ser ut att bli lång, och hur länge räcker ett par bullar? Eva-Lotta måste snart börja ransonera både dem och papperslapparna. Vid varje vägskil måste där ligga en lysande röd lapp. För hur ska räddarna annars kunna veta vilken väg de ska ta? Kommer det några räddare förresten? Och hur ska annars det här äventyret sluta?

Eva-Lotta ser sig om i bilen och begrundar situationen. Där sitter professorn bredvid henne i baksätet, fortfarande bunden, med munkavle i munnen och förtvivlan i ögonen. På hans andra sida den där som vaktade bilen så utmärkt. I framsätet sitter han som kallas Nicke och håller en sovande Rasmus i famnen. Bredvid honom vid ratten den andra fasadklättraren – Blom heter han, det vet Eva-Lotta vid det här laget. Hon tar in alltsammans med blicken och låter den sedan vandra vidare ut genom vindrutan. Det är ett svenskt sommarlandskap de jagar fram igenom, inget tvivel om den saken. De mogna rågfälten med prästkragar och blåklint i är så svenska som helst. De vita björkstammarna också. Det är bara den här bilen och dess underliga passagerare som inte hör hemma där, de hör hemma i en amerikansk gangsterfilm. Eva-Lottas hjärta klappar lite häftigare när hon tänker på att de där två gökarna i framsätet faktiskt

är kidnappare. Kidnappare – det verkar så fånigt i ett sånt här soligt svenskt sammanhang! Kidnappare ska komma åkande i hållande regn en mörk höstkväll i Chicago!

Nicke känner visst hennes ogillande blick i nacken, ty han vänder sig om och blänger missbelåtet på henne.

"Vem tusan hade bett dej blanda dej i det här", säger han. "Varför kröp du in i bilen, dumma unge?"

Eva-Lotta är rädd. Men hon är ändå mera arg. Och hon tänker inte låta en sådan där fähund märka, hur hjärtängslig hon är.

"Bry dej inte om mej du", säger hon. "Det är bättre du funderar ut vad du ska säga när polisen kommer och tar dej!"

Professorn ser uppmuntrande ut i ögonen, och det stärker hennes mod. Hon är tacksam att han finns där, även om han är hjälplös just nu. Han är i alla fall en vuxen som står på hennes sida.

Nicke grymtar hotfullt men vänder sig ifrån henne utan att säga något mer. Han har en bred nacke och ljust hår som skulle behöva klippas, tänker Eva-Lotta. Det växer ljusa fjun långt ner på halsen på honom. Hur ser han ut för övrigt? Signalement, tänker Eva-Lotta. Vore Kalle här så skulle han ögonblickligen sätta i gång med signalement! Det är bäst att hon gör det i hans ställe, så att hon kan hjälpa polisen. Om hon nu någonsin får tillfälle att berätta sina iakttagelser för polisen!

Han har ett par blå dumsluga ögon, den där Nicke, och ett fult, godmodigt, rödlätt ansikte. Ja, ansiktet är faktiskt godmodigt, fastän han ser så butter ut just nu. Inte särskilt begåvad, tänker Eva-Lotta och smickrar sig med att hennes signalement är bra mycket finurligare än Kalles, som bara talar om färgen på ögonen och eventuella födelsemärken men ingenting om karaktären. Nå, men de andra två då? Blom är mörk och ser slapp ut, blek och finmig, en liten slafser, tänker Eva-Lotta, gör vad som helst för pengar antagligen. Och han i baksätet står väl närmast på idiotstadiet. Han är ett komplett ingenting med sandfärgat hår och nästan ingen haka och inte så mycket intelligens som får rum på en lillfingersnagel. Vad i all världen kan det vara som har förmått de här tre underhuggarna att slå sig på människorov? Det måste väl ligga någon tanke bakom, fast ingen av de tre ser ut att kunna tänka överhuvudtaget. Men det finns kanske någon annan som tänker åt dem, någon annan som väntar någon annanstans.

Så där – nu svänger bilen plötsligt in på en liten knaggig skogsväg. Eva-Lotta får bråttom att strö ut en hel massa lappar och smulor, ty här kan räddarna lätt komma på vilospår. Det här är ingen allmän väg, och den är säkert inte avsedd för biltrafik, så som bilen hoppar och skumpar på den ojämna vägbanan. Den skumpar så att Rasmus vaknar. Först öppnar han till hälften ett par sömniga, mörka ögon, men så sätter han sig upp med ett ryck och stirrar på Nicke.

"Är det du som ska komma och laga våran köksspis eller ... Eller ..."

Han slutar hjälplöst mitt i meningen. Eva-Lotta sträcker fram en varm hand och klappar honom på kinden.

"Jag är här, Rasmus", säger hon. "Är du inte glad att jag är här? Din pappa är här också, fast ..."

"Vart ska vi fara, Äva-Lotta", frågar Rasmus.

Nicke svarar i Eva-Lottas ställe.

"Vi ska ut på en liten tur", säger han med ett förtjust skratt. "Vi ska bara ut på en liten tur."

"Är det du som ska laga våran köksspis", vill Rasmus fortfarande veta. "Pappa, är det det?"

Men pappa svarar inte.

Nicke tycker tydligen att det är en rolig fråga. Han skrattar ännu mer.

"Laga köksspisen, nä, du killen, inte den här gången."

Det är som om frågan hade gjort honom på gott humör. Han sätter Rasmus bättre tillrätta i sitt knä och börjar plötsligt sjunga.

'Greven hade en liten hund,
Trulle var hans namn, ser'u ...'

"Men du, vad heter du", undrar Rasmus nyfiket.

"Nicke heter jag", säger Nicke med ett flin. "Nicke är mitt namn, ser'u", sjunger han bullrande.

"Jag tycker du kunde laga våran köksspis", säger

Rasmus. "Men det är som pappa alltid har sagt – bara lova och lova, men det blir aldrig av."

Eva-Lotta tittar bekymrat på professorn. Han har annat att tänka på just nu än en trasig köksspis. Hon klappar honom uppmuntrande på armen, och han tackar henne med ögonen.

Och hon kastar försiktigt den sista röda lapp hon har ut genom fönstret. Den fladdrar så lekfullt i solskenet innan den ramlar ner på marken och blir liggande. Kommer någon att hitta den? Och när?

"Nej, nej, inte ränna efter polisen", sa Kalle. "Det är inte tid till det nu. Vi måste förfölja dom och se vart dom tar vägen."

"Fint", sa Anders. "Spring och skrik! Den där bilen har inte en chans när en sån sprinter som du kommer ångande."

Kalle svarade inte på så dumma anmärkningar. Han störtade in genom villans grind och fram till professors motorcykel.

"Kom", skrek han. "Vi tar den här!"

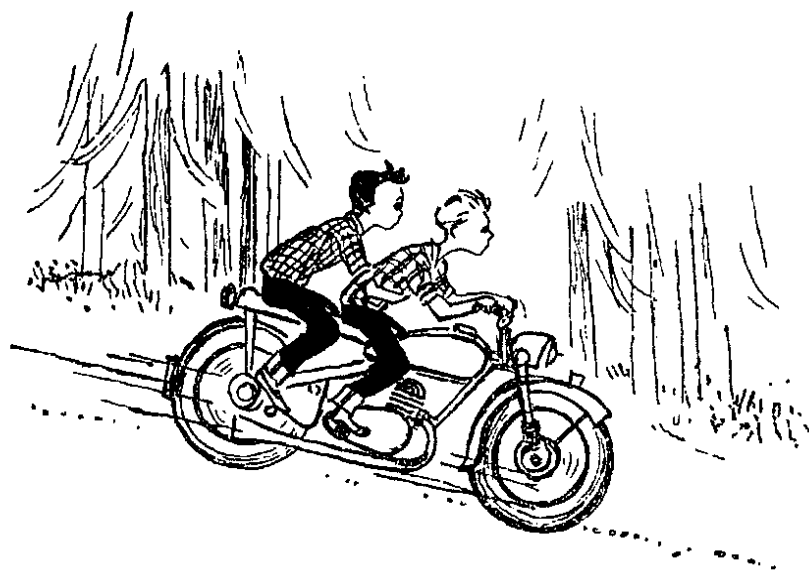
Anders tittade på honom med skräckblandad beundran.

"Inte kan vi ...", började han, men Kalle avbröt honom.

"Vi *måste*", sa han kort. "Det här är ett sånt där så kallat nödläge. Man kan inte sätta sej och grubbla över körkort och sånt när det gäller människoliv."

"Och förresten så kör du bättre än din farsa till och med", sa Anders.

De ledde ut cykeln på vägen. Där var ett par otydliga

märken efter bildäck kvar i sanden, men det var också det enda spår kidnapparna hade lämnat efter sig. Den svarta bilen var redan långt borta. Vilken väg hade den tagit?

"Eva-Lotta sa att hon skulle göra som Hans och Greta", skrek Kalle när motorcykeln rusade nerför backen. "Hur gjorde Hans och Greta egentligen?"

"Strödde brödsmlor efter sej", skrek Anders. "Och kiselstenar."

"Ja, har Eva-Lotta kiselstenar med sej i bilen, då är hon märkvärdigare än jag trodde", sa Kalle. "Fast egentligen vore det likt henne. Hon hittar alltid på någonting."

De kom fram till första vägskalet, och Kalle bromsade in cykeln. Vilken väg? Vilken väg?

Där låg en röd lapp som hade fastnat i gräset vid vägkanten. 'Dans' stod det på den. Men det ligger ju alltid så mycket pappersskräp vid vägkanter, och de ägnade den ingen särskild uppmärksamhet. Ett stycke längre bort låg det något annat. En bit vetebröd, bruten ur en bulle. Anders pekade på den med ett triumferande tjut. Eva-Lotta gjorde ju verkligen precis som Hans och Greta! Där låg ännu en röd lapp ett par meter längre bort. Och det var väl så att lapparna också hade något att betyda.

Mycket uppmuntrade styrde de in på den väg som vindlade mot havet. Sin trötthet hade de glömt. Det var fel att säga att de var på gott humör, men i all deras oro och ängslan fanns där en egendomlig, nästan glad upphetsning. Motorcykeln knattrade så jämnt under dem och slukade så flinkt kilometer efter kilometer av den vindlande vägen som skulle föra dem till ett alldeles okänt mål där okända faror hotade. Farans och fartens tjusning i förening var det som åstadkom den där egendomliga upphetsningen hos dem.

De stirrade framåt vägen. Här och där låg det en röd lapp som en liten munter hälsning från Eva-Lotta.

Sent omsider nådde de skogsvägen. Nådde den och körde nästan förbi den. Ty den var ju så obetydlig att man knappt märkte den. Men i sista stund upptäckte Anders en

välbekant röd lapp vinkande inne bland tallarna.

"Stopp", skrek han, "vi kör fel. Dom har gett sej in i skogen."

En sådan liten vacker skogsväg det var! Morgonsolen spe-
lade in mellan träden, lyste på markens djupgröna mossor
och skära linnéablom. Det satt en koltrast i en grantopp i
närheten och drillade så hänfört som om inget ont fanns i
världen.

Men när Kalle och Anders styrde in mellan tallarna
kände de alldeles tydligt att koltrasten hade fel. De visste
med varenda fiber i sin kropp att de snart nalkades något
ont och hotande, som inte alls hörde ihop med blommor
och fågelsång.

Det bar nerför. Nerför. Där skymtade det något blått
mellan träden. Havet! Och en gammal förfallen brygga som
var vägens slut. Och så långt ut på bryggan den sista häls-
ningen från Eva-Lotta – hennes röda hårspänne.

De stod där och tittade fundersamt ut över fjärden. De lätta
morgondimmorna höll just på att lyfta, och solen lekte på
vattenytan som sakta krusade sig för gryningsvinden. Så
tyst här var! Så dött! Så tomt som på skapelsens morgon,
innan det fanns några människor i världen.

Gröna öar och kala skär stängde blicken ut mot hori-
sonten. Man skulle nästan ha kunnat tro att den var en

insjö, den här lilla smala, blå havsviken. Ett par hundra
meter utanför bryggan låg en stor ö och täppte till utfarts-
leden mot öppna havet. En stor, bergig och skogig ö som
tycktes alldeles obebodd.

Nej, obebodd var den inte! Över trädtopparna steg en
tunn liten rök upp mot himlen.

"Där har du getingboet", sa Kalle.

"Buss på dom", sa Anders.

"Orkar vi simma så långt, tror du?"

"Ssss", sa Anders. "Det är väl en smal sak. Och när här
inte finns någon båt ..."

Det låg ett skjul intill bryggan. Kalle gick dit och kände
på den låsta dörren. Kunde det finnas någon båt därinne? I
varje fall fanns där en bil, tänkte han, när han såg spåren i
det daggvåta gräset utanför. Den svarta bilen var gömd
därinne, det visste han plötsligt alldeles bestämt. Och han
kände en djup tillfredsställelse över att de hade lyckats
spåra kidnapparna åtminstone så här långt. De hade gjort
rätt i att följa efter dem ögonblickligen, det visste han nu.
Eva-Lottas spår av lappar och bullsmulor skulle vinden och
fåglarna snart ha utplånat, och vem skulle sen ha tänkt på
att leta i den här öde och människotomma skärgården?

Kalle kastade en provande blick bort mot ön. Ja, de skul-
le bli tvungna att simma dit, men det var inte värre än att
de kunde klara det. Motorcykeln måste de först gömma i
skogen.

Som invasionssoldater landstigande på en fientlig kust kände de sig när de efter den långa simturen blåfrusna kravlade i land på ön. Att invadera en fientlig kust spritt naken var nu också ett gruvligt företag. Utan kläder kände man sig om möjligt ännu mer hjälplös och utlämnad.

Men ingen fiende syntes till, och de satte sig på en solig klipphäll för att bli torra och för att få lite värme i kroppen. Och de löste upp sina klädknyten och konstaterade att deras skjortor och byxor i varje fall inte hade blivit våtare än att de kunde användas.

"Jag undrar vad rödingarna skulle säga om dom visste det här", sa Kalle med huvudet någonstans inne i skjortan.

"Typiskt mästerdetektiven Blomkvist, skulle dom säga", försäkrade Anders. "Du snavar över bovar och banditer var du går."

Kalle hade fått på sig skjortan nu. Han stod framför Anders med huvudet eftertänksamt på sned. Ett par långa, bruna ben stack fram under den korta lilla skjortan, och han såg mycket barnslig ut, inte alls som någon mästerdetektiv.

"Ja, är det inte konstigt egentligen", sa han. "Vad vi råkar ut för ideligen, ideligen ..."

"Jo", medgav Anders, "sånt där som händer oss, det händer bara i böcker."

"Det kanske är en bok det här", sa Kalle.

"Vad menar du, är du inte klok", sa Anders.

"Vi kanske inte finns", sa Kalle drömmande. "Vi kanske

bara är ett par killar i en bok som nån har hittat på."

"Ja, du möjligen", sa Anders förargad. "Skulle inte förvåna mej om du vore ett tryckfel, när allt kommer omkring. Men inte jag, det ska jag bara be att få tala om!"

"Det vet du inte", vidhöll Kalle. "Du kanske bara finns i en bok som jag har hittat på."

"Kyss mej", sa Anders. "I så fall finns du i en bok som jag har hittat på, och jag börjar ångra att jag nånsin hittade på dej."

"Förresten är jag hungrig", sa Kalle.

Det var bortkastad tid att sitta där och betvivla sin egen existens, det begrep de. Viktiga och farliga uppdrag väntade dem. Någonstans bakom alla de där granarna och tallarna måste det finnas ett hus – och en skorsten som kunde sända ut en smal strimma rök. Någonstans måste det finnas människor. Någonstans fanns Eva-Lotta och Rasmus och professorn. Det var nödvändigt att hitta dem.

"Däråt går vi", sa Kalle och pekade in mot skogen. "Där borta någonstans såg vi röken."

Mellan täta granar, över mossiga bergknallar, över sankmarker med doftande pors, genom blåbärsris, förbi myrstackar och mellan törnrossnår rann en liten stig, och de följde den. Alldeles tysta var de, vaksamma, beredda till flykt om det skulle bli farligt. Det kändes som om det skulle bli farligt. Och när Kalle, som gick främst, plötsligt kas-

tade sig bakom en gran bleknade Anders av skrämsel och följde honom blixtnabbt och utan att spilla tid på frågor.

"Där", viskade Kalle och pekade mellan granarna. "Titta där!"

Men det var inte någon skrämmande syn som mötte Anders ögon när han försiktigt kikade fram bakom granen – tvärtom!

En sportstuga, en verkligt förnämlig sportstuga och en öppen, solbelyst slänt framför, skyddad för hårda vindar av de täta granarna runt omkring. En vacker liten slänt med sammetslent grönt gräs. Och mitt i gröngräset professorn med Rasmus i knät. Ja, sannerligen, där satt de! Rasmus och professorn – och så en till.

"Jag tycker ni är oförnuftig, professor Rasmusson", sa han, den där andre.

Ja, inte verkade professorn särskilt förnuftig för ögonblicket! Han tycktes färdig att krevera av ilska. Tydligen ville han inget hellre än kasta sig över mannen mitt emot honom. Och det var väl bara det faktum att han hade Rasmus i knät och fortfarande på något sätt var bunden, som hindrade honom att göra det.

"Alldeles kolossalt oförnuftig", fortsatte den andre. "Ja, ja, jag medger att mitt tillvägagångssätt är lite ovanligt, men jag var tvungen. Det var så pass viktigt det här. Jag måste faktiskt få prata med er."

"Dra åt skogen", sa professorn. "Ni måste ha förläst er på dåliga deckare eller också är ni inte riktigt klok."

Den andre skrattade, ett torrt, överlägset litet skratt, och började promenera fram och tillbaka över gräset. Han var en lång, välväxt man i fyrtioårsåldern med ett ansikte som skulle ha varit vackert om det inte hade varit så skrämmande hårt.

"Bry er inte om, ifall jag är klok eller inte", sa han. "Det enda jag vill veta är om ni accepterar mitt förslag."

"Och det enda jag vill veta är när och hur jag kan få slå er på käften", sa professorn.

"Det tycker jag han skulle göra tvärt", viskade Kalle bakom granen, och Anders nickade instämmande.

Men främlingen tittade på professorn som om han hade varit ett litet oförnuftigt barn.

"Varför ska ni kasta bort hundratusen kronor alldeles i onödan", sa han. "Jag erbjuder er hundratusen för de där formlerna – det är väl ett bra pris? Ni behöver inte ens själv överlämna papperen till mej om ni tycker att ert samvete tar emot. Ni kan bara ge mej ett litet tips var dom finns någonstans."

"Hör nu, ingenjör Peters eller vad tusan det är ni heter", sa professorn, "har ni fått klart för er att de där formlerna är svenska statens egendom?"

Peters ryckte otåligt på axlarna.

"Ingen behöver veta att det är er uppfinning som går ur landet. Man kommer att kunna göra ogenomtränglig lättmetall i andra länder också, begriper ni väl. Det är bara en fråga om tid. Det är bara för att vinna tid som jag vill köpa era formler av er."

"Dra åt skogen", sa professorn om igen.

Peters ögon smalnade.

"Jag ska ha dom", sa han. "Jag ska ha era formler."

Rasmus hade hittills suttit tyst men nu blandade han sig i samtalet.

"Ska ha och ska ha, så säger man väl inte. Jag skulle be att få, säger man."

"Tyst, Rasmus", sa professorn och tryckte sin son häftigt intill sig.

Ingenjör Peters tittade eftertänksamt på de två.

"Det är en trevlig pojke ni har", sa han menande. "Honom skulle ni väl inte vilja bli av med?"

Professorn teg, tittade bara med avsmak på mannen som stod framför honom.

"Ska vi inte i alla fall göra en liten kohandel", fortsatte ingenjör Peters. "Tala om för mej var dom där papperen finns, så skickar jag en man och hämtar dom. Ni stannar här, tills jag har förvissat mej om att det är dom rätta dokumenten, men sedan är ni fri och dessutom hundratusen kronor rikare."

"Håll käften", sa professorn, "jag orkar inte höra mer."

"Som sagt, hundratusen kronor rikare", fortsatte Peters oberört. "I ert eget intresse råder jag er att gå med på förslaget. För om ni inte gör det ..."

Det blev en liten hotfull tystnad.

"Ja tänk om jag *inte* gör det", sa professorn försmädligt, "hur blir det då?"

Glimten av ett leende, ett litet elakt leende, flög över Peters ansikte.

"Då har ni sett er son för sista gången", sa han.

"Ni är ännu tokigare än jag trodde", sa professorn. "Inbillar ni er verkligen att jag låter skrämma mej av såna där barnsliga hotelser?"

"Vi får väl se. Det vore nog lika bra om ni allaredan nu kunde få klart för er att det här är allvar."

"Och det vore bra om ni allaredan nu kunde få klart för er att jag aldrig kommer att tala om var jag förvarar mina papper."

Rasmus satte sig kapprak upp i sin pappas knä och glodde stint på ingenjör Peters.

"Nä, och inte jag heller talar om det", sa han triumferande. "Fast jag vet var dom är."

Professorn ryckte till av obehag.

"Vad pratar du för dumheter", sa han. "Det vet du visst inte."

"Gör inte jag", sa Rasmus. "Ska vi slå vad?"

"Tyst med dej, du vet inte alls vad det är vi talar om", sa professorn kort.

"Det vet jag väl visst det", sa Rasmus, som inte tyckte om att man betvivlade hans förmåga att följa med i samtalslets gång. "Ni pratar om dom där papperen med alla dom små röda siffrorna på. Dom som du sa var så hemliga, så hemliga så ..."

"Ja, just dom är det vi pratar om", sa ingenjör Peters ivrigt. "Men inte vet väl du var dom är, du som är så liten?"

Professorn avbröt honom ilsket.

"Det där tjänar ingenting till. Begriper ni inte att jag har vartenda papper säkert inlåst i bankfack!"

Rasmus stirrade ogillande på sin far.

"Nu ljuger du, pappa", sa han strängt. "Dom är visst inte i nåt sånt där som du sa ... bankfack."

"Tig, Rasmus", röt professorn med oväntad häftighet.

Men Rasmus ansåg visst att det här var en sak som borde redas ut, eftersom hans pappa tycktes ha glömt hur det var.

"Dom är inte alls i nåt bankfack, för det vet jag", sa han övertygande. "För jag smög på dej häromkvällen, pappa, när du trodde att jag låg och sov. Och så stod jag i trappan i hallen och då såg jag att du satte ..."

"Tig, Rasmus", röt hans pappa en gång till ännu häftigare.

"Vad ryter du för", sa Rasmus förnärmad. "Jag ska inte tal om var dom är ..."

Så tittade han medlidsamt på ingenjör Peters.

"Fast jag kan väl få säga om det är 'fågel' eller 'fisk' eller 'mittemellan', det brukar man alltid göra!"

Professorn ruskade honom omilt.

"Vill du tiga", skrek han.

"Ja, ja, ja, jag ska", sa Rasmus otåligt. "Jag har ju inte sagt nåt heller."

Han plutade eftertänksamt med munnen och funderade en stund.

"Fast 'fågel' är det i alla fall inte", sa han. "Och inte 'fisk'."

7

Eva-Lotta såg sig omkring i sitt fängelse. Sitt uppriktigt sagt ganska trevliga fängelse. Om inte den där Nicke hade spikat ett par tjocka ribbor över fönsteröppningen så skulle hon ha kunnat inbilla sig att hon bara var en efterlängtnad gäst på den här ön. Ty hade hon inte fått en den allra sötaste lilla gäststuga att husera i på egen hand? Hemtrevligt, rutigt bomullstyg över de fyra britsarna längs långväggarna, en prydlig skärm framför tvättstället, vid fönstret ett litet bord med böcker och tidningar för gästens underhållning och förströelse – av alla kidnapparlyor i världen var detta säkert den egendomligaste, tänkte Eva-Lotta. Det var nog inte heller många kidnapparlyor som hade en sådan utsikt. Bakom de överspikade ribborna stod fönstret öppet ut mot ett sommarlandskap av hjärtskärande skönhet. Glittrande i solskenet låg fjärden där nere med små grönskande öar i sin blåa famn. Eva-Lotta drog ett djupt andetag. Tänk, att få kila längs den där barrhala lilla stigen mellan granarna ner till bryggan, dyka på huvudet i det

där klara vattnet, ligga på bryggan och sola sig, blunda och höra det sakta skvalpandet, när båtarna ryckte i sina förtöjningar!

Båtarna ja! Kidnapparnas båtar – de hade flera stycken. Eva-Lotta kunde se motorbåten som hade fraktat dem över sundet. Tre roddbåtar låg alldeles intill och guppade i den svaga dyningen. Och uppdragen på den långa bryggan låg dessutom en stor kanadensisk kanot.

Den här ön var tydligen mycket komfortabel för kidnappare, tänkte Eva-Lotta. Och plats fanns här för en hel skvadron, om så skulle vara. De behövde minsann inte trängas. Där låg flera små stugor lekfullt utströdda i terrängen på lagom avstånd från den stora, fina, där kidnapparchefen höll till. Kanske det bodde kidnappare i alla de där stugorna. Var och en i sitt eget lilla getingbo. Om man dunkade på dörren kom kanske en ettrig liten kidnappare utrusande och skrämde livet ur en!

När Eva-Lotta hade tänkt så långt knyckte hon på nacken och såg mycket bestämd ut. Hon ämnade inte låta skrämma sig. Här skulle ingen komma och sätta sig på näsan på Eva-Lotta Lisander! Den där Nicke skulle få veta att han levde.

Med knutna händer gick hon löst på den stängda dörren.

"Nicke", skrek hon. "Nicke, kom hit! Jag vill ha mat! Annars välter jag huset!"

Anders och Kalle, som låg under granen och lyssnade till

vad Peters hade att säga professorn, hörde olätet med tillfredsställelse. Gudskelov, Eva-Lotta var i livet och tydligen inte knäckt på något sätt!

Nicke hörde också olätet fastän med betydligt mindre tillfredsställelse. Vresigt brummande gick han för att få slut på det.

Eva-Lotta tystnade när hon hörde nyckeln i låset, och Nicke klev in, beredd att ge henne en ordentlig överhaling. Men han var inte särskilt snabbtungad, och Eva-Lotta förekom honom.

"Det är ingen vidare servering på det här hotellet", sa hon.

Nicke glömde plötsligt bort vad det var han hade tänkt säga. Han glodde på Eva-Lotta, förvånad och nästan lite sårad.

"Nä, hör du du", sa han. "Nä, hör du du ..."

"Jo, hör du du", sa Eva-Lotta. "Det är skräp med serveringen på det här hotellet. Jag vill ha mat! Mat, förstår du!"

"Dej har vi fått får våra synders skull", sa Nicke. "Och det är den där fördubblade Svanbergs fel, som inte kunde hålla vakt ve bilen ordentligt. Det ska *verkligen* bli roligt att höra vad chefen kommer att tycka om det här."

"Å, mej ska ni väl bara vara glada åt", sa Eva-Lotta. "Det måtte väl vara underbart för en kidnappare att komma över två ungar, när man bara har räknat med en."

"Nä, hör du du", sa Nicke om igen. "Det där snacket tycker jag inte om. Jag är ingen kidnappare för dej!"

"Är du inte? Jo, det är just vad du är, Kidnappar-Nicke. När man rövar bort barn, så är man kidnappare, vet du inte det?"

Om igen såg Nicke förvånad och samtidigt sårad ut. Han hade tydligen inte sett saken på det sättet förut, och han tyckte inte om att göra det nu heller.

"Jag är inte kidnappare för dej", sa han lite osäkert. "Och förresten ska du låta bli att föra sånt oväsen", röt han, plöts-

ligt alldeles rasande. Han grep Eva-Lotta i armarna och skakade henne. "Hör du det, du ska låta bli att föra sånt oväsen, för annars ska du få smörj så att det bara brakar."

Eva-Lotta såg honom stadigt in i ögonen. Oklart föresvävade det henne att det var så man skulle göra för att tämja vilda djur.

"Jag vill ha mat", sa hon bestämt. "Jag kommer att låta som en hel skolklass om jag inte får mat."

Nicke svor till och släppte henne. Han gick mot dörren.

"Ja, ja, du ska få mat", sa han. "Är det nåt särskilt som behagar hennes nåd?"

"Tja, skinka och ägg kanske", sa Eva-Lotta. "Det brukar jag tycka om till frukost. Äggen stekta på bägge sidorna – tack! Och så lite raskare om jag får be!"

Nicke slog igen dörren efter sig med en smäll. Eva-Lotta hörde nyckeln vridas om i låset, och hon hörde Nicke svära utanför.

Men strax efter hörde hon något annat. Något som fyllde henne med gränslöst jubel. Hon hörde Vita Rosens signal visslas utanför fönstret. Oändligt svagt, men i alla fall – Vita Rosens signal. Ljuvligare än harpotoner från himlen!

Kalle vaknade med ett ryck. Han såg sig omkring ganska förvirrad. Var var han? Var det kväll eller morgon? Och varför låg Anders där och sov med håret som en man ner över ögonen?

Så småningom klarnade hans hjärna. Han var i kojan som Anders och han hade byggt, och det var kväll. Solen skulle snart gå ner, de sista strålarna färgade tallarna på berghällen utanför alldeles röda. Och Anders, han sov för att han var uttröttad naturligtvis!

Vilken dag! Strängt taget hade den ju börjat redan i går kväll, i slottsruinen. Och nu var det kväll igen. Anders och han hade sovit nästan hela eftermiddagen, och det kunde de behöva. Men först hade de byggt den här fina kojan.

Kalle sträckte ut handen och kände på granrisväggen. Å, han tyckte om den här kojan! Den var deras bo, ett litet trygghetsställe som de hade gjort i ordning åt sig så långt från kidnapparna som de bara kunde komma. Här skulle ingen hitta dem. Kojan låg så fint inbäddad i en svacka mel-

lan två berghällar. Om man inte kom direkt på den var det svårt att upptäcka den. Och här var lä för alla vindar – och mjukt granris att sova på. Berghällarna på ömse sidor hade ännu kvar av dagens solvärme, de skulle inte behöva frysa i natt. Å, det var en fin koja!

"Är du hungrig", sa Anders. Det kom så oväntat att Kalle spratt till.

"Har du vaknat ..."

Anders satte sig upp på sin granbädd, rufsigt i håret och med ett fint granrismönster på kinden.

"Jag är så hungrig så jag skulle nästan kunna äta kokt fisk", försäkrade han.

"Tala inte om det", sa Kalle. "Jag börjar käka bark från träna när som helst."

"Ja, när man har levt på blåbär en hel dag så vill man ha nånting mera hårdtuggat", medgav Anders.

Eva-Lotta var deras enda hopp. Hon hade lovat skaffa dem något att äta.

"Jag ska plåga livet ur Nicke", hade hon försäkrat. "Jag ska säga att doktorn har ordinerat mej att äta varannan timme. Ni ska nog få mat, var inte oroliga! Kom tillbaka när det blir mörkt!"

Detta var i morse. De hade stått utanför hennes fönster och viskat tvärs över Nickes ribbor, beredda att fly vid första tecken till fara. Och så snart Nicke kom tillbaka med Eva-Lottas frukost hade de kilat iväg som två skrämda

ödlor, fastän den retande doften av bräckt skinka stack dem i näsan. De hörde bara Eva-Lottas bistra replik till Nicke.

"Tror du jag har kommit hit för att gå igenom en bantningskur?" Vad Nicke svarade hörde de inte. Då var de redan långt inne i skogen.

Så småningom hade de sökt sig över till motsatta sidan av ön. Och här hade de nu varit hela dagen, byggt sin koja, badat från berghällen intill, sovit – och ätit blåbär. Alldeles för mycket blåbär. Och nu var de så utsvultna som någon människa kunde bli.

"Men det är bara att vänta tills det blir mörkt", sa Anders dystert.

De kröp ut ur kojans och klättrade upp på berget. I en skreva satte de sig bekvämt tillrätta för att invänta natten och mörkret som skulle rädda dem undan svältdöden. De satt där och iakttog surt sitt livs praktfullaste solnedgång, och det enda de kände var otålighet över att det gick så långsamt. Himlen brann som en vådeld borta över trädtopparna på fastlandet. Ännu syntes en bit av den röda solskivan, men snart skulle den försvinna i de mörka skogarna där borta. Mörkret, det goda, välsignade mörkret skulle sänka sig över land och vatten och över alla dem som behövde skydd mot kidnappare. Om det bara ville gå lite fortare!

Berghällen stupade brant i vattnet, och längst där nere där sten och vågor möttes kunde man höra ett litet lekfullt

skvalpande. Någonstans ute över fjärden skrek en sjöfågel vilt och melankoliskt, för övrigt var allt tyst.

"Det här börjar gå mej på nerverna", sa Kalle.

"Och sen undrar jag just vad dom säger där hemma", sa Anders. "Tror du att dom har efterlyst oss i radion än?"

Så fort Anders hade sagt det kom de båda två ihåg den där lappen som Eva-Lotta hade lagt på sin huvudkudde i går kväll. "Ställ inte till något väsen nu – jag kommer snart hem, tror jag, tralala." Även om hennes föräldrar vid det här laget var ganska förgrymmade och kanske också lite oroliga över hennes försvinnande, var det väl inte sannolikt att de efter ett sådant besked skulle alarmera polisen i första taget. Och när Anders och Kalles föräldrar hade rådgjort med bagarmästare Lisander, så skulle de också slå sig till ro, med ett och annat grymtande över Vita Rosens många dumma påhitt. Det var kanske lika bra förresten. Vem vet om det vore så klokt att blanda in polisen i det här? Kalle hade läst tillräckligt många kidnappningshistorier för att inse hur farligt det var. I varje fall borde man allt först rådgöra med professorn. Om man nu kunde komma till tals med honom på något sätt.

Det lyste hos ingenjör Peters, annars var det mörkt överallt. Och tyst. Det var en tystnad så djup att man nästan kunde höra den. Fanns det överhuvudtaget några levande människor här så måtte de sova allesammans.

Nej, det var visst inte alla som sov! Pinande klarvaken

låg professorn på sin brits och plågade sig själv med ändlöst grubbel. Under hela sitt 35-åriga liv hade han varit van att finna en lösning på vilket problem som än sysselsatte honom. Men hans nuvarande situation var så utomordentligt fånig att han bara hjälplöst kunde skaka på huvudet åt alltsammans. Det fanns helt enkelt inget han kunde göra, det måste han vanmäktigt av raseri tillstå för sig själv. Ingen-ting annat än att vänta. Och vad skulle han vänta på? Att någon skulle sakna honom och börja leta? Men han hade hyrt den där gamla villan i Lillköping bara för att få vara i fred. Han skulle bo där ensam med Rasmus över sommaren. Det kunde dröja länge innan någon överhuvudtaget märkte att han var försvunnen. Hunnen så långt i sina tankar rusade professorn häftigt upp från britsen. Att sova var ingen tanke på! Å, om han kunde få slita den där Peters i små, små bitar!

Eva-Lotta sov inte heller. Hon satt vid sitt fönster och lyssnade spánt efter varje ljud utanför. Var det bara nattvinden som prasslade i grenarna, eller kom de äntligen, Kalle och Anders?

Dagen hade varit lång, så fruktansvärt lång. För den som älskade friheten var det outhärdligt att sitta inspärrad en hel dag. Eva-Lotta tänkte med en rysning på alla stackare som försmäktade i fångenskap. O, hon skulle vilja gå omkring och öppna alla jordens fångelser och släppa ut alla jordens

fångar ur deras håll! För detta var ju det hemskaste av allt – att inte kunna komma ut när man ville. Något som var farligt nära panik kom över henne där hon satt, och hon kastade sig vilt mot fönstret med de där överspikade ribborna som skilde henne från friheten. Men så kom hon ihåg Rasmus och insåg att hon måste behärska sig. Hon ville inte väcka Rasmus. Han sov lugnt och tryggt bort på sin brits. Hon kunde höra hans regelbundna andetag i mörkret, och det dämpade hennes panik. Hon var i alla fall inte ensam.

Och ur tystnaden utanför kom nu äntligen den efterlängtade signalen. Vita Rosens signal, och strax därpå en ivrig viskning:

”Eva-Lotta, har du nån mat åt oss?”

”Om”, sa Eva-Lotta.

Och hon skyndade sig att langa ut mellan ribborna smörgåsar och kalla potatisar och kalla, flottiga korvskivor och kalla skinkbitar. Hon fick inte så mycket som ett tack från dem där utanför, ty de kunde inte pressa fram mer än ett belåtet grymtande mellan tuggorna. Nu när det fanns mat inom räckhåll var deras hunger mer rasande än någonsin, och de proppade vildsint i sig, nästan utan att tugga, alla de läckerheter som Eva-Lotta delade ut.

Till sist blev de tvungna att hämta andan, och Kalle mumlade:

”Jag hade glömt att mat kunde vara så gott.”

Eva-Lotta log i mörkret, lycklig som en mor, när hon

ger sina hungrande barn bröd, och hon viskade ivrigt:

"Är ni mätta nu?"

"Ja närapå ... faktiskt", konstaterade Anders med förvåning. "Det var det godaste ..."

Kalle avbröt honom.

"Du, Eva-Lotta, vet du var professorn är?"

"Han sitter inlåst i den där stugan uppe på bergknallen", sa Eva-Lotta. "Den som ligger närmast sjön."

"Är Rasmus där också, tror du?"

"Nej, Rasmus är här hos mej. Han sover."

"Ja, jag sover", sa en späd röst ur mörkret.

"Jaså, är du vaken", sa Eva-Lotta.

"Ja man vaknar alltid när folk äter smörgås och smacker så väldigt", sa Rasmus. Han kom framtassande till Eva-Lotta och kröp upp i hennes knä.

"Är det Kalle och Anders som har kommit", sa han för-tjust. "Ska ni ut och kriga? Kan inte jag också få bli en vit ros?"

"Det beror på om du kan tiga", sa Kalle med låg röst. "Du kanske kan få bli en vit ros, om du lovar att hålla tyst med att du har sett Anders och mej."

"Jaha då", sa Rasmus beredvilligt.

"Du får inte knysta ett ord till Nicke eller någon annan, om att vi har varit här, förstår du det?"

"Varför då? Tycker inte Nicke om er?"

"Nicke vet inte att vi är här", sa Anders. "Och han får

inte veta det heller. Nicke är en kidnappare, förstår du."

"Är inte kidnappare snälla", frågade Rasmus.

"Nä, inget vidare", sa Eva-Lotta.

"Jag tycker i alla fall att dom är snälla", försäkrade Rasmus. "Jag tycker att Nicke är så snäll så. Varför får inte kidnappare veta några hemligheter?"

"För att dom inte får det", sa Kalle kort. "Och du får aldrig bli någon vit ros, om du inte kan hålla tyst."

"Ja men det kan jag", ropade Rasmus ivrigt. Han var villig att tiga till sin levnads slut, bara han fick bli en vit ros.

Just då hörde Eva-Lotta tunga steg utanför, och hennes hjärta slog en liten volt av förskräckelse.

"Försvinn", viskade hon. "Skynda er! Nicke kommer."

Ögonblicket efteråt vreds nyckeln om i låset. Skenet från en ficklampa lyste upp rummet, och Nicke sa miss-tänksamt:

"Vem är det du pratar med?"

"Gissa tre gånger", sa Eva-Lotta. "Här sitter Rasmus och jag, och så jag och Rasmus. Och jag brukar aldrig prata för mej själv. Gissa vem jag pratar med?"

"Men du är kidnappare och kidnappare får aldrig veta några hemligheter", sa Rasmus deltagande.

"Nä, hör du du", sa Nicke och tog ett hotfullt steg mot Rasmus. "Ska du också börja skälla mej för kidnappare nu?"

Rasmus grep hans stora näve och tittade förtroendefullt upp mot det förgrymmade ansiktet över honom.

"Ja, men jag tycker att kidnappare är snälla", bedyrade han. "Jag tycker att du är snäll, lille Nicke!"

Nicke muttrade något ohörbart och beredde sig att gå.

"Är det meningen att man ska svälta ihjäl på det här stället", sa Eva-Lotta. "Varför får man ingen nattmat?"

Nicke vände sig om och stirrade på henne med uppriktigt häpnad.

"Stackars dina föräldrar", sa han till sist. "Dom måste ha ett jobb att hålla dej med käk."

Eva-Lotta log.

"Jag saknar ingalunda appetit", konstaterade hon belåtet.

Men Nicke lyfte Rasmus ur hennes knä och bar honom bort till hans brits.

"Jag tycker att du ska sova nu, pysen", sa han.

"Fast jag är inte sömnig", försäkrade Rasmus. "För jag har sovit hela dan."

Nicke tryckte ner honom i bädden utan ett ord.

"Vill du stoppa om mej nere vid fötterna", sa Rasmus, "för jag tycker så illa om när tårna sticker ut."

Småskrattande och med ett ganska förbryllat ansiktsuttryck gjorde Nicke som han blev ombedd. Sedan blev han stående och tittade eftersinnande på Rasmus.

"Du är mej en liten rolig ordning", sa han.

Pojkens mörka huvud vilade på kudden. I det svaga skenet från ficklampan såg han onaturligt ljuv ut där han låg.

Hans ögon var så klara, och han log vänligt mot Nicke.

"Å, vad du är snäll, lille Nicke", sa han. "Kom hit ska du få en kram. En sån där hård en som pappa brukar få."

Nicke hann inte värja sig. Rasmus slog armarna om hans hals och kramade honom så hårt hans femåriga armar förmådde.

"Gör det ont", undrade han förhoppningsfullt.

Nicke teg först, men så mumlade han otydligt:

"Nää, inte gör det ont ... Det gör det inte."

9

Högt uppe på en bergknalle låg stugan där ingenjör Peters hade inkvarterat sin celebre gäst. Ett sannskyldigt örnbö var den, och den var tillgänglig bara från ett håll. Baksidan vette ut mot bergkanten som stupade tämligen lodrätt ner mot stranden.

"Vi måste klättra upp där", sa Kalle och pekade med ett ännu flottigt pekfinger mot professors fönster.

Efter sitt äventyr i slottsruinen var Anders inte särskilt begiven på att klättra uppför branter, även om den här inte var så skrämmande hög.

"Kan vi inte smyga den riktiga vägen på framsidan ... som vanligt folk", föreslog han.

"Och gå rakt i armarna på Nicke eller någon annan", sa Kalle. "Sällan!"

"Klättra du", sa Anders. "Jag stannar här nedanför och spanar."

Kalle betänkte sig inte. Han slickade av det sista skinkflottet från fingrarna och satte i gång.

Det var inte så mörkt längre. Månens runda skiva steg sakta upp över skogen. Kalle visste inte om han skulle vara tacksam för det eller inte. I månskenet var det lättare att klättra, men det var också lättare att upptäcka den som klättrade. Kanske var det säkrast att vara tacksam både för att månen sken och för att den då och då gömde sig bakom ett moln.

Kalle höll andan och klättrade. I och för sig var det väl ingen särskilt farlig bergsbestigning, men tanken på att han vilken minut som helst kunde ha ett koppel kidnappare i hasorna fick honom ändå att kallsvettas.

Försiktigt kände han sig för med fötter och händer och arbetade sig långsamt uppåt. Ibland var det svårt. Under några svindlande ögonblick kunde det hända att han trevade liksom i tomma intet och hade svårt att finna fäste. Men hans fötter hade tydligen en instinktiv förmåga att hitta rätt bland skrevor och rötter, och han fann alltid något att klamra sig fast vid.

Bara en gång svek instinkten hans högra stortå, och han sparkade loss en sten som med stort buller rasade nerför branten. Det var inte långt ifrån att Kalle i förskräckelsen hade farit efter, men en trädrots som han i sista stund fick tag i räddade honom. Han klängde sig ängsligt fast vid den och vågade inte röra sig på en lång stund.

Anders hörde braket när stenen kom farande. Han hoppade raskt åt sidan för att inte få den i skallen och

muttrade ilsket för sig själv:

”Ska han inte blåsa i basun också, så att dom säkert hör att han är på väg.”

Men tydligen hade ingen mer än Anders hört oväsendet. Och när Kalle med klappande hjärta hade väntat ett par minuter utan att något hände släppte han sitt tag om trädroten och fortsatte.

Inne i sitt mörka rum gick professorn av och an som ett djur i en bur. Detta var outhärdligt, absolut outhärdligt! Man blev helt enkelt galen av det. Jo, han skulle alldeles säkert bli galen, liksom den där Peters naturligtvis redan var det. Han var utlämnad åt en sinnessjuk människa. Han visste inte vad man tog sig till med Rasmus. Han visste inte om han någonsin skulle komma härifrån. Och här var mörkt som i en gravkammare. Fördömelse över Peters – han kunde åtminstone ha givit honom ett ljus! Om han bara en enda gång kunde få den där fähunden under sina nävar ... tyst ... vad var det? Professorn tvärstannade. Var det bara något som hans överretade hjärna inbillade sig ... Eller var det verkligen någon som knackade på fönstret? Men det där fönstret som han hela denna sjufalt fördömda dag hade stirrat ut igenom, det vette ju direkt mot stupet ... Där kunde väl ingen människa ... milde himmel, nu knackade det igen! Det var verkligen någon där. Vild av hopp och förtvivlan rusade han till fönstret och öppnade det. Ingen fängelseglugg kunde vara effektivare järnbeslagen än detta fönster. Men det var gjort på ett så fint sätt, att det utifrån måste verka bara rustikt och trevligt, riktigt prydligt på en sportstuga. Ett järngaller var det inte desto mindre.

”Är det nån där”, viskade professorn. ”Vem är det som är där?”

”Det är bara jag. Kalle Blomkvist.”

Det lät som en andeviskning, men det var nog för att få

professorn att darra av upphetsning. Hans händer grep girigt om gallret.

"Kalle Blomkvist ... vem ... javisst, nu minns jag. Velsignade lille Kalle, vet du nånting om Rasmus?"

"Han är borta i stugan hos Eva-Lotta ... han mår bara bra!"

"Gudskelov! Gudskelov för det!" viskade professorn med en djup suck av lättnad. "Peters sa att jag hade sett honom för sista gången ..."

"Ska vi försöka få hit polisen", frågade Kalle ivrigt.

Professorn tog sig om huvudet.

"Nej, nej, inte polisen. Inte än åtminstone! Å, jag vet varken ut eller in! Jag börjar tro att den där Peters menar allvar med vad han säger. Om det inte vore för Rasmus ... nej, nej, jag törs inte blanda in polisen ... Inte förrän Rasmus är i säkerhet!"

Han grep om gallret och viskade häftigt:

"Det värsta är att Rasmus vet var jag har kopiorna. På den där uppfinningen, du minns. Och Peters vet att han vet det. Det kommer inte att dröja länge förrän han har tvingat Rasmus att tala om det."

"Var är dom", sa Kalle. "Kan inte vi sticka efter dom. Anders och jag?"

"Tror du verkligen att ni kan det?" Professorn var så ivrig att rösten stockade sig. "Gode Gud, om ni kunde göra det ändå. Jag har gömt dom bakom ..."

Men ett illvilligt öde hade bestämt att Kalle inte skulle få veta den dyrbara hemligheten. Ty i samma ögonblick gick dörren upp, och professorn tystnade, som om han hade blivit träffad av blixten. Han tvingade sig att tiga, fastän han kunde ha gråtit av raseri och besvikelse. En enda sekund till, och han hade hunnit säga vad han ville! Men där stod ingenjör Peters redan på tröskeln. Han höll en liten fotogenlampa i handen och hälsade artigt.

"Godafton, professor Rasmusson!"

Professorn teg.

"Har den där sabla Nicke inte givit er någon lampa", fortsatte Peters. "Varsågod, ni får den här!"

Han satte fotogenlampan på bordet och log vänligt. Professorn teg fortfarande.

"Jag kan hälsa från Rasmus", sa Peters och skruvade ner veken en aning. "Det ser ut som om jag skulle bli tvungen att skicka honom utomlands."

Professorn gjorde en rörelse som för att kasta sig över sin plågoande, men Peters höjde avvärande handen.

"Nicke och Blom står här utanför", sa han. "Om ni tänker slåss, så tänker vi slåss. Och vi har Rasmus – glöm inte det!"

Professorn sjönk ner på britsen och gömde ansiktet i händerna. De hade Rasmus! De hade alla trumf på hand! Självt hade han bara Kalle Blomkvist – det var hans enda hopp – och han måste vara lugn ... måste ... måste!

Ingenjör Peters gick en lov genom rummet och ställde sig med ryggen mot fönstret.

"Godnatt, min vän", sa han lätt. "Ni kan ju fundera på saken ett slag till. Men inte så länge, är jag rädd."

Utanför stod Kalle hårt pressad mot väggen. Han hörde Peters röst så nära som om det vore honom själv han talade till, och han försökte skrämmd rygga ett steg bakåt. Men där han satte foten var bara en förrädisk grästuva. Och med ett öronbedövande brak rutschade mästerdetektiven utför branten och damp ner framför Anders fötter betydligt hastigare än som var meningen.

Kalle stönade, och Anders lutade sig oroligt över honom.

"Slog du dej? Gör det ont?"

"Ssss, det känns härligt", sa Kalle och stönade en gång till. Men han hade inte tid att tänka på sina blåmärken. Ty uppe från stugan hörde han Peters skrika:

"Nicke! Blom! Var är ni! Sök igenom terrängen här nedanför! Med strålkastare! Men fort!"

"Du gode Moses", viskade Anders.

"Just det", sa Kalle. "Nu blir det synd om oss."

Innan de ens hann tänka på flykt började strålkastarljuset spela mellan träden. När som helst kunde de befinna sig mitt i ljuskäglan – det var ohyggligt att bara tänka på det! Nicke och Blom kom rusande. De kunde höra dem närma sig, och de ville springa, men rädslan förlamade dem. När Nicke inte

var mer än fem – tio steg ifrån dem tryckte de sig i panik in i en skreva mellan två stora stenar. Det var den ynkligaste lilla skreva, och de pressade sig in i den som om de ville spränga den. Så här kändes det nog att vara ett litet jagat djur när blodhundarna närmar sig, tänkte Kalle förtvivlad.

Ja, nu var blodhundarna över dem! Strålkastarljuset fladdrade fram och tillbaka. Kalle och Anders klamrade sig krampaktigt intill varann och började plötsligt tänka på mamma därhemma. Månen lyste ondskefullt in mellan träden – precis som om det inte skulle räcka med strålkastarna!

"Häråt, Nicke", skrek Blom, och hans röst hördes så fruktansvärt nära. "Vi ska titta mellan dom där täta granarna. Är det nån här, så är han där."

"Han kan väl inte vara både här och där", sa Nicke med ett flin. "Förresten tror jag att chefen yrar."

"Det ska vi snart få reda på", sa Blom bistert.

Mamma, mamma, mamma, tänkte Kalle, nu kommer dom ... nu är det slut med oss ... ajöss för evigt ...

Alldeles alldeles nära var de nu, och bråkdelen av en sekund riktades Nickes strålkastare direkt mot gömstället i skrevan. Men ibland händer det underverk.

"Vad nu då? Vad tar det åt strålkastarn", sa Nicke.

Pris och tack och lov – Nickes strålkastare hade slocknat. Och för att underverket skulle bli ännu fullständigare, försvann månen samtidigt bakom ett stort moln. Och Blom kröp ivrigt in mellan de täta granarna alldeles intill. Nicke

följde honom tätt i spåren. Han mixtrade med sin strålkastare.

"Är det nån här, så är han där", muttrade han och härmade Bloms sätt att tala. "Si, si, nu lyser det igen", fortsatte han belåtet och lät strålkastarljuset spela under granarna. Men där fanns ingen, och Nicke knuffade Blom i sidan och sa:

"Jag har ju sagt att chefen yrar. Det är nerverna som inte stoppar på'n. Här finns inte en käft."

"Nä, här var'e tomt", sa Blom misslynt. "Men vi går en bit framöver för säkerhets skull."

Ja, ja, tänkte Kalle, gör det för säkerhets skull! Och liksom på ett givet tecken rusade han och Anders ljudlöst de få metrarna som skilde dem från granarna och kröp in under den allra tätaste. Ty erfarenheten från rosornas krig hade lärt dem att inget gömställe var säkrare än ett som just har blivit undersökt.

Nicke och Blom kom snart tillbaka. De passerade grannen så nära att Kalle skulle kunnat sträcka ut handen och peta på dem. De passerade också den lilla skrevan mellan stenarna, och Blom lyste mycket omsorgsfullt in i den. Men där fanns ingen.

"Är det nån här, så är han i alla fall inte där", sa Nicke och lät också sin strålkastare lysa in i skrevan.

"Nä, tänk för att han inte är det du", viskade Kalle och drog en suck av tacksamhet.

10

En ny dag rann upp, och solen lyste fortfarande över både onda och goda. Den väckte Kalle och Anders som fridfullt slumrade på granriset i sin koja.

"Vad tycker du vi ska ha till mat i dag", frågade Anders sardoniskt.

"Frukost ... blåbär", sa Kalle. "Middag ... blåbär. Kvällsmat ... Kanske vi för omväxlings skull kunde ta lite mera blåbär?"

"Nä du, kvällsmaten får Eva-Lotta bestå", sa Anders med övertygelse.

De mindes gårdagen och suckade längtansfullt vid tanken på allt det där som de hade ätit då. Men de mindes också de hemska upplevelserna efteråt, och det ilade obehagligt längs ryggraden. Ty de visste att de i kväll måste göra om alltsammans igen. Det var oundvikligt. Professorn väntade på dem, det förstod de. Någon måste klättra upp till hans fönster igen och få veta var de där kopiorna fanns. Kunde de rädda professorsnäs papper hade de

åtminstone uträttat en riktigt bra sak i sitt liv.

Kalle kände på sina sönderskrubbade armar och ben.

"Det är lika bra att jag gör om det, som redan är blåslagen", sa han. "Men nu vore det gott med lite frukost."

"Matlagningen sköter jag", sa Anders tjänstvilligt. "Sitt kvar här du, så ska du få blåbär på sängen."

Rasmus och Eva-Lotta fick också frukost på sängen, men en frukost som var betydligt mera stabil. Nicke hade tydligen bestämt sig för att riktigt täppa till munnen på alla uppnosiga flickungar. Han hade bullat upp skinka och ägg och gröt och smörgåsar som åt ett helt regemente, och han satte triumferande brickan under näsan på den yrvakna Eva-Lotta.

"Opp och åt, flicka, så du inte ligger och svälter ihjäl", höjtade han.

Eva-Lotta plirade med ett sömnigt öga på brickan.

"Det tar sej", sa hon gillande. "Men i morgon kunde du kanske grädda ett par våfflor också. Ifall inte polisen har huggit dej innan dess."

Rasmus satte sig hastigt upp borta i sin säng.

"Polisen får inte hugga Nicke", sa han och rösten skälvde en aning. "Dom får väl inte ta folk som är snälla heller."

"Nä, men kidnappare tar dom", sa Eva-Lotta kolutt och bredde tjockt med smör på en brödskiva.

"Nä, hör du du", sa Nicke, "nu är jag trött på det där snacket om kidnappare!"

"Och jag är trött på att vara kidnappad", sa Eva-Lotta. "Så det jämnar ut sej."

Nicke glodde argt på henne.

"Det är ingen som har bett dej komma heller. Här skulle vara rena sommarnöjet utan dej."

Han gick över till Rasmus och satte sig på hans sängkant. Rasmus stack upp en liten varm hand och klappade honom på kinden.

"Jag tycker att kidnappare är snälla", sa han. "Vad ska vi göra i dag, Nicke?"

"Först ska du kaka frukost", sa Nicke. "Sen får vi se!"

Rasmus uppfattning om Nicke som en mycket snäll person hade grundlagts redan under de första timmarna av hans vistelse på ön.

Från början hade Rasmus den uppfattningen att hela den här resan var ett riktigt trevligt påhitt av hans pappa. Det var roligt att åka bil, det var roligt att åka motorbåt, det var en fin brygga på den här ön och där låg så många båtar, och han skulle be pappa att han fick bada. Men sen kom den där dumma farbrorn och förstörde alltihop. Han pratade så konstigt med pappa, och pappa var arg och röt åt Rasmus, och sen försvann pappa och Rasmus fick inte träffa honom mer.

Och då började han allvarligt tvivla på att det här verkligen var roligt. Han försökte kämpa emot gråten som ville fram, men de första undertryckta snyftningarna övergick

hastigt i en störtflod av tårar. Ingenjör Peters föste honom omilt över till Nicke och sa: "Ta hand om ungen!"

Det var ett bekymmersamt uppdrag. Nicke kliade sig olyckligt i huvudet. Han visste inte hur man handskades med gråtande barn. Men han var villig att göra vad som helst för att få slut på olätet.

"Ska jag tälja en pilbåge åt dej", föreslog han i sin nöd.

Det verkade som en trollformel. Rasmus gråt upphörde lika hastigt som den hade börjat, och hans tro på mänskligheten var återställd.

Sedan sköt de till måls med pilbågen i två timmar, och Rasmus hade sin uppfattning fullt klar – Nicke var snäll. Och om det nu var som Eva-Lotta sa, att Nicke var en kidnappare – då var kidnappare snälla.

Solen steg – precis som man kunde vänta sig – allt högre på himlen och fortsatte att lysa över både onda och goda. Den värmden badklippan där Kalle och Anders tillbringade sin dag. Den lyste över Nicke som satt på Eva-Lottas farstubro och täljde barkbåtar och över Rasmus som provseglade de färdiga båtarna i regntunnan borta vid knuten. Den lekte i Eva-Lottas blonda hår, där hon satt på sin brits och hatade Nicke för att han inte ville släppa ut henne. Och den irriterade ingenjör Peters, därför att han denna vackra sommar-dag var irriterad på precis allting och följaktligen inte kunde göra något undantag för solstrålarna. Men utan att

bry sig om ingenjör Peters irritation fortsatte solen lugnt sin bana och gick till sist – precis som man kunde vänta sig – ner i väster och försvann bakom skogarna borta på fastlandet. Och därmed var också den andra dagen på ön tillända.

Nej, inte tillända. Det var först nu den började. Den började med att ingenjör Peters kom in i Eva-Lottas stuga. Eva-Lotta tog han ingen notis om, henne var han färdig med. Hon hade oturligt nog råkat få se när Rasmus bortfördes, hon hade lyckats smyga sig in i bilen därför att den där idioten Svanberg inte hade hållit vakt ordentligt, det var besvärligt att ha henne här, men han fick dras med henne, och hon kunde kanske hjälpa till att hålla ungen lugn tills hans tjurskallige far tog sitt förnuft tillfånga – det var allt som fanns att säga om Eva-Lotta. Henne behövde han inte bry sig om mer. Det var Rasmus han ville tala med.

Rasmus låg redan i sin säng med fem små barkbåtar framför sig på filten. På väggen hängde hans pilbåge. Han var rik och lycklig. Det var en bra ö att var på det här, och kidnappare var snälla.

"Hör du, min gubbe lilla", sa ingenjör Peters och satte sig vid hans sängkant, "vad skulle du säga om du blev tvungen att stanna här hela sommaren?"

Ett brett leende klöv Rasmus ansikte.

"Hela sommaren! Vad du är snäll! Då kan vi ha sommarnöje hos dej då, pappa och jag."

"Ett noll till Rasmus", tänkte Eva-Lotta och log ett impertinent leende. Men hon teg visligen. Ingenjör Peters var inte den sortens person som man sa saker och ting åt.

Nicke satt på stolen framme vid fönstret, och han var mycket belåten, det märktes. Äntligen blev den här uppkäftiga flickungen tvungen att tiga!

Ingenjör Peters var inte lika nöjd.

"Hör du, Rasmus ...", började han, men Rasmus avbröt honom glädjestrålände.

"Då kan vi bada varenda dag, va. Jag kan simma fem simtag. Vill du se när jag simmar fem simtag?"

"Ja, ja", sa ingenjör Peters, "men ..."

"Å, vad det ska bli skojigt", sa Rasmus. "Aktare, en gång i somras, då kom Mariann under vattnet när vi badade. Blubb, blubb, blubb, sa det. Men så kom hon opp igen. Mariann, hon kan bara simma fyra simtag."

Ingenjör Peters gav till ett litet nervöst skrik.

"Jag ger tusan i dina simtag. Jag vill veta var din pappa har gömt sina papper med dom där röda siffrorna på."

Rasmus rynkade ögonbrynen och betraktade honom ogillande.

"Fy bubblan, vad du är dum", sa han. "Hörde inte du att min pappa sa att jag inte skulle tala om det?"

"Vi bryr oss inte om din pappa nu. Förresten ska en sån där liten snorvalp inte säga du till äldre personer – du ska kalla mej för ingenjör Peters."

"Heter'u det då", sa Rasmus och klappade kärleksfullt sin allra finaste barkbåt.

Peters svalde. Han insåg att han måste behärska sig om han skulle ha någon framgång i sitt företag.

"Rasmus, du ska få nånting fint om du talar om det där för mej", sa han milt. "Du ska få en ångmaskin."

"Jag har redan en ångmaskin", sa Rasmus. "Barkbåtar är bättre."

Han höll sin allra finaste barkbåt under näsan på Peters.

"Har du nånsin sett en sån fin liten barkbåt, ingenjörn Peters?"

Sedan lät han den åka fram och tillbaka på filten. Den for över havet till Amerika, där indianerna bor.

"När jag blir stor så ska jag bli indianhövding och slå ihjäl folk", försäkrade han. "Men kvinnor och barn, dom ska jag inte slå ihjäl."

Peters svarade inte på detta sensationella meddelande. Han ansträngde sig att vara lugn, och han försökte fundera ut ett sätt att få Rasmus dit han ville.

Barkbåten gled över filten, förd av en brun och ganska smutsig liten pojkhand.

"Du är en kidnappare", sa Rasmus och hans ögon följde båtens väg över oceanen, hans tankar också. "Du är en kidnappare", sa han frånvarande. "Det är därför du inte får veta några hemligheter. Annars kunde jag tala om för dej att pappa satte fast dom med häftstift bakom bokhyllan, men

nu gör jag inte det ... oj, nu sa jag det i alla fall", konstaterade han glatt förvånad.

"Å, Rasmus", sa Eva-Lotta jämrande.

Peters sprang upp.

"Hörde du, Nicke", sa han och skrattade högt och belåtet. "Hörde du ... å, det är för bra att vara sant, 'Bakom bokhyllan' sa han. Vi hämtar dom i natt. Håll dej klar om en timme!"

"Okej, chefen", sa Nicke.

Peters skyndade mot dörren alldeles obekymrad om Rasmus ilskna skrik efter honom.

"Nä, tebaks igen! Det gillas inte när man glömmer bort sej så där. Tebaks igen, har jag sagt!"

Vita rosen hade hemliga signaler och varningstecken av mångahanda slag. Det fanns inte mindre än tre olika signaler som betydde 'Fara'. Dels den hastiga beröringen av vänstra örsnibben som användes när både bundsförvant och fiende var inom synhåll och man på ett omärkligt sätt ville uppmana bundsförvanten att ta sig i akt, dels ugglelätet som hemligen kallade varje i terrängen kringirrande vit ros att omedelbart skynda till hjälp, dels stora katastroftjutet som endast fick användas när dödlig fara hotade och man befann sig i högsta nöd.

Just nu befann sig Eva-Lotta i högsta nöd. Hon måste ha tag i Anders och Kalle, och det kvickt. Hon anade att de strök omkring i närheten som ett par hungriga ulvar och bara väntade på att få se det brinnande ljuset i hennes fönster till tecken på att kusten var klar. Men kusten var inte klar. Nicke ville inte gå sin väg. Han envisades med att sitta och berätta för Rasmus om hur han som ung sjöman hade seglat över alla världens blåa oceaner, och Rasmus, det lilla

nötet, bara uppmuntrade honom att gå på.

Och det var bråttom nu, bråttom ... bråttom! Inom en timme skulle Peters och Nicke ge sej iväg och i skydd av natten hämta de dyrbara papperen.

Eva-Lotta såg bara en utväg – hon hävde upp stora katastroftjuter. Det lät precis så ohyggligt som meningen var, och det skrämde nästan slag på Nicke och Rasmus. När Nicke hade hämtat sig skakade han på huvudet och sa:

"Nu är det visst färdigt i alla fall. Så där tjuter ingen klok människa!"

"Det är så indianerna tjuter", sa Eva-Lotta. "Jag tänkte att ni kanske ville höra det. Så här", sa hon och tjöt en gång till lika genomträngande. "Tack, tack, nu räcker det", sa Nicke. Och det hade han rätt i. Ty någonstans ute i mörkret flöjtade en koltrast. Nu var det väl inte riktigt koltrastens vana att låta höra sig efter mörkrets inbrott, men Nicke visade ingen förvåning, och ännu mindre gjorde Eva-Lotta det. Hon blev bara så sprittande glad över svaret från Kalle och Anders: Vi har hört!

Men hur skulle de nu få det viktiga meddelandet om papperen? Ack, en riddare av Vita Rosen visste alltid på råd! Det hemliga språket, rövarspråket, hade kommit till nytta mer än en gång förut och gjorde så även nu.

Nicke och Rasmus fick en ny chock, när Eva-Lotta alldeles oförberett bröt ut i en högljudd och klagande sång.

"Ror-ä-dod-dod-a pop-ror-o-fof-e-sos-sos-o-ror-non-

sos pop-a-pop-pop-e-ror bob-a-kok-o-mom bob-o-kok-hoh-y-lol-lol-a-non", sjöng hon gång på gång trots Nickes tydliga ogillande.

"Nä, hör du", sa han till sist, "stäng av det där. Vad råmar du för?"

"Det är en indiansk kärlekssång", sa Eva-Lotta. "Jag tänkte att ni kanske ville höra den."

"Jag tycker det låter som om du hade ont någonstans", sa Nicke.

"Dod-e-tot ä-ror bob-ror-å-tot-tot-o-mom", sjöng Eva-Lotta, tills Rasmus satte händerna för öronen och sa:

"Äva-Lotta, kan vi inte sjunga 'Små grodorna, små grodorna' i stället?"

Men i mörkret utanför stod Kalle och Anders och hörde uppskakade Eva-Lottas budskap: Rädda professorns papper bakom bokhyllan! Det är bråttom!

Om Eva-Lotta sa att det var bråttom och använde stora katastroftjuter, då kunde det bara betyda att Peters på ett eller annat sätt hade fått reda på var de där papperen fanns. Det gällde att komma först.

"Kvickt", sa Anders, "vi lånar en båt!"

De rusade den lilla stigen ner mot bryggan utan att säga något mer. De snavade i mörkret, de rev sig på kvistar och ris, de var hungriga och rädda och tyckte sig se förföljare i varenda buske, men allt det där betydde ingenting. Det enda som betydde något var att professorns hemligheter

inte råkade i orätta händer. Och därför gällde det att komma först.

De upplevde ett par kusliga minuter, innan de fann en roddbåt som var oläst. Varje ögonblick väntade de att få se Blom eller Nicke dyka upp i mörkret, och när Kalle sakta sköt ut båten från bryggan och tog årorna hade han bara en tanke i sitt huvud: "Nu kommer dom, jag är säker på att dom kommer!"

Men ingen kom, och Kalle satte upp farten. Snart var de utom hörhåll från ön, och han rodde så att vattnet forsade om årorna. Anders satt tyst på aktertoften och tänkte på hur de hade simmat över här – var det verkligen i går morse? Det kändes som om det var en evighet sedan.

De gömde båten i en vassrugge och sprang för att ta reda på motorcykeln. De hade ställt den i ett enbusksnår, men var i all barmhärtighets namn fanns detta enbusksnår och hur skulle man hitta det i mörkret?

Åtskilliga dyrbara minuter gick åt till förtvivlat sökande. Anders var så nervös att han tuggade på fingrarna – var fanns den eländiga cykeln? Och Kalle trevade bland buskarna, jo, där var den, han hade hittat den! Hans fingrar slöt sig kärleksfullt om styret och han ledde snabbt ut cykeln på skogsvägen.

Fem mils körning ungefär hade de framför sig. Kalle tittade på sin armbandsklocka. Visarna lyste i mörkret.

"Klockan är halv elva", sa han till Anders som inte hade

bett att få veta det. Det lät på något sätt ödesdigert.

Exakt detsamma sa ingenjör Peters just då till Nicke.

"Klockan är halv elva. Det är på tiden att vi kommer iväg."

Fem mil ... fyra mil ... tre mil till Lillköping! De susade fram genom den ljumma julinatten, men vägen tycktes dem oändligt lång. Med nerverna på helspänn lyssnade de efter den där bilen som kanske skulle komma ifatt dem. Varje sekund väntade de att fångas in i strålkastarljus som närmade sig bakifrån, närmade sig och gled förbi och försvann och tog med sig allt hopp om de där papperen som betydde så mycket.

"Lillköping 20 km", läste Anders på en vägskylt – nu nalkades de trakter där de var hemmastadda.

Ungefär samtidigt passerade en svart bil ett annat vägsäl.

"Lillköping 36 km", läste Nicke. "Ös på lite grann, chefen!"

Men ingenjör Peters körde i precis den fart som det behagade honom. Han tog ena handen från ratten för att bjuda Nicke en cigarrett och sa belåtet:

"Har jag väntat så länge, så kan jag vänta en halvtimme till!"

Lillköping! Där ligger staden och sover lika tryggt som

vanligt. Det är nästan upprörande, tycker Kalle och Anders. Motorcykeln kör de välkända gatorna, tar vägen uppåt slottsruinen och stannar utanför Eklunds villa.

Men den svarta bilen har ännu några kilometer kvar till den där lilla skylten vid vägkanten som vänligt förkunnar: 'Välkommen till Lillköping!'

"Det här är det hjärtängsligaste jag har varit med om", viskar Anders, när de tassar upp på verandan. Han känner försiktig på dörren. Den är olåst. Mycket förstånd finns det väl inte hos kidnappare som inte låser efter sig, tänker Kalle. Ska man lämna dörrarna vidöppna till ett hus där det förvaras papper för hundratusen kronor! Men så mycket bättre – det spar en massa tid! Han känner så intensivt att tiden är dyrbar.

'Bakom bokhyllan' – vilken bokhylla? Doktor Eklund, som har hyrt ut den här villan över sommaren, är en man med många böcker och många bokhyllor. I vardagsrummet finns det hyllor längs varenda vägg.

"Det här kommer att ta hela natten", säger Anders. "Var ska vi börja leta?"

Kalle funderar – trots att tiden är så knapp. Men ibland lönar det sig att offra en stund på att tänka efter. Vad var det Rasmus hade sagt till sin pappa? Jag smög på dej häromkvällen när du trodde att jag sov, och då såg jag ...' Var kunde Rasmus ha stått när han såg det där? Absolut säkert inte inne i vardagsrummet.

Sovrummen ligger i övervåningen. En liten unge som inte kan sova kommer tassande nerför trappan ... redan innan hans pappa hör honom ser Rasmus att det är något spännande i görningen och hejdar sina steg. Han måste ha stått i trappan ute i hallen, tänker Kalle och rusar dit.

På vilken plats i trappan han än befinner sig är det bara en enda hylla han kan se genom den öppna dörren till vardagsrummet. Den bredvid skrivbordet.

Han störtar tillbaka till vardagsrummet, och med förerade krafter börjar de dra hyllan från väggen. Den skrapar mot golvet med ett mycket irriterande ljud. Det är det enda ljud i världen som de hör just nu. Bilen som stannar på vägen utanför hör de inte.

Så ... så ... så ... ett tag till, sen kan de kika bakom hyllan! Du gode Moses – där är det! Ett brunt kuvert ordentligt fastsatt med häftstift. Kalle darrar på händerna när han fumlar fram sin kniv och börjar bända.

"Tänk att vi hann ändå", viskar Anders alldeles blek av spänning. "Tänk att vi hann!"

Kalle håller det dyrbara kuvertet i sin hand. Han stirrar på det med andakt – det är ju värt hundratusen kronor! Ja, egentligen kan det väl knappast värderas i pengar. Å, vilken stund av triumf, vilken söt, varm, genomträngande känsla av tillfredsställelse!

Då hör de något! Något hemskt och förfärande. Smygande steg ute på verandan. En hand som trycker ner

låsvredet. Ytterdörren som sakta öppnas.

Ljuset från skrivbordslampan faller över deras bleka ansikten. De stirrar förtvivlade på varann, skräcken ger dem nästan kväljningar. Om några få sekunder kommer den där dörren att öppnas, och sen är allt förlorat. De är fångade som två råttor i en fälla. De där, som står ute i tamburen, bevakar ingången. De där, som står ute i tamburen, kommer inte att släppa förbi någon med ett dyrbart brunt kuvert värt hundratusen.

"Fort, fort", viskar Kalle. "Trappan till övervåningen!"

Benen vill inte bära dem, men på något övernaturligt sätt lyckas de ändå rusa ut i hallen och uppför trappan.

Sedan händer allting så hastigt att alla tankar och allt förnuft försvinner och blir borta. Försvinner i ett kaos, där de bara huller om buller kan urskilja ljudet av upprörda röster, dörrar som slår, höga rop, någon som svär, springande steg uppför trappan, ja – hjälp, hjälp – springande steg alldeles bakom dem.

Där är fönstret med den där gardinen som vinkade så lekfullt en natt för tusen år sedan. Där utanför finns en stegen, en väg till räddning ... Kanske ... Kanske. De tumlar över fönsterkarmen, ut på stegen, klättrar, nej, rasar nerför

den och springer som de aldrig har sprungit i sitt unga liv. De springer fastän de hör den hårda rösten uppe från fönstret, ingenjör Peters röst som ropar efter dem: "Om ni inte stannar, så skjuter jag!"

Men allt deras förnuft är borta. De bara rusar vidare, fastän de borde förstå att det kanske gäller deras liv, springer och springer, tills det känns som om bröstet skulle gå sönder.

Och nu hör de dem igen, springande fötter som närmar sig – var i hela vida världen finns en tillflykt undan dessa hemska steg som ekar i natten, dessa förfärliga steg som kommer att genljuda i deras drömmar så länge de lever?

Ner mot staden rusar de. Det är inte långt dit, men nu är deras krafter slut. Och förföljarna närmar sig obevekligt. Det finns ingen räddning, allt är förlorat, om ett par ögonblick är allt förbi!

Då ser de honom! Båda två ser de honom. Där blänker den första gatlyktan, och dess sken faller över en välkänd, lång gestalt i polisuniform.

"Farbror Björk, farbror Björk, farbror Björk!"

De skriker som i sjönöd, och farbror Björk vinkar avvärande åt dem – inte får man föra sånt väsen mitt i natten!

Han kommer emot dem och anar inte att de just nu älskar honom mer än sin egen mor.

Kalle störtar sig över honom och slår flämtande armarna om honom.

"Snälla, snälla farbror Björk – häkta dom där skurkarna!"

Han vänder sig om och pekar. Men de springande stegen har upphört. Så långt man kan se i mörkret finns inte en människa. Kalle suckar – han vet inte själv om det är av lättnad eller besvikelse. Det lönar sig inte att jaga kidnappare här, det inser han. Och på samma gång begriper han också något annat. Han kan inte tala om för farbror Björk hur det här hänger ihop. 'Inte blanda in polisen förrän Rasmus är i säkerhet' – det hade professorn tydligt sagt ifrån. Peters är uppslukad av mörkret. Säkert är han i detta ögonblick på väg till sin bil som snabbt ska föra honom tillbaka till ön – och till Rasmus! Nej, man kan inte blanda in polisen, man kan inte handla direkt emot professors order. Även om man innerst inne misstänker att det kanske ändå skulle vara klokast.

"Jaså, mästardetektiven är i farten igen", säger farbror Björk leende. "Var har du dom där skurkarna, Kalle?"

"Dom stack", flämtar Anders, och Kalle trampar honom varnande på tårna. Men det är alldeles onödigt. Anders vet att när det gäller det kriminella så ska han låta Kalle föra ordet.

Kalle slår bort alltihop med ett skämt, och farbror Björk börjar strax att tala om annat.

"Jo, ni är fina ungar", säger han. "Jag träffade din pappa i morse, Kalle, och han var något till arg, må du tro. Skäms

ni inte att rymma hemifrån så där? Det var verkligen på tiden att ni kom hem nu.”

”Nä, vi är inte hemkomna än”, säger Kalle. ”Än har vi inte kommit hem.”

O m någon vid tvåtiden den natten hade passerat Viktor Blomkvists speceriaffär, så skulle han ha trott att där var inbrottstjuvar i farten. Någon lyste med ficklampa bakom disken där inne, och då och då kunde man genom skyltfönstret se två skuggor tassa förbi.

Men ingen hade några nattliga vägar åt det hållet, och de två skuggorna förblev oupptäckta. Specerihandlare Blomkvist och hans hustru, som sov i sin sängkammare alldeles över affären, hörde heller ingenting. Ty de där skuggorna kunde konsten att smyga ljudlöst.

”Jag vill ha mera korv”, sa Anders med munnen full. ”Jag vill ha mera korv och mera ost.”

”Bara ta”, sa Kalle. Han hade tillräckligt att göra med att stoppa i sig själv.

Och de åt. De skar tjocka skivor av den rökta skinkan och åt. De högg försvarliga stycken av bästa falukorven och åt. De rev fram en stor, mjuk, doftande limpa och åt. De pillade av stanniolpapperet på små trekantiga ostbitar och

åt. De stoppade näven i russinlådan och åt. De tog sig chokladkakor från gottdisken och åt. De åt och åt och åt, det var deras livs måltid och de skulle aldrig glömma den.

”En sak vet jag bestämt”, sa Kalle till sist. ”Jag kommer aldrig att smaka ett blåbär mer i mina dar.”

Underbart och gränslöst mätt tassade han sedan upp för trappan till övervåningen. Det gällde att undvika de trappsteg som knarrade, ty hans mor hade under årens lopp visat en märklig förmåga att vakna av just detta knarrande, när det var just Kalle som åstadkom knarret – ett rent övernaturligt fenomen, som den psykologiska forskningen egentligen borde intressera sig lite närmare för, ansåg Kalle.

Just nu ville han inte väcka sin mor och inte sin far heller. Han ville bara hämta sin ryggsäck och sin sovsäck och lite andra campinggrejor. Och om hans föräldrar vaknade skulle alldeles för lång tid gå åt till förklaringar.

Men Kalles förmåga att undvika de knarrande trappstegen hade också utvecklats under årens lopp, och han kom fullastad och välbehållen tillbaka ner till Anders i affären.

Klockan halv fyra på morgonen styrde en motorcykel med god fart in på vägen som vindlade mot havet.

På disken i Viktor Blomkvists speceriaffär låg en avriven bit vitt omslagspapper med följande meddelande:

Kära pappa, du kan hålla inne min lön för den här månaden, för jag har tagit:

- An 1 kilo falukorv
- 1 kilo prinskorv
- 1 1/2 kilo rökt skinka
- 10 stycken av dom där små ostarna du vet
- 4 limpor
- 1/2 kilo herrgårdsost
- 1 kilo smör
- 1 paket tändstickor
- 10 chokladkakor av dom 50-öres
- en 10-liters dunk bensin ute på lagret
- 2 paket kakao
- 2 paket torrmjöl
- 1 kilo strösocker
- 5 paket tuggummi
- 10 askar metatabletter

och möjligen någe mer som jag inte kommer ihåg just nu. Jag förstår att du är arg, men om du visste hur det var så skulle du inte va arg, det är säkert det. Vill du säga till farbror Lisander och Anders pappa att dom bara ska va lugna. Var inte arg är du snäll, har jag inte alltid varit en god son kanske, nä, nu är det bäst jag slutar för annars blir jag bara rörd.

Med hjärtliga hälsningar också till mamma från Kalle.
Du är väl inte arg?

Eva-Lotta sov oroligt på natten och vaknade med en krypande känsla av att något obehagligt höll på att hända. Hon ängslades för Kalle och Anders – hur hade det gått för dem och hur hade det gått med professorns papper? Ovissheten var fasansfull, och hon beslöt gå till attack mot Nicke, så fort han kom med frukosten. Men när Nicke äntligen kom såg han så argsint ut att Eva-Lotta tvekade lite. Rasmus kvittrade fram ett glättigt godmorgon, men Nicke tog ingen notis om honom utan gick direkt fram till Eva-Lotta.

"Satunge", sa han med eftertryck.

"Jaså", sa Eva-Lotta.

"Du ljuger så det är synd och skam åt det", fortsatte Nicke. "Sa du inte till chefen när han förhörde dej att du var ensam – då, häromnatten, när du kröp in i bilen?"

"När ni kidnappade Rasmus, menar du", sa Eva-Lotta.

"Ja, då när vi ... äh, dra åt skogen", sa Nicke. "Sa du inte att du var ensam då, va?"

"Jo, det sa jag."

"Och där ljög du", sa Nicke.

"Hur så då", sa Eva-Lotta.

"Hur så då", härmade Nicke och blev röd av ilska. "Hur så då? Du hade ett par killar med dej också, erkänn det!"

"Ja, tänk att jag hade det du", sa Eva-Lotta belåtet.

"Ja, det var Anders och Kalle vetja", sa Rasmus. "För dom är med i Vita Rosen precis som Äva-Lotta. Och jag ska också bli en vit ros, så det så."

Men Eva-Lotta blev plötsligt kall av oro. Betydde Nickes ord att Kalle och Anders hade blivit fast? I så fall kunde de väl hälsa hem allihop. Hon kände att hon måste få veta detta nu genast – inte en minut till härdade hon ut med ovissheten.

"Hur vet du förresten att jag hade nån med mej", frågade hon så likgiltigt hon kunde.

"Jo, för att dom fördömda snorungarna har snytit dom där papperen som chefen skulle ha – mitt framför näsan på'n", sa Nicke och glodde argt på henne.

"Hurra", skrek Eva-Lotta. "Hurra, hurra!"

"Hurra", ekade Rasmus. "Hurra!"

Nicke vände sig mot honom, och det var sorg i hans ögon, sorg och oro.

"Jo, du kan hurra du", sa han. "Jag tänker att du snart hurrar så lagom. När dom kommer och hämtar dej till utlandet."

"Vad sa du", skrek Eva-Lotta.

"Jag sa att dom kommer och hämtar Rasmus till utlandet, sa jag. Det kommer ett flygplan och hämtar honom i morgon kväll."

Eva-Lotta svalde häftigt. Sedan gav hon till ett skrik och rusade rakt på Nicke. Med knutna nävar gick hon löst på honom. Hon slog honom var hon kunde komma åt, och skrek:

"Det är skamligt! Det är skamligt, å, vad ni är skamliga

– skamliga gamla kidnappare!”

Nicke försvarade sig inte. Han lät henne slå. Satt där bara och såg plötsligt trött ut. Men så hade han ju heller inte sovit mycket den natten.

”Kunde inte dom där sabla killarna låtit bli att lägga näsan i blöt då”, sa han till sist. ”Kunde inte chefen ha fått sina papper som han för sånt väsen om, så det kunde ha blivit slut på det här eländet!”

Rasmus hade nu hunnit övertänka det där Nicke sa om att flyga till utlandet. Han hade vägt de två möjligheterna mot varann. Vilket var roligast – att flyga i flygmaskin eller att bli en vit ros? När han hade tänkt färdigt kungjorde han sitt beslut.

”Nä, du Nicke”, sa han, ”jag tänker inte flyga till utlandet, för jag ska bli en vit ros.”

Och han kröp upp i Nickes knä och förklarade mycket noga hur märkvärdigt detta var. Alltihop om hur man hävde upp härskrin och smög om nätterna och slogs med rödingarna. Det var nödvändigt att Nicke begrep hela den stora, underbara äventyrligheten i att vara en vit ros. Då måste han ju förstå att man inte kunde fara till utlandet.

Men när han hade slutat skakade Nicke bara dystert på huvudet och sa:

”Nä du, lille Rasmus, du blir aldrig nån vit ros. Det är för sent nu.”

Då gled Rasmus ner ur hans knä och gick ifrån honom.

”Fy bubblan, vad du är dum”, sa han. ”Jag blir visst en vit ros, så det så!”

Nicke gick mot dörren, det var någon som ropade på honom utanför.

Rasmus såg honom gå, och han förstod att han måste skynda sig om han skulle hinna få svar på en sak som han gärna ville veta.

”Du Nicke”, sa han. ”Om man spottar från en flygmaskin, hur länge dröjer det, innan spotten kommer ner då?”

Nicke vände sig om och såg bekymrad på det ivriga pojkansiktet.

”Jag vet inte”, sa han allvarsamt. ”Du kan ju pröva själv i morgon kväll.”

Eva-Lotta satt på sin brits och tänkte. Bet i en tofs av sitt ljusta hår och tänkte alldeles förtvivlat. Och kom till den slutsatsen att det var hopplöst. Hur skulle hon, inlåst i den här buren, kunna hindra att de satte Rasmus i ett flygplan och förde honom till utlandet? Och vad var det för lömska påhitt han hade, den där Peters? Det var väl så, antog Eva-Lotta, att när han hade mist allt hopp om de där papperen, så tänkte han väl tvinga professorn att sätta sig ner och göra om alla sina beräkningar, och då måste han förstås ta honom med sig till något laboratorium utomlands. Och så ha Rasmus med som gisslan. Stackars lille Rasmus, hittills hade det inte gått någon nöd på honom, men hur skulle han få det bland en massa banditer utomlands? Eva-Lotta såg för sin inre syn professorn sitta vid ett bord och göra uppfinningar, medan en gruvlig fångvaktare svängde piskan över Rasmus och skrek: Uppfinn, annars ...

Det var en plågsam syn, och Eva-Lotta jämrade sig sakta.

"Vad piper du för", sa Rasmus. "Och varför kommer inte Nicke och släpper ut mej, så att jag får segla med mina barkbåtar?"

Eva-Lotta funderade lite till, och långsamt formade sig en idé i hennes hjärna. När den var färdig sprang hon ivrigt bort till Rasmus.

"Rasmus", sa hon, "tycker inte du att det är varmt i dag?"

"Joo", sa Rasmus medgörligt.

"Tycker du inte att det skulle vara härligt att bada?"

Det tog skruv.

"Joo", skrek Rasmus och gjorde ett förtjust skutt, "jo, vi går och badar, Äva-Lotta. Jag kan simma fem simtag."

Eva-Lotta slog överdrivet beundrande ihop händerna.

"O, det måste jag få se", sa hon. "Men då vill det till att du tjarar riktigt ordentligt på Nicke. Annars får vi det inte."

"Jaha då", sa Rasmus med stor tillförsikt. Han visste vad han kunde åstadkomma i den vägen när det behövdes.

Och när Nicke så småningom kom kastade sig Rasmus omedelbart över honom.

"Nicke, kan vi inte få gå och bada", började han.

"Gå och bada", sa Nicke, "vad skulle det vara bra för?"

"Ja, men det är ju så varmt", sa Rasmus. "Vi kan väl få gå och bada när det är så varmt."

Eva-Lotta teg. Hon visste att det klokaste hon kunde göra var att överlämna detta helt och hållet åt Rasmus.

"Jag kan simma fem simtag", upplyste Rasmus. "Vill du inte se när jag simmar fem simtag, Nicke?"

"Joo, för all del", sa Nicke och drog på det. "Men gå och bada ... nä, det tror jag väl ändå inte att chefen skulle gilla nåt vidare."

"Ja, men jag kan väl inte simma fem simtag om jag inte går och badar", sa Rasmus med mördande logik. "Jag kan väl inte simma torrsim heller!"

Han ansåg att därmed var saken klar. Nicke kunde ju inte vara så dum att han frivilligt avstod från att se honom simma fem simtag. Alltså stack han sin hand i Nickes stora näve och sa: "Kom då, så går vi!"

Nicke glodde ovilligt på Eva-Lotta. "Du ska inte gå med", sa han barskt.

"Jo, Äva-Lotta ska gå med, så att hon får se att jag kan simma fem simtag", sa Rasmus.

Det var svårt för Nicke att värja sig mot den där ivriga barnarösten. Han föraktade sig själv för sin svaghet, men så långt hade det gått att Rasmus kunde få honom ungefär vart han ville bara genom att sticka sin hand i hans och se på honom med sina glada, förväntansfulla ögon.

"Kom då i all sin dar", sa Nicke brummande.

Det var det här hon hade drömt om – att springa den lilla stigen ner till bryggan, att kasta sig på huvudet i det klara vattnet som glittrade och lekte i solskenet, att ligga på bryg-

gan och blunda och tänka på ingenting. Men nu, när hon fick göra allt det där, var det för Eva-Lotta inget annat än ett plågsamt uppskov som fördröjde hennes stora plan. Rasmus däremot var yr av förtjusning. Som en liten glad groda spratt han omkring i det grunda vattnet inne vid stranden. Nicke satt på bryggkanten och vaktade, och Rasmus plaskade duktigt med vatten på honom och skrattade och skrek och hoppade upp och ner, så att det stänkte om honom. Han simmade också, men då var han dödligt allvarlig och höll andan, tills han blev alldeles röd i ansiktet. Och efteråt andades han ut med en stor flåsning och skrek hänfört till Nicke:

"Såg du nu? Såg du att jag simmade fem simtag?"

Kanske gjorde Nicke det och kanske gjorde han det inte.

"Du är en liten rolig ordning", sa han. Det var den enda kommentar han gjorde till Rasmus förunderliga färdighet i simning, men det lät som ett beröm.

Eva-Lotta låg på rygg och lät sig vaggas av vågorna. Hon stirrade rakt upp i himlen och fortsatte att upprepa för sig själv: "Var lugn! Var bara lugn! Allt kommer att gå bra!"

Men riktigt övertygad var hon inte om den saken, och när Nicke skrek att nu fick det vara slut med badandet kände hon själv hur hon bleknade av spänning.

"Vi kan väl få vara i bara en liten stund till, Nicke", sa Rasmus bönfällande. Men Eva-Lotta visste att hon inte skulle uthärda en minut till, och därför tog hon Rasmus i armen och sa:

"Nej, Rasmus, kom nu så går vi upp!"

Rasmus stretade emot och tittade vädjande på Nicke. Men för en gångs skull hade Nicke och Eva-Lotta samma åsikt.

"Skynda er nu", sa Nicke. "Det vore lika bra att chefen slapp veta om det här."

De hade klätt av sig bakom några täta buskar, och Eva-Lotta tog den motvillige Rasmus vid handen och drog iväg med honom dit. I rasande fart kastade hon på sig sina kläder. Sedan föll hon på knä bredvid Rasmus för att hjälpa honom att bli färdig, eftersom hans små fumliga fingrar tycktes ha svårigheter med knapparna.

"Det är inte så lätt, må du tro", sa Rasmus, "när knapparna är där bak och jag är där fram."

"Jag ska knäppa åt dej", sa Eva-Lotta. Och med låg röst som skälvde av spänning fortsatte hon.

"Rasmus, du vill väl gärna bli en vit ros?"

"Jaa, det förstås", sa Rasmus. "Och Kalle har sagt att ..."

"Ja, men då måste du göra precis som jag säger nu", avbröt Eva-Lotta.

"Vad då ska jag göra?"

"Du ska ta mej vid handen och så ska vi springa härifrån det fortaste vi kan."

"Ja, men det kommer inte Nicke att tycka om", invände Rasmus bekymrad.

"Vi bryr oss inte om Nicke nu", viskade Eva-Lotta. "Vi

ska gå och ta reda på den där kojan som Kalle och Anders har byggt ..."

"Kommer ni nån gång eller ska jag hämta er", skrek Nicke borta från bryggan.

"Lugn i stormen", skrek Eva-Lotta. "Vi kommer när vi kommer."

Så tog hon Rasmus vid handen och viskade ivrigt.

"Spring, Rasmus, spring!"

Och Rasmus sprang så fort hans femåriga ben förmådde, rakt in mellan granarna. Han ansträngde sig vilt att hålla jämna steg med Eva-Lotta, så att hon skulle förstå vilken bra vit ros han kunde bli. Och han flämtade medan han sprang:

"Det var i alla fall bra att Nicke fick se att jag kunde simma fem simtag."

Solen började dala, och Rasmus var trött. Han ogillade det här företaget, det hade han gjort i flera timmar nu.

"Det är alldeles för mycke' trän i den här skogen", sa han. "Och varför kommer vi aldrig till den där kojan?"

Eva-Lotta önskade att hon hade kunnat svara på detta. Hon höll med Rasmus om att det var för många träd i den här skogen. Och för många små bergknallar som man måste över, för många vindfällan och annan bråte som spärade vägen, för mycket kvistar och ris och buskar som rev en på benen. Och alldeles för lite kojor. En enda liten koja var det som hon längtade efter så hett, men den fanns ju ingenstans. Eva-Lotta kände missmodet komma krypande. Hon hade föreställt sig att det skulle vara så enkelt att hitta kojan, men nu började hon tvivla på att de någonsin skulle finna den. Och om de till sist verkligen hittade den – fanns Anders och Kalle där? Hade de överhuvudtaget återvänt till ön sedan de hade räddat papperen? Tusen saker kunde ju ha inträffat som hindrade dem. När allt kom omkring

var de kanske ensamma på ön, Rasmus och hon – och kidnapparna. Eva-Lotta kved vid blotta tanken. Snälla, snälla Anders, snälla, *rara* Kalle, var i kojan, bönföll hon tyst och förtvivlat. Och låt mej hitta den nu snart snart snart!

"Bara blåbär och blåbär", sa Rasmus och tittade argt på blåbärsriset som gick honom långt upp på benen. "Jag skulle vilja ha lite stekt fläsk."

"Jag förstår det", sa Eva-Lotta. "Men det växer inget stekt fläsk i skogen tyvärr."

"Ssss", sa Rasmus, därmed uttryckande sitt misshag med denna tingens ordning. "Och så skulle jag vilja ha mina barkbåtar", fortsatte han och återkom därmed till ett ämne som hade sysselsatt honom hela dagen. "Varför fick jag inte ta med mina barkbåtar för?"

Odjur, tänkte Eva-Lotta. Här hade hon kastat sig in i vilda äventyrligheter bara för att rädda honom undan ett fruktansvärt öde, och så gick han där och tjatade om stekt fläsk och barkbåtar.

Hon ångrade sig innan hon hade tänkt tanken till slut och slog impulsivt armarna om pojken. Han var ju så liten och just nu så trött och hungrig, det var naturligt att han kinkade.

"Du förstår, Rasmus", sa hon, "jag tänkte aldrig på dina barkbåtar ..."

"Då tycker jag du är dum", sa Rasmus obarmhärtigt.

Och nu satte han sig ner i blåbärriset. Han tänkte inte gå längre. Inga böner hjälpte. Eva-Lotta lirkade förgäves med honom – 'kanske kojan låg alldeles i närheten', sa hon, 'kanske de bara behövde gå en liten liten bit till!'

"Jag vill inte", sa Rasmus. "För bena är så sömniga!"

Eva-Lotta övervägde ett slag om hon skulle ge efter för gråten som satt någonstans nere i hennes strupe. Men så bet hon ihop tänderna. Hon satte sig ner hon också, med ryggen mot en stor sten, och drog till sig Rasmus.

"Sitt hos mej och vila dej lite", sa hon.

Med en suck sträckte Rasmus ut sig på den mjuka mossan och la sitt huvud i Eva-Lottas knä. Han tycktes fast besluten att aldrig röra sig mer. Sömnigt blinkade han upp mot Eva-Lotta, och hon tänkte: Låt honom sova en stund, så går det kanske bättre sen! Hon tog hans ena hand mellan sina, och han lät det ske utan protester. Så började hon sakta sjunga för honom. Han klippte med ögonen i ett redbart försök att hålla sig vaken och följde med blicken en fjärl, som fladdrade över blåbärriset.

"Uti vår hage där växa blå bär", sjöng Eva-Lotta.

Men då protesterade Rasmus.

"Det vore bättre om du sjöng: Uti vår hage där växer stekt fläsk", sa han. Och så somnade han.

Eva-Lotta suckade. Hon önskade att hon kunde sova också. Hon önskade att hon finge somna och vakna hemma i sin egen säng och upptäcka att hon hade drömt allt det här

hemska. Sorgsen och orolig satt hon där och kände sig mycket ensam.

Då hörde hon röster på avstånd. Röster som närmade sig och som hon kände igen, och strax därpå ljudet av kvisar som bröts när någon trampade på dem. Att man kunde bli så rädd och inte dö av det! Nej, man dog inte, blev bara alldeles förlamad av skräcken, så att man inte kunde röra en lem, bara hjärtat hamrade vilt och plågsamt. Nicke och Blom var det som nalkades mellan träden ... den där Svanberg var visst också med.

Det fanns inget hon kunde göra. Rasmus sov i hennes knä. Hon kunde inte väcka honom och springa sin väg. Det skulle inte tjäna något till. Hon skulle aldrig hinna. Det var bara att sitta där och vänta på att bli fångad.

Nu var de så nära att Eva-Lotta kunde höra vad de sa.

"Jag har aldrig sett Peters så rasande", sa Blom. "Och jag undrar inte på det förresten. Du är ett stort nöt, Nicke."

Nicke morrade.

"Det är den där jäntungen", sa han. "Henne skulle jag vilja tala med. Vänta bara tills jag får tag i henne."

"Ja, det ska väl inte dröja så länge", sa Blom. "Dom måste ju i alla fall vara kvar på ön."

"Var lugn du", sa Nicke. "Jag ska ha tag i dom, om jag så ska leta igenom varenda buske."

Eva-Lotta blundade. De var tio steg ifrån henne nu, och hon stod inte ut med att se dem. Hon blundade och vänta-

de. Måtte de upptäcka henne snart, så att hon äntligen kunde få börja gråta som hon hade längtat efter så länge.

Hon satt med ryggen mot den stora mossiga stenen, blundade och hörde rösterna på andra sidan om just denna sten. Så nära, så kusligt nära! Men strax därpå inte riktigt lika nära, inte alls så nära. Mer och mer försvagades de, till sist var de borta och det blev så förunderligt tyst omkring henne. En liten fågel kvittrade i en buske, det var det enda ljud hon hörde.

Länge, länge satt hon där i mossan. Hon vågade inte röra sig. Hon ville förresten inte röra sig. Hon ville sitta där och slippa företa sig något mer i detta liv.

Men till sist vaknade Rasmus, och då begrep Eva-Lotta att hon måste rycka upp sig.

"Kom nu, Rasmus", sa hon. "Vi kan inte sitta här mer."

Hon såg sig oroligt omkring. Solen lyste inte längre. Stora, mörka moln hade seglat upp på himlen. Det drog visst ihop sig till nattregn. Redan började de första dropparna falla.

"Jag vill gå till min pappa", sa Rasmus. "Jag vill inte vara i skogen mer, jag vill gå till min pappa!"

"Vi kan inte gå till din pappa nu", sa Eva-Lotta förtvivlad. "Vi måste försöka få tag i Kalle och Anders, annars vet jag inte hur det ska gå för oss."

Hon banade sig väg genom blåbärsriset, och Rasmus följde henne gnällande som en liten hundvalp.

"Jag vill ha mat", sa han. "Och så vill jag ha mina barkbåtar."

Eva-Lotta svarade inte, bara teg. Då hörde hon bakom sig djupa snyftningar. Hon vände sig om och såg den olyckliga lilla figuren som stod där i blåbärsriset med darrande mun och stora tårar i ögonen.

"Å, Rasmus, gråt inte", bönföll Eva-Lotta, fast det var vad hon själv helst av allt skulle vilja göra. "Gråt inte! Söta lilla Rasmus, vad är det du gråter för?"

"Jag gråter för att ...", hickade Rasmus. "Jag gråter för att ... för att mamma ligger på sjukhuset!"

Även den som skulle bli en vit ros måtte väl ha rättighet att gråta, när mamma låg på sjukhuset.

"Ja, men hon ska ju snart komma därifrån", sa Eva-Lotta tröstande, "det har du ju själv sagt."

"Jag gråter för det i alla fall", skrek Rasmus trotsigt. "För jag har inte kommit ihåg att gråta för det förut ... dumma Äva-Lotta!"

Regnet hade tilltagit. Det silade ner kallt och obarmhärtigt och hade snart trängt igenom deras tunna kläder. Och samtidigt mörknade det alltmer. Skuggorna var djupa mellan träden. Om en stund skulle de inte se ett steg framför sig. De snubblade framåt, våta, hopplösa, hungriga och förtvivlade.

"Jag vill inte vara i skogen när det är mörkt", skrek Rasmus. "Tänk för att jag inte vill det ..."

Eva-Lotta torkade bort några vattendroppar ur ansiktet. Kanske var det ett par tårar också. Hon stannade. Hon tryckte Rasmus intill sig och sa med skälvande röst:

"Rasmus, en vit ros måste vara modig. Nu är vi vita rosor båda två, och nu ska vi göra någonting riktigt skojigt."

"Vad då", sa Rasmus.

"Vi ska krypa in under en gran och sova där tills det blir morgon."

Den tilltänkta riddaren av Vita Rosen tjöt som om kniven satt i honom.

"Jag vill inte vara i skogen när det är mörkt", skrek han. "Hör du det, dumma Äva-Lotta, jag vill inte. Jag vill inte ..."

"Ja, men i våran koja vill du väl vara i alla fall?"

Det var Kalles röst som sa det, Kalles trygga, lugna röst, och den var vackrare än en ärkeängels, tyckte Eva-Lotta. Inte för att hon någonsin hade hört eller sett en ärkeängel, men hon var säker på att en dylik i all sin härlighet inte kunde mäta sig med Kalle, där han kom emot dem i mörkret med en ficklampa i handen. Tårarna trängde fram i Eva-Lottas ögon. Men nu fick de komma.

"Kalle, är det du ... är det verkligen du", sa hon snyftande.

"Hur i all sin dar har ni kommit hit", sa Kalle. "Har ni rymt?"

"Om vi har", sa Eva-Lotta. "Hela dan!"

"Ja, vi har rymt bara för att jag ska bli en vit ros", försäkrade Rasmus.

"Anders", skrek Kalle. "Anders, kom hit så ska du få se på tidernas underverk. Eva-Lotta och Rasmus är här!"

De satt på granriset inne i kojan, och de var mycket lyckliga. Det regnade fortfarande, mörkret där ute mellan träden var djupare än någonsin, men vad gjorde det? Här inne var det torrt och varmt, de hade torra kläder, livet var inte längre surt och vedervärdigt som det hade varit bara för en liten stund sedan. Den lilla blå lågan på Kalles metakök fladdrade muntert under kastrullen med varm choklad, och Anders skar limpskivor i stora högar.

"Det är så härligt så man tror det inte", sa Eva-Lotta med en belåten suck. "Jag är torr, jag är varm, och när jag får äta en tre fyra fem sex smörgåsar till, så blir jag mätt också."

"Men jag skulle vilja ha lite mer fläsk", sa Rasmus. "Och lite mer choklad!"

Han sträckte fram sin mugg och fick den påfylld. Och han drack den varma chokladen i djupa, njutningsfulla klunkar utan att spilla mer än några droppar på Kalles träningsoverall som han hade fått låna och som var så stor att han nästan försvann i dess sköna, ulliga värme. Belåtet drog han in tårna så långt han kunde, så att inte minsta bit av

honom skulle behöva vara utanför och frysa. Å, det var härligt alltihop, den här kojan och overallen och skinksmörgåsarna, alltihop!

"Nu är jag väl närapå en vit ros, Kalle", sa han vädjande mellan tuggorna.

"Ja, det ska inte fattas mycket", försäkrade Kalle. Han var själv i detta ögonblick så nöjd och lycklig som någon människa kunde vara. Tänk, så fint allt hade ordnat sig! Rasmus var räddad, papperen var räddade, snart skulle den här mardrömmen vara över.

"I morron bitti tar vi båten och ror över till fastlandet med Rasmus", sa han. "Och sen ringer vi till farbror Björk att polisen kommer och räddar professorn, och sen får professorn sina papper ..."

"Och sen ska rödingarna få höra om det här så att örona ramlar av dom", sa Anders.

"Var är papperen förresten", frågade Eva-Lotta nyfiket.

"Jag har gömt dom", sa Kalle. "Och jag tänker inte tala om var."

"Varför då?"

"Det är bättre att bara en vet det", sa Kalle. "Än är vi inte riktigt i säkerhet. Och så länge vi inte är det säger jag ingenting."

"Nä, och det gör du rätt i", sa Anders. "I morron kan vi få veta det. Tänk, i morron är vi hemma igen! Det ska bli rätt skönt, faktiskt!"

Rasmus hade en annan mening.

"Det är väl mycket bättre att få vara i den här kojan", sa han. "Jag skulle vilja vara här jämt jämt jämt. Vi kan väl stanna ett par dar i alla fall."

"Nä, tack du", sa Eva-Lotta och mindes med en rysning de där minuterna med Nicke och Blom i skogen. Det gällde att komma bort från ön så fort det ljusnade. Just nu var de skyddade av mörkret, men när det blev dager var de fredlösa. Nicke hade ju sagt att han skulle leta igenom varenda buske på ön, och Eva-Lotta hade inte den minsta

lust att stanna tills han hade letat färdigt.

Så småningom upphörde regnet, och den lilla bit av himlen som var synlig genom kojans öppning började prickas av stjärnor.

"Jag måste ha lite frisk luft innan jag somnar", sa Anders och tumlade ut. Strax efteråt ropade han på de andra.

"Kom ut så ska ni få se nånting!"

"Du kan väl inte se nånting i mörkret heller", ropade Eva-Lotta till svar.

"Jag ser stjärnorna", sa Anders.

Eva-Lotta och Kalle tittade på varann.

"Han har väl inte gått och blivit sentimental", sa Kalle oroligt. "Det är bäst vi går ut."

I tur och ordning kröp de ut genom den trånga öppningen. Rasmus tvekade lite. Här inne i kojan var det ljust. Kalle och Anders hade hängt upp sina ficklampor i taket. Här var ljust och varmt, där ute var det mörkt, och mörker hade han fått nog av.

Men han tvekade inte länge. Där Eva-Lotta och Kalle och Anders var, där ville han också vara. På alla fyra kröp han ut genom öppningen, inte olik ett litet djur som försiktigt sticker nosen ut ur sin håla om natten.

De stod där tätt intill varann alldeles tysta. Alldeles tysta under stjärnorna som brann där uppe på en djupsvart himmel. De hade ingen lust att tala, stod där bara intill varann

och lyssnade i mörkret. Det djupa suset från sovande skogar om natten hade de aldrig förr hört, åtminstone aldrig lyssnat till som nu, och det var en dov och sällsam melodi som kom dem att känna sig underliga till mods.

Rasmus stack sin hand i Eva-Lottas. Det här liknade inte något som han hade varit med om tidigare, och det gjorde honom glad och rädd på samma gång. Så rädd att han ville känna en hand i sin. Men han tyckte om alltsammans kände han plötsligt. Han tyckte om skogar, även när det var mörkt och susade så konstigt i träden, han tyckte om små snälla vågor som lät så vackert när de slog mot klippan, och han tyckte om stjärnorna allra mest. De lyste så klart, och en av dem blinkade vänligt mot honom. Han böjde sitt huvud bakåt och stirrade rakt upp mot den vänliga stjärnan. Och han tryckte Eva-Lottas hand och sa med drömmande röst:

"Tänk vad det ska vara vackert i himlen, när den är så vacker på avigsidan!"

Ingen svarade honom. Ingen sa ett enda ord. Men till sist böjde Eva-Lotta sig ner och slog armarna om honom.

"Nu Rasmus, ska du sova", sa hon. "Du ska sova i en koja i skogen, blir det inte roligt?"

"Joo", sa Rasmus med djupaste övertygelse.

Och när han en stund senare hade krupit ner i sovsäcken bredvid Eva-Lotta och låg där och kom ihåg hur närapå en vit ros han var nu, då drog han en suck av innerlig tillfredsställelse. Han borrade in sin näsa mot Eva-Lottas arm

och kände att nu ville han sova. Han skulle nog berätta för pappa hur härligt det var att ligga i kojor om natten. Det var mörkt nu, Kalle hade släckt ficklamporna, men Eva-Lotta var så nära, och den vänliga stjärnan blinkade nog fortfarande på himlen där utanför.

"Vad man skulle ha gott om plats i den här sovsäcken om inte du låg här och trängdes", sa Anders och knuffade ogillande på Kalle.

Kalle återgäldade knuffen.

"Det var synd man inte tänkte på att ta med en dubbelsäng åt dej", sa han. "Men gonatt i alla fall!"

Fem minuter senare sov de allesammans, djupt och bekymmerslöst och utan oro för morgondagen.

S nart skulle de vara härifrån. Om ett par ögonblick skulle de vara härifrån och aldrig mer se den här ön. Kalle dröjde ett slag innan han hoppade i båten. Han såg sig om mot det som hade varit deras hem under ett par oroliga dagar och nätter. Där var deras badklippa, den såg så inbjudande ut i morgonsolen, i svackan där bakom låg deras koja. Han kunde visserligen inte se den härifrån, men han visste att den fanns där och att den var tom och övergiven och aldrig mer skulle vara ett hem för dem.

"Kommer du nån gång", sa Eva-Lotta nervöst. "Jag vill fara härifrån, det är det enda jag vill just nu."

Hon satt på aktertoften med Rasmus bredvid sig. Och hon var ivrigare än någon annan att komma iväg. Varje sekund var dyrbar, det visste hon. Hon kunde mycket väl föreställa sig hur desperat Peters skulle vara över deras flykt och hur han in i det sista skulle anstränga sig för att få tag i dem igen. Därför var det bråttom nu, och de visste det allesammans. Kalle också. Han dröjde inte längre. Med ett vigt

hopp landade han i båten, där Anders redan satt färdig vid årorna.

"Sisådärja", sa Kalle. "Då är vi klara nu då!"

"Ja, då är vi klara då", sa Anders och började ro. Men så bromsade han med årorna och gjorde en förargad grimas. "Det är bara det att jag har glömt min ficklampa", sa han. "Ja, ja, ja, jag *vet* att jag är slarvig. Men det ska inte ta många sekunder att hämta den."

Han hoppade i land vid badklippan och försvann.

De väntade. Ganska otåliga först. Och efter en stund alldeles kolossalt otåliga. Det var bara Rasmus som satt där orubbligt lugn och lekte med fingrarna i vattnet.

"Om han inte kommer snart, så skriker jag", sa Eva-Lotta.

"Han har förstås hittat ett fågelbo eller nånting sånt", sa Kalle bister. "Du, Rasmus spring och säj till honom att båten går nu!"

Rasmus hoppade lydigt i land. De såg honom försvinna uppför berghällen med ystra små kalvsprång.

Och de väntade. Väntade och väntade och stirrade ihärdig mot berghällens krön, där de försvunna väl äntligen borde sticka upp. Men ingen kom. Berghällen låg så öde som om den aldrig hade trampats av någon mänsklig fot. En morgonpigg abborre spratt till i vattnet alldeles invid båten, och det rasslade svagt i vassen utmed strandkanten. För övrigt var allt tyst. Olycksbådande tyst, tyckte de plötsligt.

"Vad i hela friden gör dom", sa Kalle oroligt. "Jag tror jag måste gå och se efter."

"Då går vi båda två", sa Eva-Lotta. "Jag står inte ut med att sitta här ensam och vänta."

Kalle förtöjde båten, och de hoppade i land. Och sprang uppför klippan precis som Anders hade gjort. Precis som Rasmus hade gjort.

Där låg kojan nere i svackan. Men ingen människa syntes till, inga röster hördes. Bara denna kusliga tystnad ...

"Om det här är ett av Anders vanliga påhitt", sa Kalle och kröp in i kojan, "så slår jag ihjäl ..."

Sedan sa Kalle inte något mer. Eva-Lotta, två steg bakom, hörde bara ett halvkvävt rop, och hon skrek vilt och förtvivlat:

"Vad är det, Kalle, vad är det?"

I samma sekund kände hon en hård hand om sin nacke och hörde en välbekant röst.

"Satunge, nu har du allt badat färdigt, va?"

Där stod Nicke, röd i ansiktet av förbittring. Och ut ur kojan kom Blom och Svanberg. Tre fångar hade de med sig, och Eva-Lotta fick tårar i ögonen när hon såg dem. Det här var slutet. Allt var förbi nu. Det hade varit förgäves alltihop. Man kunde lika gärna lägga sig ner i mossan och dö med en gång.

Det skar henne i hjärtat när hon såg Rasmus. Han var alldeles desperat och gjorde förtvivlade försök att bli av

med något som han hade fått instoppat i munnen och som hindrade honom från att skrika. Nicke skyndade sig att hjälpa honom, men detta utlöste ingen tacksamhet hos Rasmus. Så fort han fick munnen fri spottade han ilsket åt Nickes håll och skrek:

"Du är dum, Nicke! Fy bubblan vad jag tycker du är dum!"

Det var ett bittert återtåg. Förrymda kedjefångar i jungeln på väg tillbaka till Djävulsön kände sig nog så här, tänkte Kalle och knöt nävarna där han gick. Det här var minsann en riktig fångtransport. De var sammanbundna med ett och samma rep, han och Anders och Eva-Lotta. Bredvid dem gick Blom, en fångvaktare av den allra otrevligaste sorten, och bakom dem Nicke. Han bar Rasmus, som inte upphörde att försäkra att han tyckte att Nicke var väldigt dum. Svanberg hade tagit hand om roddbåten med alla deras förråd och var nu på väg tillbaka till kidnapparläget med den.

Nicke var tydligen på ett uruselt humör. Han borde ju vara glad över att komma tillbaka till Peters med sin fina fångst. Men om han nu var det, så dölde han det omsorgsfullt. Han gick bakom dem och smågrälade hela tiden.

"Sabla dumma ungar! Vad tog ni båten för? Trodde ni att vi inte skulle märka det, va? Och när ni nu hade en båt, varför stannade ni på ön, era idioter?"

Ja, varför gjorde de det, tänkte Kalle förbittrad. Varför

rodde de inte över till fastlandet redan i går kväll, även om Rasmus var trött, och det regnade och var mörkt. Varför hade de inte gett sig iväg från ön medan tid var? Nicke hade rätt – de var ena idioter! Men det var ju konstigt att just han skulle förebrå dem för det. Han föreföll verkligen inte särskilt glad över att de hade blivit fast.

"Jag tycker inte alls att kidnappare är snälla", sa Rasmus.

Nicke svarade inte, glodde bara argt på honom och fortsatte att gräla.

"Och varför tog ni dom där papperen, va? Ni två fårskallar där framme, vad tog ni dom där papperen för?"

De två fårskallarna svarade inte. Och det gjorde de inte heller senare, när ingenjör Peters frågade dem samma sak.

De satt på var sin brits i Eva-Lottas stuga och var så nedslagna att de inte ens orkade vara rädda för Peters, fast han gjorde vad han kunde för att skrämma dem.

"Det här är saker som ni inte förstår", sa han, "och som ni aldrig borde ha lagt er i. Och det kommer att gå illa för er allihop om ni inte talar om var ni gjorde av papperen i går kväll."

Han spände sina svarta ögon i dem och röt:

"Nå! Fram med det nu! Var gjorde ni av papperen?"

De svarade inte. Det föreföll som om detta var rätta sättet att driva Peters till raseri, ty han kastade sig plötsligt över Anders som om han tänkte mörda honom. Han grep med båda händerna om hans huvud och skakade honom vilt.

"Var är papperen", skrek han. "Svara, annars tror jag jag vrider nacken av dej!"

Då ingrep Rasmus.

"Nu är du välan bra dum i alla fall", sa han. "Anders vet inte alls var papperen är, det är bara Kalle som vet det. För det är bättre att bara en vet det, säger Kalle."

Peters släppte sitt tag om Anders och tittade på Rasmus.

"Jaså, du säger det", sa han. Därpå vände han sig till Kalle.

"Det är väl du som är Kalle, kan jag förstå. Och hör nu här, min käre Kalle! Du ska få en timmes betänketid. En timme, inte ett dugg mer. Sen kommer det att hända dej nånting alldeles kolossalt obehagligt. Värre än nånting som du har varit med om i hela ditt liv, förstår du det?"

Kalle såg precis så överlägsen ut som mästerdetektiven Blomkvist alltid brukade göra i dylika situationer.

"Försök inte skrämma mej, för se det går inte alls", sa han. Men tillade tyst för sig själv: "För jag är redan så rädd jag kan bli!"

Peters tände en cigarrett, och hans fingrar darrade. Han tittade provande på Kalle innan han fortsatte:

"Jag undrar om du är så pass intelligent att man kan resonera med dej. Om du är det, så använd för all del den där intelligensen nu ett slag. Så kanske du begriper vad det är det är frågan om. Det är så här, förstår du. Av vissa anledningar som jag inte tänker förklara för dej, har jag gett

mej in på nånting som är så olagligt det kan bli. Jag riskerar livstidsstraff om jag stannar i Sverige, och därför tänker jag inte heller stanna här en minut mer än nödvändigt. Jag ska ge mej iväg utomlands, och jag ska ha dom där papperen med mej. Begriper du nu? Du är väl inte så dum så du inte förstår att jag kommer att göra vad som helst – precis vad som helst – för att klämma ur dej var dom finns."

Kalle nickade. Han begrep mycket väl att Peters inte skulle rygga tillbaka för nånting. Och han begrep också att han själv skulle bli tvungen att ge upp och förråda hemligheten. Hur skulle en pojke som han i längden kunna klara sig mot en fullkomligt hänsynslös motståndare som Peters?

Men en timmes betänketid hade han fått, och den ville han utnyttja. Han tänkte inte ge upp förrän han hade övervägt alla möjligheter.

"Jag ska fundera på saken", sa han kort, och Peters nickade.

"Bra", sa han. "Fundera en timme. Och använd ditt förstånd, om du har nåt!"

Han gick ut, och Nicke som hela tiden med bister min hade stått och hört på resonemanget följde honom mot dörren. Men när Peters var försvunnen vände Nicke tillbaka och gick fram till Kalle. Han såg inte längre så där förbittrad ut som han hade gjort hela morgonen. Han tittade närmast bedjande på Kalle och sa med låg röst:

"Du kan väl tala om för chefen var dom där papperen är,

va? Så att det kan bli nåt slut på det här eländet. Gör det, va? För Rasmus skull, va?"

Kalle svarade inte, och Nicke gick. I dörren vände han sig om och tittade bedrövad bort mot Rasmus.

"Jag ska göra en ny barkbåt åt dej sen", sa han. "En mycket större ..."

"Jag vill inte ha nån barkbåt", sa Rasmus obarmhärtigt. "Och jag tycker inte alls att kidnappare är snälla."

Så var de överlämnade åt sig själva. De hörde Nicke vrida om nyckeln i låset på utsidan. Och sedan hörde de inget mer än blåsten i trädkronorna utanför.

"Det var som sjutton vad det har blåst opp", sa Anders, när de hade suttit tysta en lång stund.

"Ja", sa Eva-Lotta, "det är bra. Måtte det storma så att Svanberg välter med båten", tillfogade hon förhoppningsfullt.

Sedan tittade hon på Kalle.

"En timme", sa hon. "Han kommer hit om en timme igen. Vad ska vi göra, Kalle?"

"Du blir tvungen att klämma fram med var du har gömt dom", sa Anders. "Annars tar han livet av dej."

Kalle rev sig i håret. 'Använd ditt förstånd' hade han sagt, Peters. Och det var Kalle fast besluten att göra. Kanske – om man använde sitt förstånd ordentligt – att man kunde hitta något sätt att klara sig ur det här.

"Om jag kunde rymma", sa han eftertänksamt. "Det

vore bra om jag kunde rymma ..."

"Ja, och om du kunde ta ner månen, det vore också bra", sa Anders.

Kalle svarade inte. Han funderade.

"Hör ni", sa han till sist. "Så här dags borde väl Nicke komma med mat åt oss?"

"Ja", sa Eva-Lotta, "jag antar det. Vi brukar åtminstone få frukost vid den här tiden. Fast det kan ju hända att Peters tänker svälta ihjäl oss nu."

"Inte Rasmus", sa Anders. "Nicke kommer inte att låta Rasmus svälta ihjäl."

"Tänk, om vi skulle kasta oss över Nicke allihop på en gång", sa Kalle. "När han kommer med käket. Tror ni inte att ni skulle kunna hänga er fast på honom så pass länge att jag hann rymma?"

Eva-Lotta lyste upp.

"Det går", sa hon. "Jag är säker på att det går. Å, jag ska slå Nicke i skallen, det har jag längtat efter länge."

"Jag ska också slå Nicke i skallen", sa Rasmus förtjust. Men så erinrade han sig pilbågen och barkbåtarna och tilllade eftertänksamt: "Fast inte så hårt ska jag inte slå honom. För han är i alla fall rätt så snäll, Nicke."

De andra hörde inte på honom. Nicke kunde komma när som helst, och det gällde att vara beredd.

"Vad tänker du göra sen, Kalle", frågade Eva-Lotta upphetsad. "När du har rymt, menar jag."

"Jag simmar över till fastlandet och får hit polisen, professorn får säga vad han vill. Vi måste ha polishjälp, det borde vi ha haft för länge sen."

Eva-Lotta ryste.

"Ja ja", sa hon. "Fast ingen vet vad Peters tar sej till innan polisen hinner hit."

"Schsch", sa Anders varnande. "Nu kommer Nicke."

Ljudlöst rusade de mot dörren och ställde upp sig på ömse sidor om den. De hörde Nickes steg komma allt närmare, och de hörde klirrandet av plåtbrickan som han bar. De hörde nyckeln vridas om i låset, och de spände varje nerv och varje muskel i sin kropp ... Nu ... nu snart gällde det.

"Här kommer jag med äggröra åt dej, lille Rasmus", ropade Nicke, medan han öppnade. "Det tycker du väl om ..."

Han hann aldrig få veta vad Rasmus tyckte om äggröra. Ty i samma sekund var de över honom. Plåtbrickan for med en skräll i golvet och äggröran sprutade. De hängde sig fast vid hans armar och ben, vekte omkull honom, slog honom, krälade över honom, satte sig på honom, slet honom i håret och dunkade hans huvud i golvet. Nicke morrade som ett sårat lejon, och med små glada skrik skuttade Rasmus runt kring de stridande. De här var ju närapå rosornas krig, och han kände det som en skyldighet att hjälpa till. Han tvekade ett ögonblick, ty Nicke var ju hans vän trots allt, men

efter moget övervägande gick han fram och gav honom en ordentlig spark i baken. Anders och Eva-Lotta slogs som de aldrig hade gjort förr, och Kalle rann blixtnabbt ut genom dörren. Allt var över på ett par sekunder. Nicke hade en jättes krafter, och så fort han hade hämtat sig från överraskningen gjorde han sig fri med ett par slag av sina kraftiga armar. Arg och förvirrad kom han upp från golvet och upptäckte genast att Kalle var försvunnen. Han rusade ursinnig mot dörren och försökte slita upp den. Men den var låst. Ett ögonblick stod han där och stirrade dumt framför sig. Sedan kastade han sig med full kraft mot dörrplankorna, men de var bastanta och rubbades inte en hårsman.

"Vem tusan har låst dörren", skrek han rasande.

Rasmus skuttade fortfarande runt, glad och upplivad.

"Det gjorde *jag*", skrek han. "Det gjorde *jag*. Kalle sprang, och sen låste jag."

Nicke tog honom hårt i armen.

"Var har du nyckeln, din lille lymmel?"

"Aj, det gör ont", sa Rasmus. "Släpp mej, dumma Nicke!"

Nicke skakade honom en gång till.

"Var gjorde du av nyckeln, sa jag?"

"Nyckeln, den kastade jag ut genom fönstret", sa Rasmus. "Så det så!"

"Bravo, Rasmus", skrek Anders.

Eva-Lotta skrattade högt och belåtet.

"Nu kan du se hur det känns att vara inlåst, lille Nicke", sa hon.

"Ja, och det ska bli väldigt roligt att höra vad Peters kommer att säga", sa Anders.

Nicke satte sig tungt på närmaste brits. Han försökte tydligen ordna sina tankar. Och när han hade gjort det brast han ut i ett plötsligt och oväntat skratt.

"Ja, det ska verkligen bli roligt att höra vad chefen kommer att säga", sa han. "Det ska det verkligen bli."

Sedan blev han lika plötsligt allvarlig igen.

"Ja men det här är ju en olycka, vetja. Jag måste ha tag i killen innan han hinner ställa till nåt!"

"Innan han har hämtat polisen, menar du", sa Eva-Lotta. "I så fall får du allt skynda dej, lilla Nicke."

Det blåste en frisk västlig vind som för varje ögonblick ökade i styrka. Den for med dovt brusande fram över grantopparna och drev små ettriga, vitskummiga vågor genom sundet som skilde ön från fastlandet. Flämtande efter det våldsamma slagsmålet och en rasande språngmarsch ner mot sjön stannade Kalle vid strandkanten och tittade förtvivlad på det skummande vattnet. Här kunde ingen dödlig simma över utan att riskera livet. Även med en liten roddbåt skulle det vara ett vanskligt företag. Och nu hade han dessutom ingen båt. I fullt dagsljus vågade han sig inte fram till bryggan, och förresten fanns där väl vid det här laget ingen båt som var oläst.

Kalle var för en gångs skull alldeles rådlös. Han började bli trött nu på alla motigheter som hopades i deras väg. Här fanns inget annat att göra än att vänta tills det slutade blåsa – och det kunde dröja flera dagar. Var skulle han uppehålla sig under tiden och vad skulle han leva av? I kojan kunde han inte vara – där skulle de leta efter honom – och någon

mat hade han inte längre, den var beslagtagen av kidnapparna. Det här var verkligen så bedrövligt det kunde bli, tänkte Kalle, där han irrade mellan granarna ängslig och obeslutsam. När som helst kunde Nicke komma sättande efter honom. Han måste bestämma fort vad han skulle göra.

Då hörde han genom blåsten höga rop på hjälp uppe från Eva-Lottas stuga. Han blev kallsvettig av förskräckelse. Betydde ropen att ingenjör Peters just nu på något ohyggligt sätt lät de andra få sota för att han själv hade rymt? Tanken gjorde honom knäsvag. Han kände att han måste ta reda på vad som hände däruppe.

I krokar och krumbukter återvände han samma väg han hade kommit. Allt eftersom han närmade sig stugan kunde han bättre urskilja rösterna, och han hörde till sin häpnad att det var Nicke som skrek på hjälp. Nicke och i någon mån Rasmus. Vad i all världens dar gjorde Anders och Eva-Lotta med Nicke, eftersom han bölade på det där viset? Kalles nyfikenhet drev honom att försöka ta reda på detta, även om det naturligtvis var riskabelt. Men till all lycka växte ju skogen ända in på stugan. Med lite skicklighet kunde man smyga alldeles intill Eva-Lottas fönster utan att bli sedd.

Kalle ormade sig fram mellan granarna. Nu var han så nära att han kunde höra Nicke grumsa och svära över någonting där inne, och han hörde också de andras förnöj-

da röster. Någon fortsatt misshandel av Nicke pågick tydligen inte – vad var han då så arg för? Och varför stannade han i stugan i stället för att ge sig ut och leta efter Kalle? Och vad var det för nånting som låg och blänktes bland grannarna mitt framför näsan på Kalle?

En nyckel var det. Kalle tog upp den och synade den noga. Kunde det vara nyckeln till Eva-Lottas stuga? Och hur hade den i så fall hamnat här? Ett nytt böl från Nicke svarade på hans undran.

"Ingenjör Peters, kom och hjälp", skrek Nicke. "Dom har låst in mej! Kom och öppna!"

Ett glatt flin bredde sig över Kalles ansikte. Nicke var inlåst tillsammans med sina fångar, det var sannerligen en poäng till Vita Rosen. Kalle stoppade belåtet nyckeln i byxfickan.

Men i samma ögonblick hörde han dem komma springande borta från storstugan, Peters och Blom och Svanberg. Och han stelnade till av rädsla. Om ett par minuter skulle det bli klappjakt på honom, det förstod han, och de skulle leta efter honom som de aldrig hade letat efter någon förr i sitt liv. Ty detta om något var ett dödligt hot mot Peters – att Kalle var på fri fot igen. Så klarsynt var nog Peters, att han begrep att Kalle nu med alla medel skulle försöka skaffa hjälp. Därför fanns det ingenting som var viktigare för Peters än att till varje pris hindra Kalle att lämna ön. Han skulle inte väja för nånting, det visste Kalle, och vissheten

kom honom att blekna under solbrännan, där han låg ångestfullt lyssnande till de springande stegen som närmade sig. Han måste hitta ett gömställe åt sig, och han måste göra det fort, inom några få dyrbara sekunder.

Då såg han det, mitt framför näsan på sig. Ett sagolikt gömställe, där de nog inte skulle leta efter honom i första taget. Under stenfoten till stugan fanns där just så mycket plats att man kunde ligga någorlunda bekvämt. Det var bara här åt baksidan som stenfoten var så där hög, eftersom stugan låg på en sluttning ner mot sjön. Det växte högt gräs och massor av röd epilobium som rätt bra skyddade från insyn utifrån, ifall nu någon skulle komma på tanken att gå och leta på baksidan av stugan. Snabb som en vessla kröp Kalle in under stenfoten så långt han kunde komma. Leta-de de efter honom här så var de inte kloka, tänkte han. Om de hade något vett, så borde de väl leta efter en rymling så långt bort från fängelset som möjligt och inte direkt under fängelsegolvet.

Han låg där och hörde jordbävningen när Peters fick det gruvliga sammanhanget klart för sig – att Nicke var inlåst och att Kalle hade rymt.

"Spring", skrek Peters vilt, "spring och få tag i honom! Och kom inte tillbaka utan honom, för då svarar jag inte för vad jag gör!"

Blom och Svanberg sprang, och Kalle hörde hur Peters svärande satte en nyckel, sin egen nyckel, i låset och öpp-

nade dörren in till fångarna. Och sedan bröt det ut en ännu värre jordbävning där uppe över hans huvud. Stackars Nicke försvarade sig tafatt, men Peters var utan förbarmande. En värre utskällning hade Nicke nog aldrig fått, och den pågick ända tills Rasmus lade sig i samtalet.

"Tänk att du ska vara så orättvis, ingenjörn Peters", sa Rasmus. Kalle kunde höra den bestämda lilla rösten lika tydligt som om han hade varit i samma rum. "Jämt och jämt är du orättvis. Nicke kan väl inte rå för att jag låste dörren och kastade ut nyckeln i skogen."

Peters svarade bara med ett dovt rytande. Och sedan skrek han till Nicke.

"Ut och ta reda på grabben, så ska jag gå och se om jag kan hitta nyckeln."

Kalle spratt till där han låg. Om Peters började leta efter nyckeln skulle han komma i farlig närhet av Kalles gömställe, rent på tok för farlig närhet!

Det här var sannerligen ett hundliv. Varje stund måste man vara beredd att försvara sig mot nya hot. Kalle tänkte fort och handlade lika fort. Han hörde Nicke och Peters gå ut och låsa dörren. Och i samma stund lämnade han sitt gömställe. I rasande fart kröp han ut och ställde sig parat vid stugknuten. Och när han hörde Peters komma rusande, smet han kvickt längs husets motsatta sida fram till farstubron, som Peters sekunden förut hade lämnat. På avstånd såg han ryggen av Nicke som springande försvann

in i skogen. Kalle stack handen i byxfickan och fick fram nyckeln. Och till Eva-Lottas och Anders oförställda häpnad steg han in genom dörren inte mer än en minut efter det de hade sett Peters och Nicke försvinna ut samma väg.

"Nu tiger du", sa Eva-Lotta med låg röst till Rasmus, som såg ut att vilja yttra sig om Kalles oväntade återkomst.

"Jag har ju inte sagt nåt", sa Rasmus förtrytsamt, "men om Kalle ..."

"Schsch", sa Anders och pekande varnande på Peters. Han bökade omkring alldeles utanför fönstret och var tydligen förtörnad över att där inte låg någon nyckel.

"Sjung, Eva-Lotta", viskade Kalle, "så att inte Peters hör när jag låser dörren."

Och Eva-Lotta ställde sig skymmande framför fönstret och sjöng för full hals:

*"Tror du att jag förlorad är,
nej, långt långt långtifrån ..."*

Detta såg inte ut att bereda Peters någon större glädje.

"Tig med dej", skrek han irriterat och fortsatte att leta. Han petade med en käpp i gräset nedanför fönstret och böjde epilobiumplantorna åt sidan. Men tydligen fanns där ingen nyckel. De kunde höra honom svära tyst för sig själv. Sedan gav han upp letandet och försvann. De stod där andlösa. Lyssnade och väntade. Skulle han gå sin väg eller skulle han komma in till dem igen och hitta Kalle? De lyssnade

tills det kändes som om öronen stod ut som hörlurar i skallen. Lyssnade och hoppades först ... Men så hörde de Peters steg på farstubron. Han kom, o, du gode Moses, han kom! De stirrade på varann, alldeles uppgivna, alldeles bleka, alldeles ur stånd att tänka en vettig tanke.

Kalle återvann fattningen en sekund innan det var för sent. Han tog ett språng och dök bakom skärmen som dölde tvättstället. I samma ögonblick öppnades dörren och Peters klev in.

Eva-Lotta stod stilla och slöt ögonen. Ta bort honom, tänkte hon, ta bort honom, för jag står inte ut annars ... Och om Rasmus säger nånting nu så ...

"Ni ska få smörj så fort jag bara hinner", sa Peters. "Ni ska få smörj så att det visslar om det när jag kommer tillbaka. Och om ni inte håller er absolut lugna till dess, så ska ni få ändå mer smörj. Har ni förstått?"

"Ja tack", sa Anders.

Rasmus fnissade. Han hade inte hört ett ord av vad Peters hade sagt. Han var besatt av en enda tanke – att Kalle fanns bakom skärmen! Det var nästan som att leka kurragömma vetja! Eva-Lotta följde ångestfullt hans minspel. Tig, Rasmus, tig, bad hon bevekande inom sig själv. Men Rasmus hörde inte hennes tysta bön. Han fnissade olycksbådande.

"Vad flinar du åt", röt Peters ilsket.

Rasmus såg glad och hemlighetsfull ut.

"Du kan inte gissa vem som ...", började han.

"Det växer mycket blåbär här på ön", skrek Anders högt och vilt. Han skulle gärna ha velat säga nånting mera vettigt, men det var det enda han i sin nöd kunde hitta på. Peters tittade på honom med avsmak.

"Försöker du vara rolig", sa han. "Det kan du bespara dej."

"Haha, ingenjörn Peters", fortsatte Rasmus oförtrutet, "du vet inte vem som ..."

"Blåbär är nästan det bästa jag vet", skrek Anders, och Peters skakade på huvudet.

"Riktigt slug är du nog inte", sa han. "Men det gör också detsamma. Jag går nu. Jag ville bara varna er för att ställa till något mer ofog."

Han gick mot dörren. Men han hejdade sig innan han kom dit.

"Det var sant", sa han för sig själv. "Jag har kanske några rakblad i toalettskåpet här."

Toalettskåpet – det satt på väggen bredvid tvättstället. Bakom skärmen.

"Rakblad", skrek Eva-Lotta gällt. "Dom har jag ätit opp ... Jag menar att dom har jag kastat ut genom fönstret. Och jag har spottat på rakborsten."

Peters stirrade på henne.

"Jag tycker synd om era föräldrar", sa han kort och gick ut genom dörren.

Så var de ensamma. De satt på en brits alla tre och pratade med låg röst om det som hade hänt. Rasmus satt på golvet framför dem och hörde intresserat på.

"Det blåser för mycket", sa Kalle. "Vi kan inte göra ett enda dugg förrän det mojar."

"Ibland blåser det nio dygn i sträck", sa Anders som en liten uppmuntran.

"Vad ska du göra medan du väntar", undrade Eva-Lotta.

"Jag får ligga under stenfoten som en annan gråsugga", sa Kalle. "Men när Nicke har gått sista rondan om kvällen, då kommer jag till er och äter och sover här."

Anders fnissade.

"Det är så bra att jag önskar vi kunde göra om det med rödingarna", sa han.

De satt där länge. Och de hörde rop och skrik ute i skogen, där Peters och Nicke och Blom och Svanberg letade efter Kalle.

"Leta ni", sa Kalle bistert. "Ni hittar i alla fall inget annat än blåbär."

Det blev kväll, och det blev mörkt. Kalle orkade inte ligga under stenfoten mer. Han måste ut och röra på sig innan armar och ben visnade bort helt och hållet. Det var för tidigt att gå in till de andra. Nicke hade inte gjort kvällsronden än. Tyst och försiktigt spetade Kalle omkring i mörkret. Tänk att det kunde vara så skönt bara det där att röra på sig!

Han såg att det lyste i storstugan hos Peters. Fönstret stod öppet, och han hörde ett svagt mummel av röster. Vad talade de om där inne? Kalle kände äventyrlusten vakna inom sig. Om man smög alldeles tyst och ställde sig utanför det där fönstret, så skulle man kanske få höra ett och annat som kunde vara nyttigt att veta.

Han tassade närmare. Ett steg i taget. Lyssnade ängsligt mellan varje steg och stod till sist rakt under fönstret.

"Jag är trött på det här", hörde han Nicke säga med vresig röst. "Jag är så in i bänken trött på't, så jag vill inte vara med om't längre."

Och så Peters lugnt och iskallt:

"Jaså, du vill inte vara med längre! Och varför då, om jag får fråga?"

"För att det är något fel", sa Nicke. "Förut, då hörde man talas om *saken*, man skulle göra vad som helst bara det var bra för *saken*, sa dom åt en. En fattig och dum sjöman som man var, så trodde man på det där dösnacket. Men nu tror jag inte på't längre. För det kan aldrig vara rätt att hantera barnungar på det här viset, om det också är bra för *saken* aldrig så mycket!"

"Akta dej, Nicke", sa Peters. "Jag behöver väl inte påminna dej om hur det går för såna som försöker hoppa av?"

Det var tyst ett slag, men till sist sa Nicke surmulet:

"Nä, för all del, det vet jag nog!"

"Nä, då så", fortsatte Peters. "Och jag varnar dej för att göra några fler dumheter. Du pratar så dåraktigt, så jag börjar nästan misstänka att du lät grabben rymma med flit."

"Nä, hör nu, chefen", sa Nicke argt.

"Ånej, så dum kan väl inte ens du vara", sa Peters. "Till och med du måste ju inse vad det betyder för oss att han har stuckit sin väg."

Nicke svarade inte.

"Jag har aldrig varit så rädd i hela mitt liv", fortsatte Peters. "Och om inte planet kommer snart så går det galet det här, det kan du vara övertygad om."

Planet! Kalle spetsade öronen. Vad var det för ett plan som skulle komma?

Han blev avbruten i sina funderingar. Någon kom gående i mörkret, någon med en ficklampa. Han kom från den lilla stugan som låg nedanför professors bergknalle. Det måste väl vara Blom eller Svanberg, tänkte Kalle och presade sig tätt in mot väggen.

Men han behövde inte vara rädd. Mannen med ficklampan fortsatte motorstugan, och ett ögonblick senare kunde Kalle höra honom där inne hos de andra.

"Planet kommer klockan sju i morgon bitti", hörde han honom säga, och han kände igen Bloms röst.

"Det var då för innerligt väl", sa Peters. "Jag behöver verkligen komma härifrån. Bara det nu blir sånt väder så att dom kan landa."

"Åja, det har mojnät rätt bra", sa Blom. "Dom ville ha en ny rapport innan dom startar."

"Ge dom det då", sa Peters. "Här inne i viken blåser det väl i alla fall inte värre än att dom kan gå ner. Och du, Nicke, se till att ungen är klar klockan sju!"

'Ungen' – det var Rasmus förstås. Kalle knöt nävarna. Jaså, det skulle bli slutet på alltihop! Rasmus skulle skickas härifrån. Han skulle vara borta långt innan Kalle hann skaffa någon hjälp. Stackars, stackars Rasmus, vart skulle han ta vägen? Och vad skulle de göra med honom? Å, det var verkligen svinaktigt!

Det var precis som om Nicke hade kunnat höra Kalles tankar.

"Svinaktigt, det är vad det är", sa han. "En stackars liten unge som inget ont har gjort. Jag tänker inte hjälpa till. Chefen får sätta honom i planet själv."

"Nicke", sa Peters och hans röst lät skrämmande hård, "jag har varnat dej, och nu gör jag det för sista gången. Se till att ungen är klar klockan sju!"

"Fy tusan", sa Nicke. "Chefen vet lika bra som jag att barnstackarn aldrig kommer ifrån det med livet och inte professorn heller."

"Å, jag vet just inte det", sa Peters i lätt ton. "Om professorn vill bära sej förståndigt åt så ... Förresten hör det inte hit!"

"Fy tusan", sa Nicke om igen.

Kalle kände något tjockt i halsen. Han var så ledsen, det var så hopplöst alltsammans. De hade försökt, de hade verkligen försökt med alla sina krafter att hjälpa Rasmus och professorn. Men det hade inte tjänat något till. De där onda människorna tog hem spelet i alla fall. Stackars, stackars Rasmus!

Kalle snubblade framåt i mörkret full av förtvivlan. Han måste försöka få kontakt med professorn, han måste förbereda honom på det där planet, som skulle komma ner-

dimpande som en stor rovfågel i morgon bitti och slå klorna i Rasmus. Som skulle landa på vattnet nere i viken så fort Blom hade rapporterat att det hade mojnät tillräckligt ...

Kalle tvärstannade. Hur bar Blom sig åt för att rapportera det där? Hur i all sin dar bar han sig åt? Kalle visslade till. Det fanns förstås en radiosändare någonstans. Naturligtvis fanns det en radiosändare, det hade ju alla spioner och skurkar som behövde stå i kontakt med utlandet.

En liten tanke började arbeta inne i Kalles hjärna. En radiosändare – det var just vad han själv skulle vilja ha just nu. Himmel, var fanns den där sändaren? Han måste ha tag i den ... Kanske ... Kanske det fanns ett litet hopp i alla fall!

Den där lilla stugan ... Det var därifrån Blom hade kommit! Där låg den. Ett svagt ljus strömmade ut genom fönstret. Kalle darrade av upphetsning när han smög sig fram och kikade. Där fanns ingen människa. Men – under över alla under – radiosändaren var där, ja, den var där!

Kalle kände på dörren. Oläst ... tack, snälla lilla Blom! Med ett språng var Kalle framme vid sändaren och grep mikrofonen. Fanns det någon människa i denna vida värld som kunde höra honom? Fanns det någon som uppfattade hans förtvivlade rop?

"Hjälp, hjälp", bad han med låg, darrande röst. "Hjälp, det är Kalle Blomkvist som talar. Om det är nån som hör det här, så ring till farbror Björk ... Jag menar, ring till polisen i Lillköping och säj att dom ska komma till Kalvön och

rädda oss. Kalvön heter ön och den ligger ungefär fem mil sydost om Lillköping och det är bråttom, för vi är kidnappade. Skynda er och kom hit, för annars blir vi olyckliga, Kalvön heter ön och ...”

Fanns det någon i hela vida världen som hörde just den här sändaren? Någon som just nu satt och undrade varför den plötsligt blev tyst?

Själv undrade Kalle bara vad det var för ett lokomotiv som hade kört över honom, och varför det gjorde så ont i hans huvud. Men så sjönk han in i ett svart mörker och behövde inte undra något mer. Med en sista rest av medvetande hörde han Peters hatfyllda röst.

”Jag ska mörda dej, din lille lymmel! Nicke, kom och bär in honom till dom andra!”

”Nu måste vi tänka”, sa Kalle och kände försiktig på bulan som han hade i bakhuvudet. ”Rättare sagt – ni får tänka. För min hjärna har visst lossnat från stälken, tror jag.”

Eva-Lotta kom med en ny våt handduk som hon lindade om Kalles huvud.

”Så där”, sa hon. ”Och så ligger du stilla och rör dej inte.”

Kalle hade inget emot att ligga stilla. Efter de sista fyra fem dagarnas och nätternas strapatser kändes en mjuk bädd som en välsignelse i hela kroppen. Och det kändes skönt, om också en aning fånigt, att ligga där och bli ompysslad av Eva-Lotta.

”Jag sitter redan och tänker”, sa Anders. ”Jag sitter och tänker efter om det finns nån människa som jag tycker illare om än Peters, men jag kan inte komma på nån. Inte ens den där slöjdläraren som vi hade förra året. Han var ju en riktigt raring när man tänker efter.”

"Stackars Rasmus", sa Eva-Lotta. Hon tog ljusstaken och gick bort och lyste över Rasmus säng. Där låg han och sov så lugnt och tryggt som om inget ont fanns i världen. I det fladdrande ljusskenet var han mer änglalik än någonsin, tyckte Eva-Lotta. Ansiktet hade magrat, kinderna, som skuggades av långa, mörka ögonfransar, var så smala, och den mjuka, barnsliga munnen som brukade pladdra så många dumheter var obeskrivligt rörande, när han sov. Han såg så liten och försvarslös ut att all Eva-Lottas moderlighet som en värk strömmade till hennes hjärta, när hon tänkte på det där planet som skulle komma i morgon bitti.

"Finns det verkligen ingenting vi kan göra", sa hon modlöst.

"Jag skulle vilja låsa in Peters nånstans tillsammans med en helvetesmaskin", sa Anders och knep blodtörstigt ihop munnen. "En liten helvetesmaskin som rätt som det var sa 'klick', och så var det ajöss med den knölen!"

Kalle skrattade tyst för sig själv. Han hade kommit att tänka på något.

"Apropå låsa in", sa han, "så är vi egentligen inte ett dugg inlåsta. Jag har ju nyckeln vetja! Vi kan rymma när vi vill."

"Ja, du gode Moses", sa Anders överraskad. "Du har ju nyckeln! Vad väntar vi på? Kom så sticker vi!"

"Nä, Kalle måste ligga stilla", sa Eva-Lotta. "Efter en sån där stjärnsmäll får han inte så mycket som lyfta huvudet från kudden."

"Vi väntar ett par timmar", sa Kalle. "Om vi försöker ta ut Rasmus i skogen nu, så kommer han att tjuta så att det hörs över hela ön. Och vi sover bättre här än under nån buske i skogen."

"Du pratar så klokt så man skulle nästan kunna tro att din hjärna har börjat fungera igen", medgav Anders. "Jag vet hur vi gör. Sover ett par timmar först och sticker iväg så där vid 5-tiden. Och så får vi be till Gud att det har mojnats så pass under tiden att någon av oss kan simma över till fastlandet och hämta hjälp."

"Ja, annars spricker alltihop", sa Eva-Lotta. "Vi kan inte hålla oss gömda här på ön nån längre tid. Jag vet hur det är att vara i skogen med Rasmus utan mat."

Anders kröp ner i sin sovsäck som Nicke godhetsfullt hade låtit honom behålla.

"Ge mej kaffe på sängen klockan fem", sa han. "Nu ska jag sova."

"Godnatt då", sa Kalle. "Jag känner på mej att det kommer att hända en hel del i morron."

Eva-Lotta la sig på sin brits. Hon stoppade händerna under nacken och stirrade upp taket, där en dum fluga surrade omkring och åstadkom små lätta dunsar var gång hon stötte emot.

"Förresten tycker jag ganska bra om Nicke", sa Eva-Lotta.

Så rullade hon över på sidan och blåste ut ljuset.

Kalvön, fem mil och tre kilometer sydost om Lillköping, är stor och vidsträckt bara för den som irrar omkring och letar efter en koja i skogen. För den som nalkas i ett flygplan är ön inget annat än en liten, liten grön prick i ett blått hav fullt med många likadana små gröna prickar. Från någonstans långt, långt borta har just nu ett flygplan startat sin färd mot den lilla ön i havsbandet som ligger där bland tusen andra och likadana. Planet har starka motorer och det behöver inte många timmar för att komma till sitt mål. De brummar entonigt och ihållande, de där motorerna, och snart kan man på Kalvön höra det malande lätet som sakta växer i styrka och stiger till ett skrämmande dån när maskinen går ned i sundet.

Havet häver sig tungt i dyningarna efter stormen, men inne i viken är det lä, och med ett sista öronbedövande brak rusar planet över vattenytan och lägger sig stilla vid bryggan.

Då äntligen vaknar Kalle. Och i samma ögonblick förstår han, att det där bruset och dånnet inte alls kommer från Niagara som han drömde utan från planet som ska hämta Rasmus och professorn.

"Anders! Eva-Lotta! Vakna!"

Det låter som ett jämmerrop och skrämmer ögonblickligen upp de andra ur sängarna. De inser olyckans hela vidd. Nu behövs det nästan ett underverk om de ska hinna undan i tid. Kalle kastar en blick på klockan, samtidigt som

han sliter Rasmus ur sängen. Den är bara fem. Vad är det nu också för fasoner att komma sättande två timmar före den bestämda tiden?

Rasmus är sömnig och vill inte alls stiga upp, men de bryr sig inte om hans protester. Eva-Lotta kränger hårdhänt på honom hans overall, och han fräser som en arg kattunge. Anders och Kalle står bredvid och hoppar av otålighet. Rasmus bara stretar emot, och till sist tar Anders honom i nackskinnen och ryter:

"Inbilla dej inte att en sån där grinolle som du nånsin får bli nån vit ros!"

Det hjälper. Han tiger, och Eva-Lotta sätter snabbt och målmedvetet på honom hans gymnastikskor. Och Kalle böjer sig ner över honom och säger vädjande:

"Rasmus, vi ska rymma igen! Vi ska kanske vara i den där trevliga kojan, du vet. Du måste springa det värsta du kan!"

"Jag har väl aldrig sett på maken", säger Rasmus, för så brukar pappa säga ibland. "Jag har väl aldrig sett på maken såna påhitt!"

Nu är de klara. Kalle springer fram till dörren och lyssnar spänt. Men allt är tyst. Det verkar som om vägen skulle vara fri. Han trevar i byxfickan efter nyckeln. Trevar och trevar ...

"Nä, nä, nä", jämrar sig Eva-Lotta, "kom inte och säj att du har tappat nyckeln!"

"Den *måste* finnas här", säger Kalle och är så nervös att

händerna darrar. "Den måste finnas här!"

Men byxfickan är tom, hur han än gräver. Han har aldrig känt något så tomt som den där fickan. Anders och Eva-Lotta tiger. Biter hjälplöst på fingrarna och väntar.

"Tänk om den ramlade ur när dom bar in mej hit i går kväll", säger Kalle.

"Ja, varför skulle den inte ramla ur, när allting annat är så trassligt", säger Eva-Lotta bittert. Det är ju bara vad man kunde vänta sej."

Sekunderna går. De dyrbara sekunderna. De letar febrilt på golvet allihop. Inte Rasmus. Han har börjat leka med sina barkbåtar, och de åker över Kalles brits som är Stora Stilla Havet. Där ligger en nyckel i Stora Stilla Havet och Rasmus tar upp den och låter den vara kapten på en båt som heter 'Hilda av Göteborg'. Det är Nicke som har döpt båten till ett så fint namn. Precis likadant hette den båt som Nicke var jungman på en gång för länge sen.

Sekunderna går. Kalle och Anders och Eva-Lotta letar och är färdiga att skrika av nervositet. Men Rasmus och kaptenen på 'Hilda av Göteborg' är inte nervösa, inte ett dugg. De seglar över Stora Stilla Havet och har så trevligt, ända tills Eva-Lotta med ett skrik rycker kaptenen från hans post och lämnar 'Hilda av Göteborg' herrelös ibland bränningarna.

"Fort, fort", ropar Eva-Lotta och ger Kalle nyckeln. Han tar den och ska just sätta den i låset. Men då hör han

något, och han kastar en förtvivlad blick på de andra.

"Det är för sent, dom kommer nu", säger han.

Det är egentligen en överflödig upplysning, ty på de andras bleka ansikten kan han se att de har hört lika bra som han själv.

Den som kommer har bråttom, över alla gränser bråttom. De hör en nyckel i låset, dörren slits upp, och Peters står där och ser fullkomligt vild ut. Han rusar rakt fram till Rasmus och tar honom i armen.

"Kom", säger han i brysk ton, "skynda dej och kom!"

Men nu är Rasmus arg på alla övergrepp. Vad kommer de här och rycker för? Först kaptenen på 'Hilda' och nu honom själv!

"Tänk för att jag inte gör det", säger han rasande. "Gå din väg, dumma ingenjörn Peters!"

Då böjer Peters sig ner och tar honom med ett hårt grepp om livet. Han går mot dörren. Utsikten att bli skild från Eva-Lotta och Kalle och Anders skrämmer Rasmus från vettet. Han sprattlar och skriker:

"Jag vill inte ... jag vill inte ... jag vill inte!"

Eva-Lotta slår händerna för ansiktet och gråter. Det är så ohyggligt. Kalle och Anders har också svårt att behärska sig. De står orörliga och förtvivlade och hör Peters låsa, hör honom gå, hör Rasmus skrik som så småningom dör bort.

Men då blir det liv i Kalle. Han tar fram sin nyckel igen. De har ingenting mer att förlora. Och de måste åtminsto-

ne se det sorgliga slutet på historien, så att de kan berätta allt för polisen sedan. Sedan när det är för sent, och Rasmus och professorn försvunna någonstans där svensk polis inte kan göra ett enda dugg.

De ligger bakom några buskar nära bryggan och följer med svidande ögon de dramatiska händelserna.

Där är planet. Och där kommer Blom och Svanberg med professorn mellan sig. Fången, som har armarna bakbundna, gör inget motstånd. Han verkar nästan apatisk. Kliver undergivet in i planet och sitter där och stirrar uttryckslost framför sig. Då kommer Peters springande uppifrån storstugan. Han bär fortfarande Rasmus, och Rasmus sprattlar lika vilt och skriker lika vilt som förut.

"Jag vill inte ... jag vill inte ... jag vill inte!"

Peters går snabbt längs den långa bryggan, och när professorn får syn på sin son ser han mer förtvivlad ut än de trodde någon människa kunde göra.

"Jag vill inte ... jag vill inte ... jag vill inte", skriker Rasmus. Peters ger honom rasande ett slag för att få honom att tiga, och Rasmus skriker värre än någonsin.

Då står plötsligt Nicke på bryggan utan att de har sett varifrån han kom. Han är röd i ansiktet, och han knyter nävarna. Men han rör sig inte, står bara stilla och tittar efter Rasmus med ett obeskrivligt uttryck av sorg och medlidande i ögonen.

"Nicke", skriker Rasmus, "hjälp mej, Nicke! Nicke, hör du inte ..."

Den spåda rösten bryts, han gråter förtvivlat och sträcker armarna mot den där Nicke som brukar vara så snäll och gör så fina barkbåtar.

Och då händer något. Som en stor, ilsken tjur rusar Nicke längs bryggan. Han kommer ifatt Peters alldeles framme vid planet, och med ett rytande sliter han till sig Rasmus. Han ger Peters ett knytnävsslag under hakan så att han vacklar. Och innan han återfått balansen är Nicke i fullt språng på väg tillbaka längs den långa bryggan.

Peters skriker efter honom, och Eva-Lotta ryser, ty hon har aldrig hört ett värre skrik.

"Stanna, Nicke! Annars skjuter jag!"

Men Nicke stannar inte. Han trycker bara Rasmus ännu hårdare intill sig och springer mot skogen.

Då smäller ett skott. Och så ett till. Men tydligen är Peters alltför upprörd för att kunna sikta rätt. Nicke löper vidare och är snart försvunnen mellan granarna.

Det vrål som Peters häver upp är knappast mänskligt. Han tecknar åt Blom och Svanberg att följa med. Och så rusar de alla tre efter rymlingen.

Kalle och Anders och Eva-Lotta ligger kvar bakom busken och stirrar vettsskrämda bort mot skogen. Vad är det som sker där inne mellan granarna? Det känns nästan ännu otäckare när man ingenting kan se – bara höra Peters för-

färliga röst som skriker och svär och så småningom avlägsnar sig allt längre in i skogen.

Då vänder Kalle blicken åt andra hållet. Mot planet. Professorn sitter där och piloten som vaktar honom och maskinen. Men ingen mer.

"Anders", viskar Kalle, "får jag låna din kniv?"

Anders drar slidkniven ur bältet.

"Vad tänker du göra", viskar han.

Kalle känner provande på kniveggen.

"Sabotage", säger han. "Sabotage på planet. Det är det enda jag kan tänka ut just nu."

"Åja, det är inte så dumt tänkt med den buckliga skal-len", viskar Anders uppmuntrande.

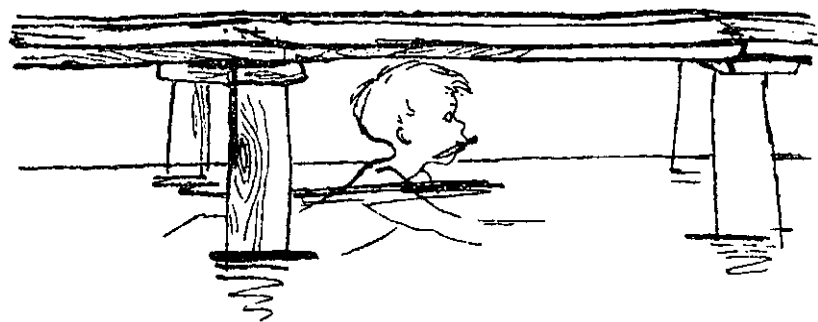
Kalle har fått av sig kläderna.

"Ge till ett par ordentliga tjut om en minut eller så", säger han till de andra. "Så att piloten tittar hitåt."

Så ger han sig iväg. Smyger i en vid båge mellan granarna och nalkas bryggan. Och när Eva-Lotta och Anders ger upp sina indiantjut springer han de få återstående metrarna fram till bryggan och glider ner i vattnet.

Han har räknat rätt. Piloten tittar vaksamt åt det håll varifrån tjutet kom, och ser inte den smala pojkkroppen som flyger förbi som en blix.

Kalle simmar under bryggan. Ljudlöst – precis som de har tränat så många gånger i rosornas krig. Snart har han nått slutet på bryggan och är framme vid planet.

Han kikar försiktigt upp och ser piloten genom den öppna kabindörren. Han ser också professorn, och vad mera är – professorn ser honom. Piloten stirrar ihärdigt bort mot skogen och ser ingenting. Kalle håller upp kniven och gör några huggande rörelser med den för att professorn ska förstå varför han har kommit.

Och professorn förstår. Och han inser också vad han själv bör göra. Om Kalle går löst på planet med den där kniven kommer det otvivelaktigt att uppstå en del oljud som piloten inte kan undgå att höra. Ifall han inte blir distraherad av ännu värre oljud på annat håll.

Professorn åtar sig att svara för oljudet. Han börjar skrika och gorma och stampa i golvet. Piloten får gärna tro att han har blivit galen – att han inte är det är minsann ett rent underverk!

Piloten rycker förfärad till vid det första höga skriket från fången. Det skrämmer honom för att det kommer så oväntat. Och så blir han arg, för att han blev rädd.

”Håll käften”, säger han med en egendomlig främmande brytning. Han kan inte mycket svenska, men så mycket kan han i alla fall.

”Håll käften du”, säger han, och den egendomliga brytningen gör att det låter riktigt gemytligt.

Men professorn skriker och sparkar värre än någonsin.

”Jag bråkar så mycket jag vill”, skriker han, och just då känner han att det är riktigt skönt att få sparka och föra väsen ett slag. Det lättar på trycket på hans spända nerver.

”Håll käften du”, säger piloten, ”annars slår jag näsan av!”

Men professorn skriker, och nere vid vattnet arbetar Kalle fort och metodiskt. Alldeles invid sig har han planets vänstra ponton, och han stöter kniven genom den gång på gång, bänder och stöter överallt, var han kommer åt. Vattnet börjar sippra in genom de många små hålen. Kalle är nöjd med sitt verk.

”Jojo, ni skulle allt ha användning för lite ogenomtränglig lättmetall, när allt kommer omkring”, tänker han när han simmar tillbaka under bryggan.

”Håll käften du”, säger piloten om igen så gemytligt. Och den här gången lyder professorn.

Detta är tisdagen den första augusti, och klockan är sex på morgonen. Solen lyser över Kalvön, sjön är blå, ljungen blommar, gräset är vått av dagg, Eva-Lotta står i en buske och kräks. Kommer hon inte att må illa i hela sitt liv var gång hon minns den här morgonen? Inte kommer de någonsin att kunna glömma den, varken hon eller någon av de andra som var med.

Det var det där skottet. Någonstans inne i skogen var det någon som sköt. Långt borta, ganska långt borta. Men i morgonens stillhet ekade det högt och olycksbådande, och ljudet träffade trumhinnorna så pinande klart och skarpt att man började må illa och måste gå undan och kräkas.

Man visste inte vad den där kulan träffade för ett mål. Visste bara att Rasmus och Nicke fanns där inne i skogen tillsammans med en grym människa som var beväpnad. Och man kunde ingenting göra. Bara vänta, fast man inte riktigt visste på vad. Vänta på att något skulle hända – vad som helst som kunde ändra den här olidliga situationen.

Vänta i all evinnerlighet! Det kändes som om det gick en livstid. Ska det kanske vara så här alltid – tidig morgonsol över en lång brygga, ett plan som gungar på vattnet, en liten sädesärla som trippar mellan ljungtuvorna, rödmyror som krälar över stenen bakom buskarna där man ligger på magen och väntar. Och inne i skogen inget annat än tystnad. Ska det verkligen fortsätta i all evighet ...?

Anders har goda öron, han är den som hör det först.

"Jag hör någonting", säger han. "Jag undrar om det inte kommer en motorbåt!"

De andra lyssnar. Jo sannerligen – det allra svagaste knatter hörs någonstans ute från sjön. I denna övergivna skärgård, som tycks vara glömd av Gud och människor, är detta svaga knatter det första ljud som når dem från yttervärlden. Under de fem dagar de har varit på ön har där inte syns till en människa, inte en motorbåt, inte ens en liten eka med abborrfiskare. Men nu finns där en motorbåt någonstans ute på fjärden. Kommer den hit? Vem vet? Här är så många vikar och sund, det finns tusen möjligheter att den där båten är på väg åt ett helt annat håll. Men om den kommer – kan man inte då springa ut på bryggan och skrika med sina lungors fulla kraft: "Kom hit, kom hit, innan det är för sent!" Men tänk om det är ett litet muntert semestersällskap i båten, som vinkar och skrattar och far vidare och inte bryr sig om att komma närmare och höra vad det är fråga om?

Spänningen och ovissheten blir för varje ögonblick svårare att uthärda.

"Vi blir aldrig människor efter det här", säger Kalle.

De andra hör inte på honom. De är inte medvetna om *något* annat än det där knattret ute från sjön. Och det kommer närmare. Snart kan de se båten långt, långt borta. Båtarna – det är minsann två stycken!

Men från skogen kommer det också någon. Det är Peters. Och hack i häl efter honom Blom och Svanberg. De springer mot planet som om det gällde livet. Kanske har de också hört motorbåtarna och är rädda nu. Nicke och Rasmus syns inte till. Betyder det att... nej, de orkar inte tänka på vad det betyder! Deras ögon följer Peters. Han är framme vid planet nu, och han klättrar in i kabinen till professorn. Blom och Svanberg är där tydligen inte plats för. De kan höra hur Peters skriker åt dem: "Göm er i skogen så länge! Ni blir hämtade i kväll!"

Propellern surrar. Planet börjar rusa fram och tillbaka över vattnet, och Kalle biter sig hårt i läppen. Nu ska det visa sig om hans sabotage har lyckats eller ej.

Fram och tillbaka. Fram och tillbaka över vattnet. Men planet lyfter inte. Det lutar tungt över på vänster sida, lutar djupare och djupare, och så tippas det över.

"Hurra", skriker Kalle glömsk av allt annat. Men så minns han att professorn finns där i planet också, och när han ser att det börjar sjunka blir han orolig.

"Kom", skriker han åt de andra. Och de störtar fram ur buskarna, en vild liten krigshär som legat i bakhåll så länge.

Planet har sjunkit ute i sundet. Det syns inte mer. Men där simmar människor i vattnet. De räknar oroligt, jo, där är tre stycken.

Och så plötsligt är motorbåtarna där. Motorbåtarna som de nästan hade hunnit glömma. Och du gode Moses, vem är det som står i fören på den ena?

"Farbror Björk! Farbror Björk! Farbror Björk!"

De skriker så att stämbanden håller på att spräckas.

"O, det är farbror Björk", snyftar Eva-Lotta, "O, lilla söta, vad det är skönt att han är här!"

"Och så mycket poliser han har med sej sen", skriker Kalle vild av glädje och lättnad.

Allt är en enda soppa där ute i sundet. De ser bara ett vimmel av uniformer och livbojar som kastas ut och folk som blir uppdragna ur vattnet. Åtminstone två ser de som blir uppdragna. Men var är den tredje?

Den tredje simmar mot land. Han tar inte emot någon hjälp tycks det. Tänker visst rädda sig själv. Den ena motorbåten sätter kurs efter honom. Men då har han redan fått långt försprång.

Nu når han bryggan. Klänger sig fast, klättrar upp, kommer med långa klafsande språng rakt mot den plats där Anders och Eva-Lotta och Kalle befinner sig. De har kru-

pit bakom buskarna igen, ty han som kommer springande är desperat och de är rädda för honom.

Nu är han alldeles intill dem, och de ser hans ögon som är fulla av raseri och besvikelse och hat. Men han använder inte sina ögon, han ser inte den lilla krigshären bakom busken. Han vet inte att han har sina bittraste fiender så nära. Men just när han löper förbi sticker där fram ett smalt, knotigt pojkben i hans väg. Med en svordom faller han framstupa bland ljungtuvorna. Och nu är de över honom, hans fiender, alla tre på en gång. De lägger sig platt på honom, håller hans armar och ben fjättrade, trycker hans huvud mot marken och skriker så att det ekar:

"Farbror Björk, farbror Björk, kom och hjälp!"

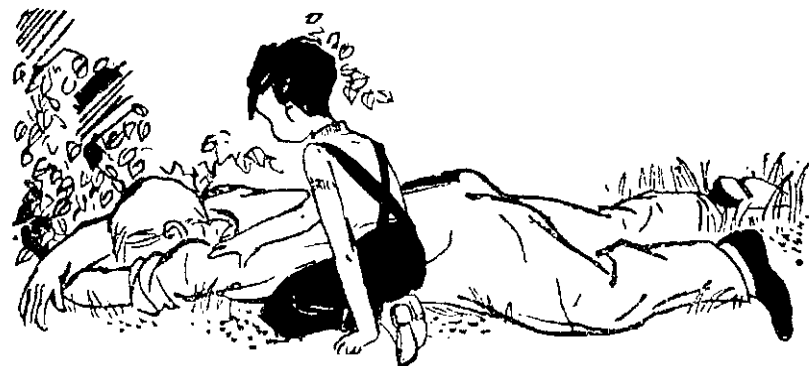
Och farbror Björk kommer. Naturligtvis. Än har han aldrig svikit sina vänner, de tappra riddarna av Vita Rosen.

Men inne i skogen ligger en man på rygg i mossan, och en liten pojke sitter bredvid och gråter.

"Titta, Nicke, du blöder ju", säger Rasmus. Det är en röd fläck på Nickes skjorta och den växer hastigt. Rasmus petar på den med ett smutsigt pekfinger.

"Fy bubblan, vad han är dum, den där Peters! Har han skjutit på dej, Nicke?"

"Ja", säger Nicke, och hans röst är så liten och konstig. "Ja, han sköt på mej ... Men gråt inte för det du ... huvudsaken är att du klarar dej!"

Han är en fattig och dum sjöman, och han ligger där och tror att nu ska han dö. Och han är glad. Han har gjort så många dumheter i sitt liv, och han är glad att det sista han gjorde var riktigt och bra. Han har räddat Rasmus. Han vet det inte själv där han ligger, men han vet åtminstone att han har försökt. Han vet att han sprang tills hans hjärta pumpade som en blåsbälg och han kände att han inte skulle orka mer. Han vet att han höll Rasmus så hårt i famnen, ända tills kulan kom och han föll. Och Rasmus sprang som en liten skrämde harunge in mellan träden och gömde sig. Men nu är han tillbaka hos Nicke igen, den lille harungen, och Peters är försvunnen. För han fick plötsligt så brått att komma iväg. Han tordes visst inte stanna och leta efter Rasmus. Och därför är de ensamma nu, Nicke och den här lille knatten som sitter bredvid honom och gråter och är den enda som Nicke någonsin har brytt sig något vidare om. Nicke begriper inte själv hur det hade gått till. Han

minns inte hur det började ... Kanske började det redan första dan, när Rasmus hade fått pilbågen och till tack slog sina armar om Nickes ben och sa:

"Jag tycker att du är så snäll, lille Nicke!"

Men nu har Nicke ett stort bekymmer. Hur ska han kunna få Rasmus härifrån – tillbaka till de andra? Något måste ha hänt där nere vid bryggan. Det där planet kom aldrig iväg, och motorbåten måste väl betyda någonting. Det är något som säger Nicke att slutet har kommit på den här eländiga historien och att Peters är en färdig man – lika färdig som han själv. Nicke är nöjd. Allt skulle vara så bra, bara Rasmus kunde komma tillbaka till sin far nu genast. Ett litet barn kan inte sitta i skogen och se en människa dö. Det vill Nicke bespara sin vän, men han vet inte hur det ska gå till. Han kan inte säga till honom: "Du ska gå, för gamle Nicke ska dö nu, och då vill han var ensam ... ligga här alldeles ensam och vara glad över att du är en fri och lycklig pojke igen, som kan leka med din pilbåge och dina barkbåtar som Nicke har gjort åt dej."

Nej, så kan man inte säga! Och nu lägger Rasmus sin arm om hans hals och säger med sitt ömmaste tonfall:

"Kom nu, lille Nicke, så går vi härifrån! Vi går till min pappa!"

"Nej, Rasmus", säger Nicke mödosamt. "Jag kan inte gå någe vidare, förstår du, jag får lov att bli här. Men du ska gå själv ... Jag vill att du ska gå!"

Rasmus sätter ut underläppen.

"Tänk för att jag inte gör det", säger han bestämt. "Jag väntar tills du går med. Så det så!"

Nicke svarar inte. Han har inga krafter kvar, och han vet inte vad han ska säga. Och Rasmus borrar in sin näsa mot hans kind och viskar:

"För jag tycker om dej så mycke' så mycke'!"

Då gråter Nicke. Han har inte gråtit sedan han var barn. Men nu gråter han. För att han är så trött och för att det är första gången som någon säger en sådan sak till honom.

"Tänk att du gör det", snörvlar han. "Tänk att du kan tycka om en kidnappare, va?"

"Ja, men jag tycker att kidnappare är snälla", försäkrar Rasmus.

Nicke samlar sina sista krafter.

"Rasmus, nu måste du göra som jag säger. Du måste gå till Kalle och Anders och Eva-Lotta. Du ska ju bli en vit ros vetja! Det vill du väl."

"Jaa, det förstår men ..."

"Nå, då så! Skynda dej då! Jag tror att dom väntar på dej."

"Ja men du då, Nicke?"

"Jag ligger här i mossan och har det så skönt. Ligger här och vilar mej och hör hur fåglarna kvittrar."

"Ja men ...", säger Rasmus. Då hör han någon ropa långt borta. Någon som ropar hans namn.

"Det är ju pappa", säger Rasmus glatt.

Då gråter Nicke igen, men alldeles tyst nu, med huvudet ner i mossan. Ibland är Gud god emot en gammal syndare – nu behöver han inte vara orolig för Rasmus mer. Han gråter av tacksamhet ... Och för att det är så svårt att säga adjö till den här lilla figuren i smutsig overall som står där och tvekar om han ska gå till sin pappa eller stanna hos Nicke.

"Gå och säj åt din pappa att det ligger en trasig gammal kidnappare här i skogen", säger Nicke.

Då slår Rasmus om igen sina armar om hans hals och snyftar:

"Du är inte nån trasig gammal kidnappare, Nicke!"

Nicke lyfter mödosamt sin hand och klappar Rasmus på kinden.

"Ajö med dej, Rasmus", viskar han. "Gå nu och bli en vit ros. Den finaste lilla vita ros ..."

Rasmus hör sitt namn ropas igen. Han reser sig snyftande, står där obeslutsam och ser på Nicke. Så går han. Vänder sig om ett par gånger och vinkar. Nicke orkar inte vinka tillbaka, men han följer den lilla barngestalten med sina dumma blå ögon som är fulla av tårar.

Nu finns där ingen Rasmus mer. Nicke sluter ögonen. Han är nöjd nu – och trött. Det ska bli skönt att få sova.

"Valter Sigfrid Stanislaus Peters", sa statspoliskommissarien, "det stämmer precis. Äntligen! Tycker ni inte själv det var på tiden att ni blev stoppad?"

Ingenjör Peters svarade inte på frågan.

"Ge mej en cigarrett", sa han otåligt.

Konstapel Björk gick fram och stack en Robin Hood mellan hans läppar.

Han satt på en sten invid bryggan. Händerna var låsta i handbojor. Bakom honom stod de andra, Blom och Svanberg och den utländska piloten.

"Ni kanske vet att vi har varit efter er ganska länge", fortsatte poliskommissarien. "Vi hade pejlat er sändare för två månader sen, men ni försvann just när vi skulle ta er. Tröttnade ni på spionjobbet, eftersom ni slog er på människorov i stället?"

"Det ena kan vara lika bra som det andra", sa Peters med ohöjd cynism.

"Ja, kanske det", sa kommissarien. "Men nu är det i varje

fall slut med både det ena och det andra för ert vidkommande.”

”Ja, nu är man nog färdig med det mesta”, medgav Peters bitter. Han drog ett par djupa bloss på cigaretten.

”Det är en sak som jag gärna skulle vilja veta”, sa han. ”Hur fick ni reda på att jag fanns här på Kalvön?”

”Det visste vi inte förrän vi kom hit”, sa poliskommissarien. ”Och att vi kom hit, det berodde bara på att en gammal skollärare i Lillköping råkade snappa upp ett litet kortvågsmeddelande från vår vän Kalle Blomkvist i går kväll.”

Peters kastade en hätsk blick på Kalle.

”Kunde just tro det”, sa han. ”Kunde jag inte ha kommit två minuter tidigare och knockat honom på allvar! Fördömda ungar! Det är deras fel från början till slut. Jag slåss hellre med hela svenska säkerhetspolisen än med dom där tre.”

Kommissarien gick fram till de tre vita rosorna som satt på bryggan.

”Säkerhetspolisen kan vara glad åt att ha ett par så prima medhjälpare”, sa han.

De tre slog blygsamt ner ögonen. Och Kalle tänkte att det var nog egentligen inte säkerhetspolisen de hade hjälpt, utan strängt taget bara Rasmus.

Peters släckte fimpen med klacken och svor tyst och innerligt.

”Vad väntar vi på”, sa han vresigt. ”Låt oss komma iväg!”

En liten grön ö bland hundratal andra i ett blått sommarhav. Solen lyser över de små stugorna, över den långa bryggan och över alla båtarna som ligger där och guppar på vågorna. Högt över grantopparna seglar mäsarna på vita vingar. Då och då dyker en av dem blixtnabbt ner i vattnet och kommer upp med en löja i näbben. Den lilla sädesärlan trippar fortfarande så beskäftigt mellan ljungtuvorna, och rödmyrorna krälar nog ännu över stenen där borta. Så ska det kanske fortsätta i dag och i morgon och alla dagar intill sommarens slut. Men ingen ska veta om det, ty ingen ska vara där. Om en liten, liten stund kommer den här ön att vara övergiven och försvunnen för deras blickar, de ska aldrig se den mer.

”Nu ser jag inte Eva-Lottas stuga längre”, sa Kalle.

De satt hopkrupna i aktern av motorbåten och stirrade envist mot den grönskande ön som de nu höll på att lämna. De såg sig tillbaka och ryste. De var lyckliga att få lämna det där soliga, gröna fängelset.

Rasmus såg sig inte tillbaka. Han satt i sin pappas knä och var orolig för att pappa hade så mycket skägg i ansiktet. Tänk om det växte ut och blev så långt att det trasslade in sig i hjulen när han körde motorcykeln!

Det var en sak till som oroade honom.

”Pappa, varför sover Nicke när det är mitt på dan? Jag vill att han ska vara vaken och prata med mej.”

Professorn kastade en bedrövad blick mot baren där Nicke låg medvetslös. Skulle han någonsin få tillfälle att tacka den där mannen för vad han hade gjort för hans son? Troligen inte. Det var illa ställt med Nicke, han hade mycket små chanser att överleva. Det skulle ta åtminstone två timmar innan han kom på operationsbordet, och då var det antagligen för sent. Det här var i sanning en kapplöpning med döden. Konstapel Björk gjorde nog sitt yttersta för att pressa upp farten men ...

"Nu ser jag inte bryggan längre", sa Eva-Lotta.

"Nä, och skönt är det", sa Kalle. "Men titta, Anders, där borta är vår badklippa!"

"Och vår koja", mumlade Anders.

"Kojor är det roligt att sova i, må du tro, pappa", sa Rasmus.

Kalle kom plötsligt att tänka på en sak som han måste tala med professorn om.

"Jag hoppas verkligen att farbrors motorcykel står kvar där vi ställde den", sa han. "Jag hoppas att ingen har knyckt den."

"Vi kan fara dit endera dan och ta reda på den", sa professorn. "Jag är mycket mer orolig för mina papper."

"Sss", sa Kalle. "Dom har jag ju gömt på ett säkert ställe."

"Nu kan du väl tala om var", sa Eva-Lotta nyfiket.

Kalle log hemlighetsfullt.

"Gissa! I byrålådan på bagerivinden förstås!"

Eva-Lotta gav till ett tjut.

"Är du inte klok", skrek hon. "Tänk om rödingarna har knyckt dom!"

Kalle såg lite oroad ut vid tanken. Men han lugnade sig snabbt.

"Sss", sa han, "då knycker vi tillbaka dom!"

"Ja", sa Rasmus ivrigt. "Vi häver opp härskrin och knycker tillbaka dom. Jag ska också bli en vit ros, pappa!"

Detta sensationella meddelande tröstade inte professorn.

"Kalle, du gör mig gråhårig", sa han. "Visserligen står jag i tacksamhetsskuld till dej så länge jag lever, men ett säger jag dej, att om papperen är borta ..."

Konstapel Björk avbröt honom.

"Var inte orolig, professorn! Om Kalle Blomkvist säger att ni ska få era papper, så får ni dom också!"

"Nu är i alla fall Kalvön försvunnen helt och hållet", sa Anders och spottade ner i det forsande kölvattnet.

"Och Nicke, han bara sover och sover", sa Rasmus.

Det gamla kära högkvarteret – ingen har någonsin haft ett bättre högkvarter än Vita Rosen! Bagerivinden är stor och rymlig, och där finns så många trevliga saker. Som ekorrar samlar i sitt bo, så har de vita rosorna under årens lopp dragit hit alla sina dyrbarheter. Bågar, sköldar och träsvärd pryder väggarna. Det finns en trapets i taket. Bordtennis-

bullar, boxhandskar och gamla veckotidningar trängs i hörnen. Och vid ena långväggen står Eva-Lottas gamla skamfilade byrå, där Vita Rosen förvarar sitt hemliga relikskrin. I detta skrin ligger professors ritningar. Rättare sagt låg. Han har fått tillbaka dem nu, de där välsignade papperen som har vållat så mycket bekymmer, och för framtiden kommer han att ha dem säkert inlåsta i bankfack.

Nej, rödingarna hade inte tagit dem, Eva-Lottas farhågor var ogrundade.

"Fast om vi hade anat att dom fanns där, så skulle vi ha fört dom till *vårat* högkvarter i stället", sa Sixten, när alla riddare av Röda och Vita Rosen tillsammans gick igenom vad som hade hänt. De satt i bagarmästarns trädgård på sluttningen ner mot ån, och Anders berättade hela den kusliga historien med många yviga gester och stora ord.

"Det började med att jag hängde i den där busken i torsdags natt. Sen dess har man inte haft en lugn stund", försäkrade han.

"Jämt har ni tur", sa Sixten bittert. "Varför kunde inte kidnapparna ha kommit ett par minuter tidigare, när vi gick förbi Eklunds villa?"

"Du tar då till", sa Eva-Lotta. "Stackars Peters, skulle han ha haft er att dras med också, räcker det inte med livsstraff?"

"Tigger du smörj", sa Sixten.

Det var första kvällen efter hemkomsten. Sedan dess har

det gått ett par dagar. Och just nu är de vita rosorna församlade i sitt högkvarter på bagerivinden. Ledaren står mitt på golvet och talar med mäktig röst.

"En ädel man och tapper krigare ska nu dubbas till riddare av Vita Rosen. En kämpe vars namn är fruktat vida omkring. Rasmus Rasmusson – stig fram!"

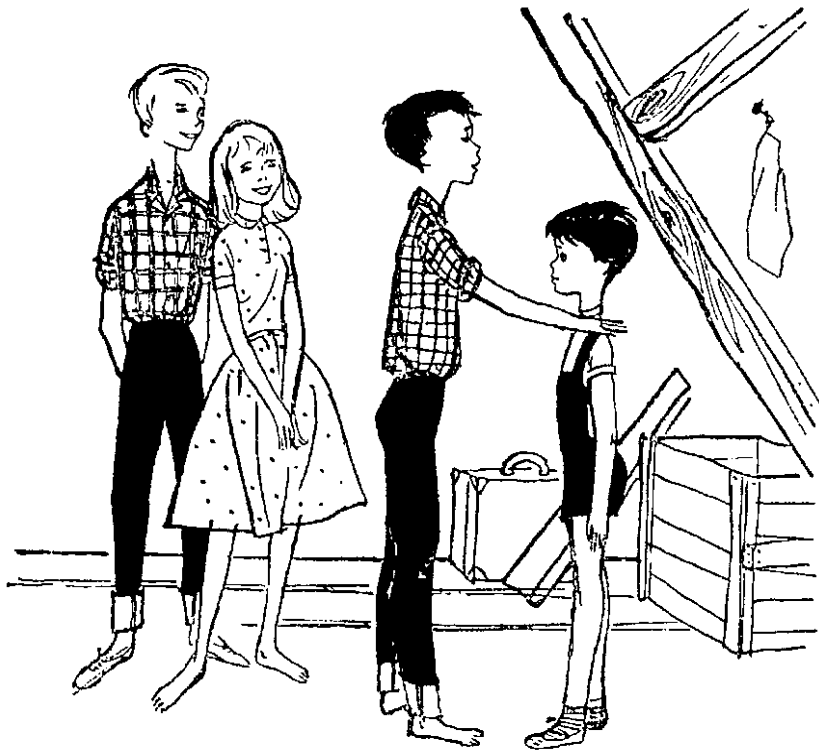
Den fruktade kämpen stiger fram. Väl är han liten och föga skräckinjagande att se på, men på hans panna brinner den hänförelsens eld som kännetecknar en riddare av Vita Rosen. Han lyfter sin blick mot ledaren. Det är ett ljus där inne i de mörkblå ögonen, ett ljus som tydligt röjer att en djup och innerlig längtan nu blir uppfylld. Äntligen ska han få bli en vit ros – äntligen!

"Rasmus Rasmusson, nu ska du lyfta din högra hand och svära en dyr ed. Du ska svära att vara trogen mot Vita Rosen nu och i alla dagar, att icke förråda några hemligheter och att bekämpa Röda Rosen var helst den sticker upp nosen."

"Jag ska försöka", sa Rasmus Rasmusson. Han lyfte sin hand och satte i gång.

"Jag svär att vara en vit ros nu och i alla dagar och att förråda alla hemligheter var helst jag sticker upp nosen, fy bubblan, det svär jag på!"

"Förråda alla hemligheter – det kommer han säkert att göra också", viskade Kalle till Eva-Lotta. "Jag har aldrig sett en unge som kan babbla bredvid mun som han."

"Ja, men han är bra i alla fall", sa Eva-Lotta.

Rasmus tittade förväntansfullt på ledaren – vad skulle hända härnäst?

"Äsch, du sa fel", sa Anders. "Men det gör detsamma, förresten. Rasmus Rasmusson, fall på knä!"

Och Rasmus föll på knä på det nötta vindsgolvet. O, han

var så glad, han skulle ha lust att klappa golvplankorna – hädanefter är detta hans högkvarter också!

Ledaren tog ett svärd från väggen.

"Rasmus Rasmusson", sa han. "Sedan du nu har svurit Vita Rosen din tro med denna dyra ed, dubbar jag dej härmed till riddare av Vita Rosen."

Han slog med svärdet Rasmus på axeln, och Rasmus sprang glädjestrålade upp från golvet.

"Är det säkert att jag är en vit ros nu i alla fall", sa han.

"Vitare än de flesta", sa Kalle.

Genom de öppna vindsluckorna kom i samma ögonblick en sten inflygande. Den landade på golvet med en smäll. Anders skyndade sig att ta upp den.

"Budskap från fienden", sa han och vecklade ut ett papper som var lindat omkring stenen.

"Vad skriver dom små rödingarna", frågade Eva-Lotta.

"Luspudlar av Vita Rosen", läste Anders.

"Snoka rätt på gamla papper bakom bokhyllor det kan ni nog, men Stormumriken får ni aldrig. Ty si, han befinner sig i Stora Vylddjurets bo, och dess namn är HÄMLIGT! Men när Stora Vylddjuret biter er i näsorna, då säger ni halva dess namn. Och resten bakar man bröd av, begriper ni det, luspudlar?"

"Ska vi häva opp ett härskri nu", undrade Rasmus förhoppningsfullt när ledaren hade slutat.

"Nja, först måste vi tänka", sa Eva-Lotta. "Rasmus, vad säger du om jag biter dej i näsan?"

"Då säger jag 'Låt bli' ", sa Rasmus.

Eva-Lotta böjde sig fram och bet honom lekfullt i den runda nästippen.

"Aj", sa Rasmus.

"Ja visst ja, 'aj' säger man", sa Eva-Lotta.

"Och bröd bakar man av mjöl", sa Anders. " 'Aj-mjöl', det låter tillräckligt fänigt för att vara påhittat av rödingarna."

"Ajax", sa Kalle. "Man måste ha ax för att få mjöl."

"Hur i all sin dar har dom kunnat lägga Stormumriken i hundkojan hos Ajax", sa Eva-Lotta. "Dom måste ha kloroformerat honom."

"Vem då – Stormumriken", sa Anders retsamt.

"Äsch, Ajax förstås!"

Ajax var överläkarens schäfer, och han var lika argsint som överläkaren, vilket inte ville säga litet.

"Dom har väl passat på när doktor Hallberg har varit ute och rastat honom", trodde Kalle.

"Och vad gör vi nu då", frågade Eva-Lotta.

De satte sig på golvet och höll krigsråd. Rasmus också. Han lyssnade med ögon och öron på skaft – nu skulle äntligen det spännande börja hända!

Anders tittade på Rasmus och det glimtade till i hans ögon. Rasmus hade väntat så länge och så hängivet på att få bli en vit ros, man kunde verkligen inte ha hjärta att neka

honom att bli det. Fast egentligen var det rätt besvärligt att ha en sådan där liten unge hängande om benen hela tiden. Man fick nog försöka hitta på någon sysselsättning åt honom, så att man i lugn och ro kunde ägna sig åt rosornas krig utan allt för mycken inblandning från hans sida.

"Du, Rasmus", sa Anders. "Stick iväg bort till sjukhuset och se efter om Ajax är i kojan!"

"Kan jag häva opp ett härskrä då", frågade Rasmus.

"Javisst", sa Eva-Lotta. "Bara sätt i gång!"

Och Rasmus satte i gång. Han hade övat sig i flera timmar att klättra på det där repet som de vita använde för att komma till och från sitt högkvarter. Upp kunde han inte klättra än, men rutscha ner kunde han, även om det kändes kolossalt farligt när han gjorde det.

Nu kastade han sig på repet och gav till ett av de vildaste härskrin som någonsin genljudit i bagarmästarns trädgård.

"Skönt", sa Anders, när han var försvunnen. "Nu kan vi börja prata om saker och ting. För det första – utspionera när doktor Hallberg brukar promenera med Ajax, det gör du, Eva-Lotta!"

"Ska ske", sa Eva-Lotta.

Rasmus knatade iväg bort mot sjukhuset. Han hade varit där och hälsat på Nicke – han visste vart han skulle gå. Överläkarens villa låg alldeles intill, och där bredvid fanns Ajax hundkoja. 'Privat område' och 'Varning för hunden'

stod det på grinden till överläkarens trädgård. Men Rasmus kunde lyckligtvis inte läsa, han travade raskt in. Ajax låg i sin koja. Han morrade argt på Rasmus, och Rasmus tvärstannade mycket bekymrad. Han hade missuppfattat sitt uppdrag. Han trodde att det var hans skyldighet att hemföra Stormumriken till högkvarteret, och hur skulle han våga, när Ajax morrade så där? Han såg sig om efter hjälp och upptäckte till sin lättnad att det kom en farbror gående mot honom. Till på köpet var det den där doktorn som hade opererat Nicke.

Doktor Hallberg var på väg till sitt sjukhus när han fick se den lille riddaren av Vita Rosen utanför Ajax koja. Doktorn visste förstås inte att det var en riddare han hade framför sig, annars hade han kanske varit mer förstående. Nu blev han mycket förargad, och han ökade stegen för att gå och ta syndaren i upptuktelse. Men Rasmus, som levde i den tron att inte bara kidnappare utan också överläkare var snälla, tittade bedjande upp i det stränga ansiktet och sa:

”Hör du du, ta bort din hund ett slag, för jag ska hämta Stormumriken.”

Och när doktorn inte ögonblickligen gjorde som han blev tillsagd tog Rasmus honom i handen och drog honom milt men bestämt mot hundkojan.

”Snälla du, skynda dej”, sa han, ”för jag har så bråttom.”

”Har du”, sa doktor Hallberg och log. Nu kände han igen Rasmus – det var ju den där lille pojken som hade varit

bortrövad och som det hade stått så mycket om i tidningen.

”Ska du inte följa med och hälsa på Nicke”, undrade doktorn.

”Jo, men först ska jag ha Stormumriken”, sa Rasmus obevekligt.

Nicke fick veta allt om Stormumriken. Han fick se den också. Rasmus höll den stolt mitt under näsan på honom. Och han hävde upp ett härskri också för att Nicke skulle få höra hur det lät.

”Nu är jag en vit ros, förstår du”, sa Rasmus. ”Jag svärde på det för en stund sen.”

Nicke tittade på honom med dyrkan i sina ögon.

”Ja, en finare vit ros får dom aldrig”, sa han belåtet.

Rasmus klappade honom på handen.

”Det är bra att du inte sover mer, Nicke”, sa han.

Nicke tyckte också det var bra att han inte sov mer. Än skulle det väl dröja någon tid innan han blev utskriven från sjukhuset. Men han visste att han skulle bli frisk igen – och det som kom efteråt skulle väl alltid klara sig på något sätt. Både doktor Hallberg och professorn hade lovat hjälpa honom så mycket de kunde. Nicke motsåg framtiden med lugn.

”Och det är bra att det inte blöder mer”, sa Rasmus och petade på Nickes skjorta som var så vit och fin och inte hade några blodfläckar.

Det tyckte Nicke också. Han hade aldrig varit sjuk förr, och han hade naturbarnets djupa förundran inför medicinmännens många märkliga påhitt. Det här med blodtransfusioner till exempel, det ville han gärna berätta för Rasmus om – tänk bara, doktorerna tog blod från en annan människa och pumpade in i honom, eftersom han blivit av med så mycket av sitt eget där borta på Kalvön.

"Tog dom från en annan kidnappare", frågade Rasmus, som också tyckte att det var rent märkvärdigt vad läkarna kunde hitta på.

Men så fick han bråttom. Egentligen fick man nog inte gå på sjukbesök när man höll på med rosornas krig. Han kramade Stormumriken hårt i handen och gick mot dörren.

"Hej då, Nicke", sa han. "Jag kommer tillbaks en annan dag."

Och innan Nicke hann svara var han försvunnen.

"Du lille", sa Nicke tyst för sig själv.

Kalle och Anders och Eva-Lotta satt kvar på bagerivinden. Bagarmästare Lisander hade just varit där med några färska bullar.

"Egentligen skulle ni inga bullar ha", muttrade han, "så mycket bekymmer som man har för er skull. Fast för all del", sa han och klappade Eva-Lotta på kinden, "lite bullar har ni allt förtjänat ändå!"

När han hade försvunnit ner till sitt bageri hördes ett härskri utanför. Det var den utsände kunskaparen som åter-

vände. Larmande som en hel krigshär knatade han uppför vindstrappan.

"Här", sa han och slängde Stormumriken på golvet.

Kalle, Anders och Eva-Lotta stirrade på honom. De stirrade på Stormumriken. Och de stirrade på varann. Så började de skratta.

"Vita Rosen har fått ett hemligt vapen", sa Anders. "Vi har fått Rasmus."

"Ja, nu kan rödingarna hälsa hem", sa Kalle.

Rasmus tittade oroligt från den ena till den andra. De skrattade väl inte åt honom? Det var väl säkert att han hade gjort rätt?

"Det gjorde jag väl bra", sa han ängsligt.

Eva-Lotta gav honom en liten knäpp på näsan.

"Ja, Rasmus", sa hon och skrattade. "Det gjorde du riktigt bra."

I Astrid Lindgrens samlingsbibliotek ingår:

- Britt-Mari lättar sitt hjärta (1944) ISBN 91-29-65747-4
Kerstin och jag, (1945) ISBN 91-29-65822-5
Pippi Långstrump (1945) ISBN 91-29-65749-0
Pippi Långstrump går ombord (1946) ISBN 91-29-65750-4
Pippi Långstrump i Söderhavet (1948) ISBN 91-29-65752-0
Mästerdetektiven Blomkvist (1946) ISBN 91-29-65760-1
Mästerdetektiven Blomkvist lever farligt (1951) ISBN 91-29-65762-8
Kalle Blomkvist och Rasmus (1953) ISBN 91-20-65764-4
- Alla vi barn i Bullerbyn (1947) ISBN 91-29-65754-7
Mera om oss barn i Bullerbyn (1949) ISBN 91-29-65756-3
Bara roligt i Bullerbyn (1952) ISBN 91-29-65758-X
Nils Karlsson-Pyssling (1949) ISBN 91-29-65766-0
Kajsa Kavat (1950) ISBN 91-29-65768-7
Mio, min Mio (1954) ISBN 91-29-65770-9
Lillebror och Karlsson på taket (1955) ISBN 91-29-65772-5
Karlsson på taket flyger igen (1962) ISBN 91-29-65774-1
Karlsson på taket smyger igen (1968) ISBN 91-29-65776-8
- Rasmus på luffen (1956) ISBN 91-29-65778-4
Rasmus, Pontus och Toker (1957) ISBN 91-29-65780-6
Barnen på Bråkmakargatan (1958) ISBN 91-29-65782-2
Sunnanäng (1959) ISBN 91-29-65784-9
Madicken (1960) ISBN 91-29-65786-5
Madicken och Junibäckens Pims (1976) ISBN 91-29-65788-1
- Emil i Lönneberga (1963) ISBN 91-29-65790-3
Nya hyss av Emil i Lönneberga (1966) ISBN 91-29-65792-X
Än lever Emil i Lönneberga (1970) ISBN 91-29-65794-6
Vi på Saltkråkan (1964) ISBN 91-29-65796-2
Bröderna Lejonhjärta (1973) ISBN 91-29-65798-9
Ronja Rövardotter (1981) ISBN 91-29-65751-2

– Du snavar över bovar och banditer var du går, säger Anders till sin vän Kalle Blomkvist. Och det har Anders rätt i.

Visserligen har mästerdetektiven numera lagt bort vanan att misstänka var och varannan människa i sin omgivning, men när han och Anders och Eva-Lotta under en nattlig utflykt till slottsruinen med egna ögon får se lille Rasmus rövas bort av kidnappare, då tar han upp kampen utan att tveka.

Han är åter mästerdetektiven Blomkvist, som går obesegrad ur alla strider med brottsliga element.

Läs också de andra berättelserna om mästerdetektiven:
Mästerdetektiven Blomkvist och *Mästerdetektiven Blomkvist lever farligt*.

Boken ingår i ASTRID LINDGRENS SAMLINGS-
BIBLIOTEK, en vacker samlarserie som omfattar alla
Astrid Lindgrens barn- och ungdomsböcker utgivna av
Rabén & Sjögren.

RABÉN & SJÖGREN

ISBN 91-29-65764-4

9 789129 657647